

ວິທີສອນກາຍະສຶກສາສຳລັບເດັກ

ປທ ນາງ ລິດສະໄໝ ດວງມາລາ

ວິທະຍາໄລຄູສາລະວັນ ສິກປີ 2022

ວິທີສອນກາຍະສຶກສາສໍາລັບເດັກ

ຜູ້ແປ:

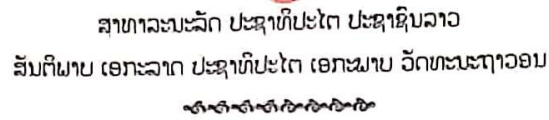
ປທ ນາງ ລິດສະໄໝ ດວງມາລາ

ຜູ້ກວດແກ້:

ປທ ນາງ ຫວານໃຈ ປົວກາສີ

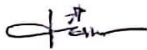
ອຈ ນາງ ລິດສະໄໝ ສິດທິຈັກ

ນາງ ມະນີວັນ ທຳມະວົງສາ

ເລກທີ. 113 ສພ.ວສ
ວັນທີ. 1.7. MAY. 2022

- ອີງຕາມ: ຂໍ້ຕົກລົງວ່າດ້ວຍການຈັດຕັ້ງການເຄື່ອນໄຫວກິດຈະກຳສະມາວິທະຍາສາດຂອງວິທະຍາໄລອຸສາລະວັນປະຈຳສົກຮຽນ 2022-2023

ຄະນະກຳມະການກວດສອບ	ລາຍເຊັນ
1. ທ່ານ ປອ ສຸພັນ ເທບພະຈິງສາ	
2. ທ່ານ ອາ ປທ ແສນຮັກ ບຸນມິ	
3. ທ່ານ ອາ ນາງ ລິດສະໄໝ ສິດທິຈັກ	

បង្ការសង្គ្រាមវិវាទមាសាត

ອຈ. ນ. ສົມປອງ ແສນທະວີສຸກ
Sompong SENTHAVISOUK

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນາຖາວອນ

ວິທະຍາໄລຄຸສາລະວັນ
ພາກວິຊາຄຸອະນຸບານ

ເລກທີ. 003...ພ.ອບ

ລົງວັນທີ... 04..MAY 2022

ເອກະສານຮັບຮອງການກວດແກ້ການຮຽບຮຽງປຶ້ມ ວິຊາ ກາຍະກຳສຳລັບຊັ້ນອະນຸບານ

ລ/ດ	ຊື່ຫົວຂໍ້	ພາກວິຊາ	ຜູ້ຮຽບຮຽງປຶ້ມ	ຊື່ຜູ້ກວດແກ້
1	ແປເອກະສານ ວິຊາ ວິທີສອນກາຍະສຶກສາ ສຳລັບເດັກ	ອະນຸບານ	ປທ ນາງ ລິດສະໄໝ ດວງມາລາ	ປທ ນາງ ຫວານໃຈ ປົວກາສີ ອຈ ນາງ ລິດສະໄໝ ສິດທິຈັກ ນາງ ມະນີວັນ ທຳມະວົງສາ

ຄະນະກຳມະການກວດແກ້ປິດ	ລາຍເຊັນ
1. ທ່ານ ປທ ນາງ ຫວານໃຈ ປົວກາສີ	
2. ທ່ານ ອຈ ນາງ ລິດສະໄໝ ສິດທິຈັກ	
3. ທ່ານ ນາງ ມະນີວັນ ທຳມະວົງສາ	

ທີ່ ສາລະວັນ, ວັນທີ... 04..MAY 2022.

ຫົວໜ້າພາກວິຊາຄຸອະນຸບານ

ລິດສະໄໝ ສິດທິຈັກ

ຄຳນຳ

ເອກະສານປະກອບການຮຽນ-ການສອນສະບັບນີ້ ໄດ້ແປຈາກປຶ້ມ ວິທີສອນກາຍະສຶກສາສຳລັບເດັກ ເຊິ່ງເປັນພາສາຫວຽດນາມແປມາເປັນພາສາລາວ ເພື່ອປະກອບເປັນເອກະສານໃນການຄົ້ນຄວ້າ, ສຶກສາຮ່າຮຽນໃຫ້ແກ່ນັກສຶກສາຄູສາຍອະນຸບານ, ຄູ-ອາຈານທີ່ສົດສອນ ແລະ ຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບການເຝິກແອບຮ່າງກາຍເດັກ ໃນຊັ້ນລ້ຽງເດັກ ແລະ ຊັ້ນອະນຸບານສຶກສາ.

ເນື້ອໃນເອກະສານທີ່ຮຽບຮຽງໃນເອກະສານສະບັບນີ້ປະກອບມີ 2ພາກ ຄື: ພາກທີ I ສະພາບລວມກ່ຽວກັບກາຍະສຶກສາ. ໃນນັ້ນນັກສຶກສາຄູຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບບັນຫາພື້ນຖານກ່ຽວກັບກາຍະສຶກສາ, ຄຸນລັກສະນະພັດທະນາການດ້ານຮ່າງກາຍ ແລະ ບົດບາດໜ້າທີ່ຂອງກາຍະສຶກສາສຳລັບເດັກກ່ອນໄວຮຽນ, ທິດສະດີພື້ນຖານກ່ຽວກັບວິທີສອນກາຍະສຶກສາສຳລັບເດັກກ່ອນໄວຮຽນ ແລະ ພາກທີ II ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກາຍະສຶກສາສຳລັບເດັກໃນໂຮງຮຽນລ້ຽງເດັກ-ອະນຸບານ ເຊິ່ງເນື້ອໃນດັ່ງກ່າວລວມມີ: ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກາຍະສຶກສາສຳລັບຊັ້ນລ້ຽງເດັກ, ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກາຍະສຶກສາສຳລັບຊັ້ນອະນຸບານ ແລະ ເງື່ອນໄຂດ້ານພື້ນຖານໂຄງລ່າງໃນການສຶກສາດ້ານກາຍະສຶກສາສຳລັບເດັກ. ໂດຍເນື້ອໃນດັ່ງກ່າວມີຄວາມສຳຄັນໃນການຄົ້ນຄວ້າ ເພື່ອນຳມາຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນການເຝິກແອບກາຍະກຳໃຫ້ແກ່ເດັກໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ເໝາະສົມ.

ເອກະສານນີ້ ມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງຕໍ່ກັບຄູສອນ ແລະ ນັກຮຽນຄູ ກໍ່ຄືການພັດທະນາທາງດ້ານວິຊາຊີບຄູໃຫ້ມີຄວາມກ້າວໜ້າ ແລະ ພັດທະນາວິຊາສະເພາະໃຫ້ແກ່ນັກຮຽນຄູຢ່າງມີຄຸນນະພາບ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມໃນການຮຽບຮຽງເອກະສານສະບັບນີ້ ອາດຈະມີຂໍ້ຂາດຕົກບົກຜ່ອງ ທາງດ້ານການຈັດພິມ ແລະ ທາງດ້ານເນື້ອໃນການແປ. ຫວັງຢ່າງຍິ່ງວ່າບັນດາຄູ - ອາຈານ, ນັກຮຽນ - ນັກສຶກສາ ແລະ ບັນດາທ່ານຜູ້ອ່ານ, ທ່ານຜູ້ຄົນຄ້ວາ ຫາກທ່ານຍັງພົບເຫັນບັນຫາໃດໜຶ່ງທີ່ບໍ່ເໝາະສົມ, ບໍ່ສອດຄ່ອງກະລຸນາປະກອບຄຳຄິດຄຳເຫັນຂອງຕົນ ເພື່ອຊ່ວຍປັບປຸງເຮັດໃຫ້ເອກະສານສະບັບນີ້ມີເນື້ອໃນກະຊັບ ແລະ ມີຄວາມສົມບູນຂຶ້ນ.

ສາລະບານ

ພາກທີ I ສະພາບລວມກ່ຽວກັບກາຍະສຶກສາ.....	1
ບົດທີ1 ພື້ນຖານພື້ນຖານກ່ຽວກັບກາຍະສຶກສາ.....	1
I. ແນວຄິດພື້ນຖານກ່ຽວກັບກາຍະສຶກສາ.....	1
1. ການພັດທະນາທາງດ້ານຮ່າງກາຍ.....	1
2. ກາຍະສຶກສາ.....	1
3. ຄວາມສົມບູນແບບຂອງຮ່າງກາຍ.....	2
II. ທິດສະດີພື້ນຖານກ່ຽວກັບວິທີສອນກາຍະສຶກສາ ແລະ ການພົວພັນຂອງວິທີສອນກາຍະສຶກສາກັບຂະແໜງການອື່ນ.	2
1. ພື້ນຖານທິດສະດີຂອງວິທີສອນກາຍະສຶກສາ.....	2
2. ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງກາຍະສຶກສາກັບວິທະຍາສາດອື່ນ.	3
III. ເປົ້າໝາຍການຄົ້ນຄວ້າຂອງວິທີສອນກາຍະສຶກສາ.....	4
ບົດທີ 2 ຄຸນລັກສະນະພັດທະນາການດ້ານຮ່າງກາຍ ແລະ ບົດບາດໜ້າທີ່ຂອງກາຍະສຶກສາສຳລັບເດັກກ່ອນໄວຮຽນ.5	
I. ຄຸນລັກສະນະພັດທະນາການດ້ານຮ່າງກາຍຂອງເດັກກ່ອນໄວຮຽນ.....	5
1. ຄຸນລັກສະນະພັດທະນາການດ້ານຮ່າງກາຍ.....	5
2. ຄຸນລັກສະນະພັດທະນາການດ້ານເຄື່ອນໄຫວຮ່າງກາຍຂອງເດັກ.....	7
II. ບົດບາດໜ້າທີ່ຂອງກາຍະສຶກສາສຳລັບເດັກກ່ອນໄວຮຽນ.....	13
1. ການປົກປັກຮັກສາ ແລະ ເສີມສ້າງສຸຂະພາບສຳລັບເດັກ.....	13
2. ບົດບາດໜ້າທີ່ທາງດ້ານສຸຂະສຶກສາ.....	13
3. ບົດບາດໜ້າທີ່ທາງດ້ານການສຶກສາ.....	14
ບົດທີ 3 ທິດສະດີພື້ນຖານກ່ຽວກັບວິທີສອນກາຍະສຶກສາສຳລັບເດັກກ່ອນໄວຮຽນ.....	15
I. ພື້ນຖານການເຄື່ອນໄຫວຂອງຮ່າງກາຍ.....	15
1. ຄວາມໝາຍຂອງການເຄື່ອນໄຫວ.....	15
2. ພື້ນຖານການເຄື່ອນໄຫວຂອງຮ່າງກາຍ.....	15
II. ກົດເກນການປະກົດຕົວຂອງທັກສະ, ເທັກນິກການເຄື່ອນໄຫວ.....	17
1. ໄລຍະ: ຄວາມເຂົ້າໃຈໃນເບື້ອງຕົ້ນ.....	18
2. ໄລຍະ: ສຶກສາແຕ່ລະສ່ວນຂອງການເຝິກແອບຢ່າງລະອຽດ.....	18
3. ໄລຍະ: ຮັກສາ, ສ້າງແຮງຈູງໃຈເສີມສ້າງຄວາມຊື່ນເຄີຍຂອງການເຝິກແອບ.....	18
III. ຫຼັກການສອນກາຍະສຶກສາສຳລັບເດັກກ່ອນໄວຮຽນ.....	18
1. ຫຼັກການເຝິກແອບຕ້ອງຮັບປະກັນຄວາມເປັນລະບົບ.....	19
2. ຫຼັກການເຝິກແອບຕ້ອງມີລັກສະນະກະຕຸ້ນຄວາມຫ້າວຫັນ.....	19
3. ຫຼັກການເຝິກແອບຕ້ອງມີລັກສະນະການສັງເກດການປະຕິບັດຕົວຈິງ.....	20
4. ຫຼັກການເຝິກແອບຕ້ອງມີລັກສະນະເໝາະສົມກັບຄວາມສາມາດ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບລັກສະນະສ່ວນບຸກຄົນ.....	21

5. ຫຼັກການສິດສອນຕ້ອງຮັບປະກັນຄວາມກ້າວໜ້າ	22
IV. ວິທີເຝິກແອບກາຍະກຳຊັ້ນອະນຸບານ	22
1. ວິທີເຝິກດ້ວຍການສັງເກດການປະຕິບັດຕົວຈິງ.....	22
2. ວິທີສອນດ້ວຍການໃຊ້ການເວົ້າ.....	24
3. ວິທີສອນດ້ວຍການເຝິກປະຕິບັດ.....	26
V. ວິທີການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການເຝິກແອບ	28
1. ວິທີການຈັດຕັ້ງເຝິກແອບແບບລວມກຸ່ມ	29
2. ວິທີການຈັດຕັ້ງເຝິກແອບແບບແບ່ງກຸ່ມ.....	29
3. ວິທີການຈັດຕັ້ງເຝິກແອບດ່ຽວ	29
ລົງປະສົບການ.....	30
ພາກທີ II ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກາຍະສຶກສາສຳລັບເດັກໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານ	31
ບົດທີ 1 ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກາຍະສຶກສາສຳລັບເດັກຊັ້ນລ້ຽງເດັກ.....	31
I. ເດັກນັບແຕ່ອາຍຸ 3-12 ເດືອນ	31
1. ເນື້ອໃນການສຶກສາກາຍະກຳສຳລັບເດັກ.....	31
2. ຮູບແບບຂອງການສຶກສາກາຍະກຳສຳລັບເດັກ	33
II. ເດັກນັບແຕ່ອາຍຸ 12-24 ເດືອນ	34
1. ເນື້ອໃນການສຶກສາກາຍະກຳສຳລັບເດັກ.....	34
2. ຮູບແບບການສຶກສາກາຍະກຳສຳລັບເດັກ.....	36
III. ເດັກນັບແຕ່ອາຍຸ 24-36 ເດືອນ	40
1. ເນື້ອໃນການສຶກສາກາຍະກຳສຳລັບເດັກ.....	40
2. ຮູບແບບການສຶກສາກາຍະກຳສຳລັບເດັກ.....	45
ບົດທີ 2 ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກາຍະສຶກສາສຳລັບເດັກຊັ້ນອະນຸບານ	53
I. ເດັກນັບແຕ່ອາຍຸ 3-4ປີ	54
1. ເນື້ອໃນການສຶກສາກາຍະກຳສຳລັບເດັກ.....	54
2. ຮູບແບບຂອງກາຍະສຶກສາສຳລັບເດັກ	60
II. ເດັກນັບແຕ່ອາຍຸ 4-5ປີ	64
1. ເນື້ອໃນຂອງກາຍະສຶກສາສຳລັບເດັກ.....	64
2. ຮູບແບບຂອງ ກາຍະສຶກສາສຳລັບເດັກ	68
III. ເດັກນັບແຕ່ອາຍຸ 5-6ປີ	71
1. ເນື້ອໃນຂອງກາຍະກຳສຶກສາສຳລັບເດັກ.....	71
2. ຮູບແບບການສຶກສາກາຍະກຳສຳລັບເດັກ.....	75
ບົດທີ 3 ເງື່ອນໄຂພື້ນຖານໂຄງລ່າງໃນການສຶກສາກາຍະກຳສຳລັບເດັກໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານ.....	79
I. ການກະກຽມດ້ານສະຖານທີ່.....	79
II. ກະກຽມແຕ່ງກາຍ (ການນຸ່ງຖື)	79

III. ການກະກຽມອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມື	80
1. ຄວາມໝາຍຂອງອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືໃນການເຝິກແອບຮ່າງກາຍສໍາລັບເດັກ	80
2. ຂໍ້ຄວນເອົາໃຈໃສ່ໃນການເລືອກອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືໃນການເຝິກແອບຮ່າງກາຍ.....	81
3. ອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືທີ່ຈໍາເປັນໃນການເຝິກແອບຮ່າງກາຍໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານ	82
ເອກະສານອ້າງອີງ.....	85

ພາກທີ I

ສະພາບລວມກ່ຽວກັບກາຍະສຶກສາ

ບົດທີ I

ບັນຫາພື້ນຖານກ່ຽວກັບກາຍະສຶກສາ

I. ແນວຄິດພື້ນຖານກ່ຽວກັບກາຍະສຶກສາ

ໃນກາຍະສຶກສາມີຫຼາຍແນວຄິດພື້ນຖານທີ່ແຕກຕ່າງກັນ: ການພັດທະນາທາງດ້ານຮ່າງກາຍ, ກາຍະສຶກສາ, ຄວາມສົມບູນແບບທາງດ້ານຮ່າງກາຍ... ເຖິງວ່າບັນດາແນວຄິດຕ່າງໆຈະສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງປາກົດການຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ແຕ່ສິ່ງດັ່ງກ່າວກໍ່ມີການພົວພັນກັນຢ່າງແໜ້ນແຟ້ນ.

1. ການພັດທະນາທາງດ້ານຮ່າງກາຍ

ການພັດທະນາທາງດ້ານຮ່າງກາຍແມ່ນການປ່ຽນແປງທາງຊີວະພາບຂອງຮ່າງກາຍ. ການປ່ຽນແປງຂອງຮ່າງກາຍໄດ້ສະແດງອອກດ້ວຍການກໍ່ສ້າງ ແລະ ການປ່ຽນແປງຂະໜາດ ແລະ ປະລິມານນ້ຳໜັກຮ່າງກາຍ. ເປັນຕົ້ນແມ່ນການພັດທະນາກ່ຽວກັບລວງສູງ, ນ້ຳໜັກ, ຮອບຫົວ, ຮອບເອິກ,... ເຊິ່ງນັ້ນແມ່ນການປ່ຽນແປງຂອງຮູບຮ່າງ, ໂຄງສ້າງຂອງຮ່າງກາຍ (ເດັກແລກເກີດມີລວງຍາວສະເລ່ຍ 48-50 cm ແລະ ນ້ຳໜັກ 2,8-3 kg); ເດັກອາຍຸ 1 ປີ ມີລວງຍາວ 75 cm ແລະ ນ້ຳໜັກ 8,5-9 kg; ສຳລັບຜູ້ໃຫຍ່ ພັດທະນາຂອງຂາແມ່ນທົບ 4 ທົບຂອງເດັກແລກເກີດ, ພັດທະນາຂອງແຂນ 3 ທົບ, ກະດູກສັນຫຼັງພັດທະນາ 2 ທົບ....).

ພ້ອມກັບການປ່ຽນແປງທາງໂຄງສ້າງຂອງຮ່າງກາຍ, ຮ່າງກາຍກໍ່ໄດ້ມີການປ່ຽນແປງໃນການເຮັດວຽກ, ນັ້ນແມ່ນການປ່ຽນແປງທາງດ້ານຄຸນນະພາບ. ການປ່ຽນແປງນັ້ນໄດ້ສະແດງອອກໃນການກໍ່ສ້າງ ແລະ ພັດທະນາຄຸນນະພາບຂອງຮ່າງກາຍ: ຄວາມວ່ອງໄວ, ຄວາມຄ່ອງແຄ້ວ, ຄວາມທົນທານ ແລະ ຄວາມແຂງແຮງ...

ການພັດທະນາທາງດ້ານຮ່າງກາຍແມ່ນຂຶ້ນກັບອົງປະກອບໂຄງສ້າງຂອງຮ່າງກາຍ ແລະ ພັນທຸກຳ. ແຕ່ສິ່ງທີ່ກຳນົດການພັດທະນານັ້ນແມ່ນຂຶ້ນກັບເງື່ອນໄຂການດຳລົງຊີວິດຂອງສັງຄົມນັ້ນ, ໃນນັ້ນລວມມີການອອກແຮງງານ ແລະ ການສຶກສາກາຍະກຳ.

ດ້ວຍເຫດນັ້ນເຮົາສາມາດສະຫຼຸບໄດ້ດັ່ງນີ້:

ການພັດທະນາຮ່າງກາຍແມ່ນຂະບວນການກໍ່ສ້າງ ແລະ ການປ່ຽນແປງດ້ານຮູບຮ່າງ, ການເຮັດວຽກຂອງຮ່າງກາຍຄົນເຮົາ. ຂະບວນການດັ່ງກ່າວເກີດຂຶ້ນດ້ວຍການສະໜອງເງື່ອນໄຂການດຳລົງຊີວິດ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມທາງການສຶກສາ.

2. ກາຍະສຶກສາ

ກາຍະສຶກສາ ແມ່ນຂະບວນການໜຶ່ງທີ່ມັງເນັ້ນຄວາມສົມບູນແບບທາງດ້ານຮູບຮ່າງ ແລະ ການເຮັດວຽກຂອງຮ່າງກາຍຄົນເຮົາ. ການກໍ່ສ້າງ ແລະ ເສີມສ້າງທັກສະ, ເທັກນິກການເຄື່ອນໄຫວ, ການສຶກສາຄຸນນະພາບທາງດ້ານຮ່າງກາຍ.

ກາຍະສຶກສາ ແມ່ນພາກສ່ວນໜຶ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກການສຶກສາພັດທະນາການຮອບດ້ານ ເປັນການກຽມຄວາມພ້ອມ, ຄວາມສາມາດໃນການອອກແຮງງານໃຫ້ແກ່ຄົນເຮົາ.

ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຂະບວນກາຍະສຶກສາ, ຮ່າງກາຍຂອງຄົນເຮົາພັດທະນາສົມດຸນ, ມີຄວາມແຂງແຮງ, ໄດ້ເຝິກແອບ, ມີພູມຄຸ້ມກັນຈາກຜົນສະທ້ອນຂອງສະພາບແວດລ້ອມ. ຄວາມຊື່ນເຄີຍໃນການເຄື່ອນໄຫວ: ການຍ່າງ, ການແລ່ນ, ການເຕັ້ນ, ການແກວ່ງ, ການປີນ, ການໄຕ່...ໄດ້ປະກົດຕົວຂຶ້ນ. ຄຸນນະພາບຂອງການເຄື່ອນໄຫວຮ່າງກາຍ: ຄວາມວ່ອງໄວ, ຄວາມຄ່ອງແຄ້ວ, ຄວາມແຂງແຮງ ແລະ ຄວາມທົນທານໄດ້ຖືກເຝິກແອບ ແລະ ໄດ້ຮັບການພັດທະນາ. ເປັນຕົ້ນແມ່ນດ້ານທັກສະ, ເທັກນິກການເຄື່ອນໄຫວໄດ້ຮັບການເສີມສ້າງ.

ກາຍະສຶກສາມີການພົວພັນກັນກັບເນື້ອໃນໃນການສຶກສາອື່ນຄື: ຄຸນສົມບັດສຶກສາ, ປັນຍາສຶກສາ, ສິລະປະສຶກສາ ແລະ ແຮງງານສຶກສາ. ໃນຂະບວນການສຶກສາກາຍະກຳ, ບັນດາຂົງເຂດການສຶກສາຂ້າງເທິງທັງໝົດກໍ່ໄດ້ຖືກແກ້ໄຂໄປພ້ອມໆກັນ.

3. ຄວາມສົມບູນແບບຂອງຮ່າງກາຍ

ຄວາມສົມບູນແບບຂອງຮ່າງກາຍ ແມ່ນລະດັບພັດທະນາການດ້ານຮ່າງກາຍຂອງຄົນເຮົາບັນລຸເຖິງຄຸນນະພາບລະດັບສູງ. ຮັບປະກັນຄວາມແຂງແຮງຂອງຮ່າງກາຍ, ການກຽມຄວາມພ້ອມດ້ານການສຶກສາຮ່າຮຽນ, ການອອກແຮງງານ ແລະ ປົກປັກຮັກສາປະເທດຊາດ.

ຜູ້ທີ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງທາງອາຊີບ, ອາຍຸ, ເພດມີລັກສະນະຄວາມສົມບູນທາງຮ່າງກາຍສະເພາະ. ສໍາລັບເດັກລະດັບຄວາມສົມບູນທາງດ້ານຮ່າງກາຍໄດ້ສະແດງອອກໂດຍການຕອບສະໜອງຂອງຮ່າງກາຍກັບສິ່ງແວດລ້ອມອ້ອມຂ້າງ, ດ້ວຍການປະຕິບັດການເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານຄື: ການຍ່າງ, ການແລ່ນ, ການເຕັ້ນ,...

ສໍາລັບຜູ້ໃຫຍ່ຄວາມສົມບູນທາງດ້ານຮ່າງກາຍໄດ້ສະແດງອອກດ້ວຍລະດັບຄຸນນະພາບຂອງຮ່າງກາຍ (ຄວາມວ່ອງໄວ, ຄວາມຄ່ອງແຄ້ວ, ການແຂງແຮງ ແລະ ຄວາມທົນທານ).

ຄວາມໝາຍ “ຄວາມສົມບູນແບບຂອງຮ່າງກາຍ” ມີລັກສະນະທາງປະຫວັດສາດ, ມັນໄດ້ມີການປ່ຽນແປງພາຍໃຕ້ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການທາງສັງຄົມ ແລະ ການຜະລິດ.

II. ທິດສະດີພື້ນຖານກ່ຽວກັບວິທີສອນກາຍະສຶກສາ ແລະ ການພົວພັນຂອງວິທີສອນກາຍະສຶກສາກັບຂະແໜງການອື່ນ.

1. ພື້ນຖານທິດສະດີຂອງວິທີສອນກາຍະສຶກສາ

- ພື້ນຖານວິທະຍາສາດສັງຄົມ

ທິດສະດີ Mac-Lenin ແມ່ນພື້ນຖານອຸດົມການ, ແມ່ນພື້ນຖານທິດສະດີການສອນຂອງວິທີສອນກາຍະສຶກສາ.

C.Mac ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນຊັດເຈນວ່າບັນດາອົງປະກອບທີ່ສ້າງເປັນພື້ນຖານການສຶກສາ. ທ່ານໄດ້ກ່າວວ່າ ກ່ອນອື່ນໝົດຕ້ອງເຂົ້າໃຈພື້ນຖານການສຶກສາລວມ 3 ດ້ານ:

1: ປັນຍາສຶກສາ

2: ກາຍະສຶກສາ. ນໍາເອົາການອອກກຳລັງກາຍເຂົ້າໃນການສຶກສາໃນໂຮງຮຽນໂດຍການເຝິກແອບການທະຫານ.

3: ສິລະປະສຶກສາ, ເຮັດໃຫ້ເດັກລືມຂະບວນການຜະລິດທັງໝົດ. ສ້າງໃຫ້ເດັກມີຄວາມຊື່ນເຄີຍໃນການນາໃຊ້ເຄື່ອງມືທີ່ງ່າຍດາຍຂອງຂະບວນການຜະລິດທັງໝົດ.

ດັ່ງນັ້ນ, C.Mac ໄດ້ໃຫ້ມຸມມອງຂອງກາຍະສຶກສາວ່າ ແມ່ນພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງລະບົບການສຶກສາ, ແມ່ນເງື່ອນໄຂທີ່ຈຳເປັນສໍາລັບວຽກພັດທະນາມະນຸດຢ່າງຮອບດ້ານ.

ບັນດາທ່ານທີ່ກໍ່ຕັ້ງລັດທິ Mac ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ, ໃນກາຍະສຶກສາ ເຊິ່ງແມ່ນການອອກກຳລັງກາຍເປັນພະຫະນະທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດໃນການພັດທະນາຮ່າງກາຍຂອງຄົນເຮົາ ແລະ ມັນກໍ່ຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນຈາກເດັກອາຍຸນ້ອຍ. ໃນຫວຽດນາມ, ປະທານ ໂຮ່ຈິມິນແມ່ນຜູ້ສານຕໍ່ແນວຄິດຂອງ C.Mac ແລະ ບັນດານັກວິທະຍາສາດອື່ນໆ. ທ່ານໄດ້ກ່າວວ່າ: “ຢາກເຮັດວຽກ, ອອກແຮງງານໄດ້ດີກໍ່ຕ້ອງມີສຸຂະພາບທີ່ແຂງແຮງ, ຢາກມີສຸຂະພາບທີ່ແຂງແຮງກໍ່ຕ້ອງເຝິກແອບກິລາກາຍະກຳ...”(1960). ເຕົ້າໂຮມຜູ້ຄົນໃຫ້ອອກກຳລັງກາຍ, ທ່ານໄດ້ກ່າວວ່າ: “ຢາກໃຫ້ສັງຄົມມີຄວາມເຂັ້ມແຂງແຂງແຮງ ແຕ່ລະບຸກຄົນກໍ່ຕ້ອງມີສຸຂະພາບເຂັ້ມແຂງແຂງແຮງກ່ອນ”.

ການສຶກສາໃນລະດັບອະນຸບານແມ່ນບດກ້າວທຳອິດ, ແມ່ນການເຊື່ອມຕໍ່ຂັ້ນທຳອິດຂອງການສຶກສາທົ່ວປວງຊີວິດ. ວຽກງານການສຶກສາກາຍະກຳຂອງເດັກຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດທັນທີຈາກການເຊື່ອມຕໍ່ທຳອິດ ແລະ ບິນພື້ນຖານດັ່ງກ່າວ ກໍ່ຈະໄດ້ສືບຕໍ່ປະຕິບັດໃນລະດັບມັດທະຍົມສຶກສາ.

- ພື້ນຖານວິທະຍາສາດທຳມະຊາດ

ພື້ນຖານວິທະຍາສາດທຳມະຊາດຂອງການສຶກສາກາຍະກຳ ແມ່ນວິທະຍາສາດທັງໝົດ ແລະ ພາລະໜ້າທີ່ຂອງມັນແມ່ນການຄົ້ນຄວ້າຂະບວນພັດທະນາການທາງຊີວະພາບຂອງມະນຸດ.

ທິດສະດີຂອງ I.P.Pap – Lop ແລະ I.M.Setrenop ກ່ຽວກັບການເຮັດວຽກຂອງລະບົບປະສາດຂັ້ນສູງກວມຂອບເຂດຫຼາຍທີ່ສຸດໃນຊີວິດນີ້. ມັນໃຫ້ເຮົາສາມາດເຈາະເລິກລົງໄປໃນກົນໄກ, ກົດແຫ່ງການປະກົດຕົວຂອງທັກສະ, ເທັກນິກການເຄື່ອນໄຫວ; ພັດທະນາຄຸນນະສົມບັດທາງຮ່າງກາຍ,...

ບິນພື້ນຖານຄວາມສໍາເລັດຂອງວິທະຍາສາດທຳມະຊາດ ແລະ ສັງຄົມ, ວິທີສອນກາຍະສຶກສານັບມື້ຍິ່ງມີຄວາມສົມບູນແບບຂຶ້ນ ແລະ ພັດທະນາເລື້ອຍໆ.

2. ຄວາມສໍາພັນລະຫວ່າງກາຍະສຶກສາກັບວິທະຍາສາດອື່ນ.

- ວິທະຍາສາດສັງຄົມ:

ກາຍະສຶກສາມີຄວາມສໍາພັນກັນຢ່າງແນບແໜ້ນກັບວິທະຍາສາດສັງຄົມເປັນຕົ້ນແມ່ນປະຫວັດສາດ, ສຶກສາສາດ, ທິດສະດີ ແລະ ວິທີສຶດສອນຂອງວິຊາກິລາກາຍະກຳ.

ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຈິດຕະສາດເດັກກ່ອນໄວຮຽນ (ຄວາມສົນໃຈ, ຄວາມນຶກຄິດ, ຄວາມຈື່ຈຳ,...) ສາມາດໃຫ້ເຮົາເລືອກວິທີການສຶດສອນທີ່ເໝາະສົມໃນຂະບວນການສຶກສາກາຍະກຳສໍາລັບເດັກ. (ນຳໃຊ້ວິທີການສອນແບບສາທິດຄວບຄູ່ກັບການອະທິບາຍ ໂດຍການສັງເກດຂອງເດັກ).

ບັນດາຄວາມຮູ້ພື້ນຖານຂອງສຶກສາສາດທົ່ວໄປ ໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ໃນຂະບວນການສຶກສາກາຍະກຳພ້ອມຄຸນລັກສະນະຂອງຊີວິດ. (ຈຸດປະສົງ, ໜ້າທີ່, ຫຼັກການ,...).

- ວິທະຍາສາດທຳມະຊາດ

ກາຍະສຶກສາຍັງມີຄວາມສໍາພັນກັບສາລິລະວິທະຍາ, ກາຍະພາກສາດ, ສຸຂະສຶກສາ ແລະ ກິລາບຳບັດ.

ຮ່າງກາຍ, ກາຍຍະພາກສາດບອກລັກສະນະການພັດທະນາຂອງຮ່າງກາຍກ່ຽວກັບຮູບຮ່າງ, ອົງປະກອບ, ການເຮັດວຽກ. ຈາກນັ້ນຈຶ່ງສາມາດສ້າງລະບົບແບບເຝິກທີ່ເໝາະສົມກັບເດັກ.

ຄວາມສໍາເລັດຂອງວິທະຍາສາດທຳມະຊາດໃຫ້ສາມາດເລືອກພາຫະນະ, ເນື້ອໃນ, ວິທີການແນະນຳຂະບວນການສຶກສາກາຍະກຳທີ່ບັນລຸໝາກຜົນສູງສຸດ.

III. ເປົ້າໝາຍການຄົ້ນຄວ້າຂອງວິທີສອນກາຍະສຶກສາ

ທິດສະດີການສຶກສາກາຍະກຳໄດ້ຄົ້ນຄວ້າລະບຽບຄວບຄຸມຂະບວນຄວາມສົມບູນແບບຂອງຮ່າງກາຍຄົນເຮົາ. ນີ້ແມ່ນຂະບວນການສຶກສາ. (ທິດສະດີແມ່ນລະບົບຄວາມຮູ້ທີ່ສະທ້ອນເຖິງຫົວໃຈຂອງຂະບວນການສຶກສາ).

ທິດສະດີການສຶກສາກາຍະກຳໄດ້ປະຍຸກໃຊ້ປະສົບການຂຶ້ນສູງໃນອາດິດ ແລະຄວາມສໍາເລັດລ່າສຸດທີ່ວິທະຍາສາດໄດ້ຮັບໃນປັດຈຸບັນໃນທຸກປະເທດທົ່ວໂລກ. ທິດສະດີຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີຄວາມກະຈ່າງແຈ້ງໂດຍວິທີການປະຕິບັດ; ຄາດຄະເນດ້ວຍບັນດາວິທີການ, ພາຫະນະເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍສູງສຸດກັບຄວາມສົມບູນແບບທາງດ້ານຮ່າງກາຍຂອງມະນຸດເຮົາ.

ວິທີສອນກາຍະສຶກສາຄົ້ນຄວ້າກົດລະບຽບລະເພາະ, ເປັນຕົ້ນຂະບວນການສຶກສາດ້ວຍວິທີການສະເພາະ. ຊື່ໃຫ້ເຫັນຈຸດປະສົງ, ໜ້າທີ່, ພາຫະນະ; ກຳນົດຫຼັກການ ແລະ ວິທີການສຶກສອນກາຍະກຳ; ຄົ້ນຄວ້າຮູບແບບການສຶກສາກາຍະກຳທີ່ມາດ້ວຍໝາກຜົນຂອງຂະບວນການເຝິກແອບ.

ກາຍະສຶກສາສໍາລັບເດັກ, ກໍາເນີດຈາກພື້ນຖານວິທີການ ແລະ ວິທີສອນກາຍະກຳ, ແມ່ນວິຊາວິທະຍາສາດໜຶ່ງທີ່ຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບກົດລະບຽບລວມຂອງການຄວບຄຸມຂະບວນການກາຍະສຶກສາສໍາລັບເດັກ. ໝາຍຄວາມວ່າແມ່ນການຄົ້ນຄວ້າບັນຫາທັງໝົດທີ່ພົວພັນເຖິງວຽກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ “ເຝິກແອບ-ຫຼິ້ນ”, ໂດຍມຸ້ງພັດທະນາຮ່າງກາຍໃຫ້ແກ່ເດັກ.

ກາຍະສຶກສາສໍາລັບເດັກຕ້ອງຊື່ໃຫ້ເຫັນໄດ້ເຖິງຈຸດປະສົງ, ພາລະໜ້າທີ່ຂອງການເຝິກແອບ, ບັນດາພາຫະນະໃນການສຶກສາກາຍະກຳ. ກຳນົດຫຼັກການ, ວິທີການສຶກສອນທໍາເຝິກແອບ, ສ້າງຄວາມຊື່ນເຄີຍໃຫ້ແກ່ເດັກ ແລະ ສຶກສາຄຸນະພາບຂອງຮ່າງກາຍ. ຄົ້ນຄວ້າວິທີການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ຮູບແບບການເຝິກແອບ, ເນື້ອໃນຂະບວນການສຶກສາກາຍະກຳ. ນອກນັ້ນ, ກາຍະສຶກສາສໍາລັບເດັກຍັງໄດ້ຄົ້ນຄວ້າຄວາມສໍາພັນລະຫວ່າງກາຍະສຶກສາກັບປັນຍາສຶກສາ, ສິລະປະສຶກສາ, ຄຸນສົມບັດສຶກສາ ແລະ ແຮງງານສຶກສາ.

ບົນປະສົບການການສຶກສາ ແລະ ພື້ນຖານວິທະຍາສາດຂຶ້ນສູງ, ກາຍະສຶກສາສໍາລັບເດັກມີການປ່ຽນແປງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ, ສອດຄ່ອງກັບບົດບາດຂອງການສຶກສາ ແລະ ສຶກສອນໃນສະພາບປັດຈຸບັນ.

ຄໍາຖາມ

1. ຈົ່ງຍົກບັນດາແນວຄິດພື້ນຖານດ່ຽວກັບກາຍະສຶກສາ?
2. ອະທິບາຍພື້ນຖານທິດສະດີ ແລະ ວິທີສອນກາຍະສຶກສາ?
3. ຈົ່ງຍົກຄວາມສໍາພັນລະຫວ່າງກາຍະສຶກສາກັບວິທະຍາສາດທຳມະຊາດ ແລະ ສັງຄົມ?
4. ຈົ່ງບອກເປົ້າໝາຍການຄົ້ນຄວ້າຂອງວິທີສອນກາຍະສຶກສາແມ່ນແນວໃດ?

ບົດທີ 2

ຄຸນລັກສະນະພັດທະນາການດ້ານຮ່າງກາຍ ແລະ ບົດບາດໜ້າທີ່ຂອງກາຍະສຶກສາສໍາລັບ ເດັກກ່ອນໄວຮຽນ

I. ຄຸນລັກສະນະພັດທະນາການດ້ານຮ່າງກາຍຂອງເດັກກ່ອນໄວຮຽນ

1. ຄຸນລັກສະນະພັດທະນາການດ້ານຮ່າງກາຍ

ພັດທະນາການຂອງເດັກແມ່ນເປັນໄປຕາມກົດເກນພື້ນຖານຊີວະວິທະຍາ. ລະດັບ ແລະ ຄວາມໄວຂອງພັດທະນາການແມ່ນຂຶ້ນກັບອົງປະກອບຂອງພັນທຸກຳ, ສະພາບແວດລ້ອມຂອງການດຳລົງຊີວິດ, ເປັນຕົ້ນແມ່ນວິທີການດູແລ, ເງື່ອນໄຂທາງສັງຄົມ, ການອະນາໄມ ແລະ ການເຝິກແອບຢ່າງມີສະຕິ.

ໃນຊ່ວງໄລຍະແລກເກີດເດັກມີພັດທະນາການໄວທີ່ສຸດ, ເຊິ່ງສະແດງອອກທາງລວງສູງ, ນ້ຳໜັກ, ຮອບຫົວ, ຮອບເອິກ,... ເຖິງແມ່ນວ່າຮ່າງກາຍເດັກຈະຍັງພັດທະນາບໍ່ເຕັມທີ່ ແຕ່ກໍ່ມີປະຕິກິລິຍາກັບສະພາບເງື່ອນໄຂດຳລົງຊີວິດໄດ້ງ່າຍ.

ຂະໜາດຂອງພາກສ່ວນຮ່າງກາຍເດັກໃນລະແຕ່ໄວອາຍຸມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນ, ພັດທະນາບໍ່ສະໝໍ່າສະເໝີ (ສາລັບເດັກຍິງກົນນົມແມ່: ຫົວໃຫຍ່, ແຂນຂາສັ້ນ, ຕົວຍາວ)

ລະບົບປະສາດ:

ລະບົບປະສາດຂອງເດັກໄດ້ຮັບການພັດທະນາຢ່າງໄວວາ ແຕ່ການເຮັດວຽກຂອງມັນແມ່ນຍັງບໍ່ທັນສົມບູນ; ປະກົດການດັ່ງກ່າວໄດ້ແຜ່ລາມໄປທົ່ວ, ຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຈະໄວກວ່າການຢຸດຢັ້ງ. ຍ້ອນແນວນັ້ນ, ຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ເຖິງຄຸນລັກສະນະຂອງເດັກ, ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມເມື່ອຍໃຫ້ແກ່ເດັກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ນັບແຕ່ອາຍຸ 4 ຫາ 6 ປີ ຂະບວນການຢຸດຢັ້ງຄ່ອຍໆພັດທະນາ. ເດັກມີຄວາມສາມາດໃນການວິເຄາະ, ການສັງເກດ, ການເຝິກທັກສະ, ເທັກນິກການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການປຽບທຽບປະກົດການທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບຕົວ.

ລະບົບການເຄື່ອນໄຫວ:

ລະບົບການເຄື່ອນໄຫວ ປະກອບດ້ວຍລະບົບກະດູກ ແລະ ລະບົບກ້າມຊີ້ນ.

ພາລະໜ້າທີ່ຫຼັກຂອງລະບົບກະດູກ ແມ່ນຮ່ວມກັບລະບົບກ້າມຊີ້ນ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການເຄື່ອນໄຫວ.

ກະດູກໃນຮ່າງກາຍເດັກມີອັດຕາສ່ວນທາດອົງຄະທາດກວມຫຼາຍກວ່າທາດອະນົງຄະທາດ. ສະນັ້ນ, ກະດູກຂອງເດັກຈຶ່ງມີຄວາມຍືດຍຸ່ນຫຼາຍກວ່າກະດູກຂອງຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ກົງໄດ້ໄວ.

ລະບົບກ້າມຊີ້ນຂອງເດັກພັດທະນາຊ້າ. ກ້າມຊີ້ນ, ເສັ້ນເອັນ ແລະ ເນື້ອເຍື່ອເຊື່ອມຕໍ່ຂອງຂໍ້ຕໍ່ກະດູກມີການພັດທະນາຊ້າ, ອັດຕາສ່ວນນ້ຳກວມຫຼາຍ. ຍ້ອນແນວນັ້ນ, ຖ້າໃຫ້ເດັກເຝິກແອບຫຼາຍຈົນເກີນໄປກໍ່ອາດເຮັດໃຫ້ຂໍ້ຕໍ່ເກີດບາດເຈັບໄດ້ ແລະ ສິ່ງຜົນເຖິງພັດທະນາການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກອີກດ້ວຍ. ໃນເວລາເຝິກແອບຕ້ອງໄດ້ແບ່ງເວລາເຝິກແອບ ແລະ ເວລາພັກຜ່ອນໃຫ້ເໝາະສົມ. ອີກດ້ານໜຶ່ງ, ຖ້າເຝິກແອບໃຫ້ເດັກນັ່ງ ແລະ ຍືນໄວເກີນໄປມັນຈະສົ່ງຜົນສະທ້ອນທາງລົບເຖິງການພັດທະນາຂອງກະດູກຂໍ້ຕໍ່, ກ້າມຊີ້ນ, ເປັນຕົ້ນແມ່ນກະດູກອ່ອນຂໍ້ຕໍ່ ແລະ ກ້າມຊີ້ນແຂນ ແລະ ຂາ. ເຊິ່ງມັນສົ່ງຜົນເຮັດໃຫ້ກະດູກສັນຫຼັງກົງໄດ້.

ລະບົບໄຫຼວຽນ:

ໝາກຫົວໃຈຂອງເດັກມີຂະໜາດນ້ອຍ, ສະນັ້ນ, ໃນແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ມັນບິບຕົວ ມັນຈະຂົນສົ່ງເລືອດໄດ້ໃນປະລິມານທີ່ໜ້ອຍແຕ່ການເຕັ້ນຂອງກ້າມຈອນໄວກວ່າຜູ້ໃຫຍ່. ເດັກຍິ່ງນ້ອຍເທົ່າໃດກ້າມຈອນຍິ່ງເຕັ້ນໄວ. ກ້າມຈອນຂອງເດັກນ້ອຍປ່ຽນແປງງ່າຍໃນເມື່ອເວລາທີ່ເຂົາພະຍາຍາມສິ່ງໃດໜຶ່ງ ຫຼື ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ຫົວໃຈຂອງເດັກໄວຕໍ່ຄວາມຕື່ນເຕັ້ນ ແລະ ເມື່ອຍງ່າຍ. ແຕ່ເມື່ອປ່ຽນກົດຈະການເຄື່ອນໄຫວ, ຫົວໃຈຂອງເດັກຟື້ນຕົວໄວ. ດັ່ງນັ້ນ, ຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ບໍ່ໃຫ້ເດັກເຄື່ອນໄຫວຫຼາຍຈົນເກີນໄປ; ຄວນຄ່ອຍໆປ່ຽນການເຄື່ອນໄຫວແບບເຄື່ອນທີ່ໄປສູ່ການເຄື່ອນໄຫວແບບກັບທີ່ຢ່າງເໝາະສົມ ມັນຈຶ່ງບໍ່ສ້າງຜົນຮ້າຍຕໍ່ຫົວໃຈຂອງເດັກ; ການປັບສະພາບການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກຈະເຮັດໃຫ້ລະບົບໄຫຼວຽນຄ່ອຍໆສົມບູນຂຶ້ນ, ຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການແກ່ການພັດທະນາຂອງເດັກ.

ລະບົບການຫາຍໃຈ:

ຍ້ອນຫຼອດລົມຂອງເດັກມີຂະໜາດນ້ອຍ, ອາກາດທີ່ສຸບເຂົ້າກໍ່ໜ້ອຍ, ເດັກຫາຍໃຈໄດ້ບໍ່ເລິກ. ດັ່ງນັ້ນຄວາມສາມາດຂອງປອດໃນການແລກປ່ຽນອາກາດຈຶ່ງຍັງບໍ່ທັນໄດ້ດີ. ຫຼັງຈາກມີການເຄື່ອນໄຫວ, ປະລິມານ O_2 ຈຳເປັນຕ້ອງເພີ່ມຂຶ້ນ, ໃນເວລານີ້ເດັກນ້ອຍຈະຫາຍໃຈໄວຂຶ້ນ ຍ້ອນປະລິມານອາກາດທີ່ຫາຍໃຈເຂົ້າເພີ່ມຂຶ້ນດ້ວຍການເພີ່ມຈຳນວນການຂອງຫາຍໃຈ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍການເພີ່ມປະລິມານອາກາດໃນແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ຫາຍໃຈເຂົ້າ. ການເຄື່ອນໄຫວຮ່າງກາຍຈະເພີ່ມລະດັບການເຮັດວຽກຂອງລະບົບຫາຍໃຈ. ລະບົບຫາຍໃຈຂອງເດັກບໍ່ສາມາດຮັບມືໄຫວກັບການເຄື່ອນໄຫວທີ່ຫຼາຍ ແລະ ໃຊ້ເວລາດົນນານຕໍ່ເນື່ອງກັນ ຍ້ອນວ່າການເຄື່ອນໄຫວນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ກ້າມຊີ້ນທີ່ກຳລັງເຄື່ອນໄຫວຢູ່ນັ້ນຂາດ O_2 . ການເພີ່ມປະລິມານການເຄື່ອນໄຫວໃນການຂະບວນການເຝິກແອບຈະສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ຮ່າງກາຍເດັກປັບຕົວຕໍ່ການເພີ່ມປະລິມານ O_2 ທີ່ຈຳເປັນ ແລະ ສະກັດກັ້ນປະກົດການ O_2 ໃນຮ່າງກາຍຫຼາຍເກີນໄປ. ອີກດ້ານໜຶ່ງຄວນໃຫ້ເດັກໄດ້ສຸບອາກາດທີ່ປອດໂປ່ງ ແລະ ນຳໃຊ້ແບບເຝິກທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກໄດ້ຫາຍໃຈເລິກ.

ລະບົບການເຜົາຜານ (ການແລກປ່ຽນທາດ):

ເມື່ອເດັກເຄື່ອນໄຫວຫຼາຍ, ເຖິງແມ່ນວ່າຈະໄດ້ຮັບສານອາຫານຄົບຖ້ວນ, ມັນກໍ່ຍັງເຮັດໃຫ້ສູນເສຍພະລັງງານທີ່ສະສົມຢູ່ໃນກ້າມຊີ້ນ ແລະ ສະສົມເອົາທາດພິດໃນຂະບວນການເຮັດວຽກການແລກປ່ຽນທາດ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວໄດ້ສ້າງໃຫ້ເດັກຮູ້ສຶກເມື່ອຍ ແລະ ສົ່ງຜົນສະທ້ອນທາງລົບເຖິງການເຄື່ອນໄຫວທີ່ເຂັ້ມຂຸ້ນຂອງກ້າມຊີ້ນ ແລະ ລະບົບປະສາດ. ຜົນຮ້າຍຫຼັກແມ່ນຫຼຸດຜ່ອນລະດັບຕອບສະໜອງລະຫວ່າງລະບົບປະສາດສູນກາງ ແລະ ເສັ້ນປະສາດທີ່ຄວບຄຸມການເຄື່ອນໄຫວຂອງກ້າມຊີ້ນ. ຄວາມເມື່ອຍຂອງກຸ່ມກ້າມຊີ້ນຈະປາກົດຂຶ້ນຖ້າຫາກກ້າມຊີ້ນມີການເຄື່ອນ

ໄຫວແກ່ຍາວ ຫຼື ຮ່າງກາຍທັງໝົດໄດ້ເຄື່ອນໄຫວຫຼາຍຈົນເກີນໄປ. ອາການເມື່ອຍຂອງເດັກຈະຫຼຸດຜ່ອນການ ເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ລວມທັງຄວາມສາມາດໃນການສະກັດກັ້ນບັນດາຜົນສະທ້ອນທາງລົບຂອງສະພາບແວດລ້ອມ. ຍ້ອນແນວນັ້ນ, ຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ເດັກໄດ້ມີການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ພັກຜ່ອນຢ່າງເໝາະສົມ, ປ່ຽນ ແປງການເຄື່ອນໄຫວຂອງກ້າມຊີ້ນເປັນປະຈຳ ແລະ ເລືອກຮູບແບບການເຄື່ອນໄຫວທີ່ສ້າງຄວາມສົນໃຈໃຫ້ແກ່ເດັກ.

ຄວນເອົາໃຈໃສ່ເຖິງຄຸນລັກສະນະຂອງເດັກນັ້ນແມ່ນຄວາມສາມາດໃນການຄວບຄຸມອຸນຫະພູມຮ່າງກາຍໃນເດັກທີ່ອ່ອນແອ. ການເຄື່ອນໄຫວໃນບ່ອນທີ່ມີອາກາດຮ້ອນອົບເອົ້າ ຫຼື ການແຕ່ງກາຍທີ່ບໍ່ເໝາະສົມຈະເຮັດໃຫ້ອຸນຫະພູມເພີ່ມຂຶ້ນໄວ; ການເຮັດວຽກຂອງຫົວໃຈ ແລະ ລະບົບຫາຍໃຈກໍ່ເພີ່ມຂຶ້ນ; ເສັ້ນເລືອດໃນກ້າມຊີ້ນຕ່າງໆເປີດຫຼາຍນຳໄປສູ່ອາການເມື່ອຍລ້າ, ບາງຄັ້ງກໍ່ຕິໃຈ, ຍ້ອນລະບົບພາຍໃນ ແລະ ສະໜອງຂອງເດັກຂາດ O_2 . ຍ້ອນແນວນັ້ນ, ສິ່ງໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນນັ້ນແມ່ນຕ້ອງປັບອຸນຫະພູມ ແລະ ລະດັບຄວາມຊຸ່ມຊື່ນຂອງສະພາບແວດລ້ອມກໍ່ຄືການທີ່ໃຫ້ເດັກແຕ່ງກາຍໃຫ້ເໝາະສົມ ເພື່ອບຳບັດອາການທີ່ເຮັດໃຫ້ອຸນຫະພູມໃນຮ່າງກາຍເດັກເພີ່ມ. ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ຄວນຫຼຸດປະລິມານການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກລົງເປັນຕົ້ນໃນມື້ທີ່ມີອາກາດຮ້ອນອົບເອົ້າ, ເພີ່ມປະລິມານການເຄື່ອນໄຫວຂຶ້ນໃນມື້ທີ່ມີອາກາດເຢັນ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ເພີ່ມປະລິມານນ້ຳໃນຮ່າງກາຍເດັກໃຫ້ພຽງພໍ.

2. ຄຸນລັກສະນະພັດທະນາການດ້ານເຄື່ອນໄຫວຮ່າງກາຍຂອງເດັກ

ເດັກອາຍຸ 1ປີ:

ປີທຳອິດເປັນປີທີ່ພັດທະນາການເດັກມີການພັດທະນາ ແລະ ຂະຫຍາຍຕົວໄວທີ່ສຸດຖ້າທຽບໃສ່ໄວອາຍຸອື່ນສຳລັບເດັກກ່ອນໄວຮຽນ.

ໃນຮ່າງກາຍຂອງເດັກແລກເກີດໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງໄລຍະການປ່ຽນແປງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍມີປະຕິກິລິຍາກັບເງື່ອນໄຂດຳລົງຊີວິດໄໝ່:

- ເດັກເລີ່ມຫາຍໃຈດ້ວຍປອດ
- ວົງຈອນການໄຫຼວຽນເລີ່ມຕົ້ນປ່ຽນທິດແທນຢ່າງເປັນທາງການໃຫ້ວົງຈອນການໄຫຼວຽນຂອງຕົວອ່ອນ
- ເດັກທີ່ເລີ່ມດູດນົມແມ່, ລະບົບຍ່ອຍອາຫານເລີ່ມຕົ້ນເຮັດວຽກແຕ່ກໍ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ດີ
- ການເຄື່ອນໄຫວການເຮັດວຽກຕ່າງໆຍັງບໍ່ທັນສົມບູນແບບ. ໃນໄລຍະນີ້ເດັກຈະນອນເກືອບໝົດມື້. ສະນັ້ນ, ຄູ່ບໍ່ຄວນເຝິກແອບໃຫ້ແກ່ເດັກ.

ສະນັ້ນ, ຈຶ່ງແບ່ງພັດທະນາການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກໃນອາຍຸ 1ປີທຳອິດອອກເປັນ 5 ໄລຍະດັ່ງນີ້:

ໄລຍະທີ1: ແຕ່ 1ເດືອນ 15ວັນ ຫາ 3ເດືອນ

ນັບແຕ່ອາຍຸ 1ເດືອນ 5ວັນ, ເດັກມີເວລານອນຫຼັງຈາກກິນອາຫານ. ສະນັ້ນ, ສາມາດນຳໃຊ້ບາງແບບເຝິກແອບໃນການເຝິກແອບເດັກ.

ການສັງເກດເດັກໃນໄລຍະນີ້ ເຫັນໄດ້ເຖິງປະກົດການຂອງກ້າມຊີ້ນແຂນ-ຂາຫົດຕົວເພີ່ມຂຶ້ນ. ເມື່ອເອົາເດັກນອນລົງບັນດາຂໍ້ຕໍ່ແຂນ-ຂາລ້ວນແຕ່ພັບເຂົ້າໝົດ. ຖ້າເດັກຂວັນຕົວໄປທາງໃດ ຮ່າງກາຍຂອງເດັກກໍ່ພັກໄປໝົດ

ພ້ອມກັນ. ເລີ່ມຕົ້ນຈາກລັກສະນະນີ້ ຈຶ່ງຕ້ອງນຳໃຊ້ແບບເຝິກແອບທີ່ນວດເບົາໆ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການຫົດຂຶ້ນຈອງ ກ້າມຊີ້ນຫຼຸດຜ່ອນລົງ, ເພີ່ມການຫົດຢຶດຂອງກ້າມຊີ້ນ.

ອີກດ້ານໜຶ່ງ, ຕາມແນວຄິດຂອງ I.P. PAP – LOP ວ່າ: ຄັນເຮົາເກີດຂຶ້ນມາຈະມີສັນຊາດຕະຍານບາງຢ່າງຄື: ການດູດ, ການກິນ, ການໄຂ່ວຄວ້າ... ສັນຊາດຕະຍານການໄຂ່ວຄວ້າຕ່າງໆ ເມື່ອມີບາງຢ່າງສຳຜັດຝາຕີນເດັກຈະມີ ປະຕິກິລິຍາຫຍຸ້ມຍຸ້ນຕື່ນລົງ. ມືຂອງເດັກກໍ່ມີປະຕິກິລິຍາເຊັ່ນດຽວກັນ. ອີງໃສ່ປະຕິກິລິຍານີ້ ເຮົາຈຶ່ງນຳໃຊ້ຈຳພວກ ການເຝິກແອບທີ່ກະຕຸ້ນເພື່ອສ້າງການຫົດຢຶດຂອງກ້າມຊີ້ນ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງຂໍ້ຕໍ່.

ໄລຍະທີ 2: ແຕ່ 3 ຫາ 4 ເດືອນ

ໃນໄລຍະນີ້ມີຄວາມສົມດູນການຫົດຢຶດຂອງກ້າມຊີ້ນແຂນ (ສາມາດຫົດຢຶດແຂນຂາເດັກຢ່າງສະບາຍ). ຄວນນຳໃຊ້ແບບເຝິກແອບທີ່ກະຕຸ້ນການເຄື່ອນໄຫວແຂນ.

ມາຮອດໄລຍະເດືອນທີ 3, ລະບົບກ້າມຊີ້ນຫຼັງຄໍໄດ້ແຂງແຮງຂຶ້ນ, ປະກົດຕົວການຕອບສະໜອງກ່ຽວກັບທ່າທາງ (ການຕອບສະໜອງແບບກົບ - ຍົກຫົວຂຶ້ນໃນທ່ານອນຫງາຍ), ຫົວຂອງເດັກຮັກສາການຊົງຕົວໄດ້ດີ. ເວລາ ນອນຫງາຍເດັກສາມາດເນັ້ນມືທັງ 2. ເດັກສາມາດກົງຕົວເອງຈາກນອນຂ້າງເປັນນອນກັບທ່າເດີມໄດ້ ຄວນເຝິກໃຫ້ ເດັກການຕອບສະໜອງກ່ຽວກັບທ່າທາງ (ເລືອ, ການຕອບສະໜອງການຢຶດຂອງກະດູກສັນຫຼັງ).

ຂາຂອງເດັກຍັງບໍ່ມີຄວາມສົມດູນໃນການຫົດຢຶດຂອງກ້າມຊີ້ນ. ສະນັ້ນ, ຄວນສືບຕໍ່ການນວດເບົາໆ ແລະ ເຝິກແອບແບບເຝິກກະຕຸ້ນຂາ ແລະ ຕີນ.

ໄລຍະທີ 3: ແຕ່ 4 ຫາ 6 ເດືອນ

ໃນໄລຍະນີ້ມີຄວາມສົມດູນການຫົດຢຶດຂອງກ້າມຊີ້ນຂາ. ຄວນເຝິກແອບແບບເຝິກທີ່ກະຕຸ້ນການເຄື່ອນໄຫວຂອງຂາ.

ຄວາມແຂງແຮງ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງແຂນພັດທະນາຂຶ້ນ. ເດັກສາມາດກຳ, ຈັບບາຍ ແລະ ຄວ້າເອົາ ວັດຖຸທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າໄດ້. ຄວນເຝິກແອບແບບເຝິກທີ່ກະຕຸ້ນການເຄື່ອນໄຫວຂອງແຂນ.

ກ້າມຊີ້ນຮ່າງກາຍ, ເປັນຕົ້ນແມ່ນກ້າມຊີ້ນໜ້າຄໍໄດ້ຮັບການເສີມສ້າງ ແລະ ພັດທະນາຂຶ້ນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ໃນ ເວລາເດັກນອນຫງາຍ ເດັກສາມາດຍົກຕົວຂຶ້ນໄດ້, ສາມາດນອນຂວັ້ມໄດ້ພາຍໃຕ້ການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງຜູ້ໃຫ້ຍ. ຄວນ ນຳໃຊ້ການເຝິກແອບທີ່ມີການປ່ຽນແປງການເຄື່ອນໄຫວຮ່າງກາຍ.

ຮອດເດືອນທີ 6, ເດັກສາມາດກົງຕົວຈາກທ່ານອນງ່າຍເປັນຂວັ້ມຕົວ ແລະ ປີ້ນກັບຄືນທັງສອງຂ້າງໄດ້ຢ່າງ ຄ່ອງແຄ້ວ. ເດັກສາມາດລຸກຢືນ ແລະ ນັ່ງໄດ້ ຖ້າໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກຜູ້ໃຫ້ຍ.

ພັດທະນາການດ້ານການຟັງຂອງເດັກໄດ້ມີການພັດທະນາຂຶ້ນ, ສະນັ້ນ, ປະມານເດືອນທີ 4-5 ເດັກມັກສິນທະນາ. ໃນເວລາເຝິກແອບຄວນມີການນັບເລກໄປນຳ ເພື່ອເປັນການເຝິກຈັງຫວະໃນການເຄື່ອນໄຫວໄປນຳ ແລະ ເຝິກການເຄື່ອນໄຫວທີ່ຕອບສະໜອງຕໍ່ສຽງທີ່ໄດ້ຍິນ.

ໄລຍະທີ 4: ແຕ່ 6 ຫາ 9 ເດືອນ

ໃນໄລຍະນີ້ການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກມີການພັດທະນາໄປໄວ ແລະ ຂ້ອນຂ້າງເປັນຈັງຫວະ

ເດືອນທີ 6: ເດັກສາມາດພົກຂວັ້ມຕົວເອງໄດ້ເປັນຢ່າງດີ (ຈາກທ່າຂ້ວມເປັນທ່ານອນຫງາຍ).

ເດືອນທີ 7: ເດັກຮູ້ຍົກລຳຕົວຂຶ້ນດ້ວຍແຂນ, ຂາທັງ 2 ແລະ ຄານໄດ້. ການຄານເປັນໄລຍະສຳຄັນຂອງຂະບວນການພັດທະນາໃນໄລຍະນີ້, ເປັນການເຄື່ອນໄຫວຈາກການນັ່ງເປັນການຍືນ, ເສີມສ້າງກ້າມຊີ້ນຫຼັງ ແລະ ບ່າທີ່ສົ່ງຜົນເຖິງສັນຫຼັງຂອງເດັກ.

ເດືອນທີ 8: ເດັກຮູ້ນັ່ງ ແລະ ຍືນດ້ວຍຕົນເອງ. ຍ້ອນວ່າກ້າມຊີ້ນຫຼັງ ແລະ ບ່າໄດ້ຮັບການເຝິກແອບ, ກ້າມຊີ້ນລຳຕົວມີຄວາມແຂງແຮງຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍສາມາດຍືນໄດ້ດີຂຶ້ນ.

ໃນໄລຍະນີ້ຄູຄວນເຝິກແອບການເຄື່ອນໄຫວທີ່ສົ່ງເສີມກ້າມຊີ້ນທົ່ວທຸກສ່ວນຂອງຮ່າງກາຍ, ເພື່ອພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການນັ່ງ, ການຄານ, ການຍືນ ແລະ ການຍ່າງໃຫ້ແກ່ເດັກ.

ນັບແຕ່ເດືອນທີ 6, ການເຄື່ອນໄຫວກ້າມຊີ້ນນ້ອຍຂອງມື , ນິ້ວມືມີການປະສານງານກັນຢ່າງເປັນຈັງຫວະ, ສາມາດຫົດໄດ້ດີ (ເດັກສາມາດກຳ, ຈັບວັດຖຸໃນມືໄດ້ດີ). ສະນັ້ນ, ສາມາດນຳໃຊ້ເຄື່ອງມືເພື່ອເຝິກແອບຮ່າງກາຍໃຫ້ແກ່ເດັກ (ບ້ວງ, ຄ້ອນທີ່ໃຊ້ໃນການເຝິກແອບ).

ພາສາຂອງເດັກໄດ້ພັດທະນາ, ເດັກເຂົ້າໃຈບາງຄຳ. ສະນັ້ນ, ໃນເວລາຮຽນຮູ້ ຄູຄວນສົນທະນາກັບເດັກເພື່ອຄວບຄຸມການເຄື່ອນໄຫວ. ຄຳເວົ້າຂອຄູຕ້ອງສັ້ນກະທັດຮັດ, ຊັດເຈນ.

ໄລຍະທີ 5: ແຕ່ 9 ຫາ 12 ເດືອນ

ເດັກສາມາດປ່ຽນແປງທ່າທາງການເຄື່ອນໄຫວຂອງຕົວເອງໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ. ຈາກນອນເປັນນັ່ງ ຫຼື ກົງກັນຂ້າມ; ຈາກຍືນເປັນຍ່າງ ແລ້ວປ່ຽນເປັນນັ່ງຢ່າງຍ້າຍ; ຍືນໄດ້ໂດຍບໍ່ຈັບຮາວ; ຍ່າງຕາມວັດຖຸທີ່ເຄື່ອນທີ່. ສາມາດນຳໃຊ້ແບບເຝິກທ່າທາງການເຄື່ອນໄຫວຍືນ, ນັ່ງ; ບັນດາແບບເຝິກທີ່ປ່ຽນທ່າທາງການເຄື່ອນໄຫວທີ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ.

ຄວນໃຊ້ການເວົ້າເພື່ອແນະນຳ ແລະ ນຳໃຊ້ເຄື່ອງມືໃນເວລາເຝິກແອບ ເພື່ອພັດທະນາພາສາເວົ້າ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວທີ່ດີໃຫ້ແກ່ເດັກ.

ເດັກອາຍຸ 2 ປີ

ການຍ່າງ

ເດັກບາງຄົນສາມາດຍ່າງໄດ້ນັບແຕ່ທ້າຍປີທຳອິດ. ແຕ່ສ່ວນໃຫຍ່ເດັກກ້າວເຂົ້າສູ່ຕົ້ນປີທີ2 ຈຶ່ງເລີ່ມເຝິກໃນການຍ່າງ.

ຈຸດພິເສດຂອງບາດກ້າວໃນການຍ່າງຊ່ວຍທຳອິດຂອງເດັກແມ່ນ: ໃນເວລາຍ່າງ ຂາທັງ2 ກາງອອກກວ້າງ, ຂາແລະ ແຂນຍັງປະສານງານກັນບໍ່ໄດ້ດີ. ແຂນຄຶງໄປທາງໜ້າ ຫຼື ຍື່ນສູງ. ຮ່າງກາຍຈະແກ່ວງໂອນເອິ້ນໄປມາທັງສອງຂ້າງ. ຫົວກື້ມໄປທາງໜ້າ. ບາດກ້າວຂອງການຍ່າງສັ້ນ, ລື້ມງ່າຍ, ຂາບໍ່ຊື່. ຄວນນຳໃຊ້ແບບເຝິກແອບຈາກລະດັບງ່າຍເປັນສູ່ລະດັບທີ່ຍາກຂຶ້ນເພື່ອສ້າງຄວາມສົມບູນແບບໃນການຍ່າງໃຫ້ແກ່ເດັກ.

ຮອດທ້າຍປີທີ2 ເດັກໄດ້ຫຼຸດຜ່ອນການເຄື່ອນໄຫວໃນການການຍ່າງ, ບາດກ້າວຂອງຂາກວ້າງຂຶ້ນ.

ການຊົງຕົວ

ການຊົງຕົວມີຜົນຕໍ່ການຮັກສາຄວາມຊົງຕົວຂອງເດັກ ບໍ່ວ່າຮ່າງກາຍຈະຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງ. ທຸກໆການເຄື່ອນໄຫວລ້ວນແຕ່ຕ້ອງການການຊົງຕົວ.

ຄວາມສົມດູນໃນການຊົງຕົວຂອງຮ່າງກາຍສຳລັບເດັກໃນ 1ປີທຳອິດຍັງບໍ່ທັນພັດທະນາ, ເດັກມັກລື້ມງ່າຍ, ການປະສານສຳພັນລະຫວ່າງແຂນຂາຍັງບໍ່ທັນໄດ້. ແຕ່ກ້າວເຂົ້າອາຍຸ 2ປີ ພ້ອມກັບໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມໃນການຍ່າງ, ຄວາມສົມດູນໃນການຊົງຕົວກໍ່ໄດ້ຮັບການພັດທະນາ. ຄວນນຳໃຊ້ການເຝິກແອບໃນການຍ່າງທີ່ຍາກຂຶ້ນ ເພື່ອພັດທະນາຄວາມສົມດູນໃນການຊົງຕົວ.

ການຄານ

ເດັກເລີ່ມເລືອເມືອອາຍຸໄດ້ 5ເດືອນ ແລະ ກ້າວເຂົ້າອາຍຸ 7ເດືອນ ເດັກຮູ້ຈັກຄານ. ຮອດທ້າຍອາຍຸ 1ປີ ເດັກຄານໄດ້ວ່ອງໄວຂຶ້ນ. ໃນໄລຍະນີ້ເດັກນຳໃຊ້ການຄານເປັນພາຫະນະໃນການເຄື່ອນທີ່ໄປມາ. ກ້າວສູ່ປີທີ 2ການຄານຂອງເດັກຍິ່ງໄດ້ຮັບການພັດທະນາ ແລະ ກາຍເປັນຄວາມຊື່ນເຄີຍໃນການຄານ.

ໃນເວລາຄານເດັກຮູ້ປະສານສຳພັນລະຫວ່າງແຂນຂາ ກັບການເຄື່ອນໄຫວອື່ນ. ຄວນນຳໃຊ້ການເຝິກແອບການຄານທີ່ແຕກຕ່າງກັນໄປ ເພື່ອສືບຕໍ່ພັດທະນາການຄານໃຫ້ແກ່ເດັກ.

ການກຶ້ງ ແລະ ການແກ່ວງ

ເດັກອາຍຸ 2ປີ ເລີ່ມເຝິກການແກ່ວງ ແລະ ກຶ້ງບານ. ເດັກສາມາດກຶ້ງບານໄດ້ດ້ວຍ 2ມື, ແກ່ວງບານໄປທາງໜ້າດ້ວຍມືດຽວ. ຜ່ານການເຝິກແອບການແກ່ວງ ຄວນສ້າງໃຫ້ເດັກມີຄວາມຊື່ນເຄີຍກັບອຸປະກອນໃນການເຝິກແອບ (ບານ, ຖົງຊາຍ,...).

ເດັກໃນໄວອາຍຸ 2 ປີ ໄດ້ມີການພັດທະນາອົງປະກອບຂອງການເຄື່ອນໄຫວທັງໝົດ. ໂດຍສ່ວນໃຫຍ່ການເຄື່ອນໄຫວຂຶ້ນພື້ນຖານຂອງເດັກໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນໄວອາຍຸນີ້. ເດັກສາມາດໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດໃນການເຂົ້າຮ່ວມການຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວ (ທ້າຍອາຍຸ 2ປີ). ສິ່ງດັ່ງກ່າວມີຜົນກະທົບຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ຄວາມສົມບູນແບບຂອງທ່າທາງການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ການປັບຕົວກັບສະພາບເງື່ອນໄຂທີ່ເດັກໄດ້ເຄື່ອນໄຫວ.

ເດັກອາຍຸ 3 ປີ

ການຍ່າງ, ແລ່ນ ແລະ ການຊົງຕົວ

ຖ້າເດັກໄດ້ຮັບການເຝິກແອບທີ່ຖືກວິທີ ກໍ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາສາມາດຍ່າງໄດ້ແຂງແຮງຄ່ອຍໄດ້. ໃນການຍ່າງ ຂັ້ນຕົ້ນເດັກຈະຮູ້ນຳໃຊ້ພາກສ່ວນໃດໜຶ່ງຢ່າງປະສານສຳພັນກັນ ຕົວຢ່າງເດັກສາມາດຮັກສາຄວາມຊົງຕົວຂອງພາກສ່ວນຫົວ ແລະ ເອິກໃຫ້ຕັ້ງຂຶ້ນຊື່ໄດ້. ຮູ້ປະສານສຳພັນການເຄື່ອນ ໄຫວລະຫວ່າງແຂນຂາ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະຍັງບໍ່ທັນເປັນຈັງຫວະສະໝໍ່າສະເໝີກໍ່ຕາມ, ສ່ວນລຳຕົວຍັງໂອ້ນເອນໄປມາທາງ 2 ຂ້າງ.

ທ້າຍອາຍຸ 2 ປີ ເດັກເລີ່ມຕົ້ນຮູ້ຈັກແລ່ນ, ແຕ່ພໍເຂົ້າຕົ້ນອາຍຸ 3 ປີ ການເຄື່ອນໄຫວແລ່ນຈຶ່ງເຫັນໄດ້ຊັດເຈນ. ໃນໄລຍະນີ້ການແລ່ນຂອງເດັກເລີ່ມມີການແລ່ນກະໂດດໄດ້ສູງຂຶ້ນ (ເປັນໄລຍະທີ່ຂາທັງສອງຂອງເດັກແລ່ນແບບບໍ່ຕິດກັບພື້ນ).

ການຊົງຕົວຂອງເດັກໃນໄລຍະ ອາຍຸ 3 ປີ ກໍ່ໄດ້ຮັບການເຝິກແອບ. ເດັກມີຄວາມສາມາດການິດໃນກາງຫາວໄດ້ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການຄາດຄະເນໄລຍະຫ່າງກໍ່ໄດ້ຮັບການພັດທະນາຂຶ້ນຕື່ມ

ການກະໂດດ

ການກະໂດດເປັນການເຄື່ອນໄຫວທີ່ແປກໄໝທີ່ສຸດສຳລັບເດັກອາຍຸ 3 ປີ. ໃນຂັ້ນຕົ້ນເດັກຮູ້ວິທີກະໂດດຕົ້ນກັບທີ່ ຕີນທັງຄູ່ຍັງບໍ່ສາມາດຕົ້ນອອກຈາກພື້ນໄດ້. ຕໍ່ມາເດັກສາມາດກະໂດດຕົ້ນກັບທີ່ໄດ້, ຕົ້ນໄກໄດ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມເດັກກໍ່ຍັງບໍ່ຮູ້ການປະສານສຳພັນຈັງຫວະຂອງແຂນຂາ. ໃນຕອນທ້າຍຂອງການກະໂດດລົງພື້ນເດັກລື່ມ, ໄລຍະຂອງການກະໂດດໄປໄດ້ບໍ່ໄກ.

ການຄານ

ການເຄື່ອນໄຫວໃນການຄານສືບຕໍ່ພັດທະນາ ເຊິ່ງມີຜົນຕໍ່ການສ້າງຄວາມໝັ້ນໃຈຕໍ່ຄວາມສາມາດຂອງເດັກ.

ການແກວ່ງ

ເດັກມີຄວາມສາມາດໃນການແກວ່ງບານໃສ່ເປົ້າ ແລະ ສາມາດໂຍບານດ້ວຍ 2 ມື, ແຕ່ການປະຕິບັດການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກຍັງບໍ່ທັນສະແດງອອກຊັດເຈນ, ເດັກຍັງບໍ່ທັນຮູ້ເຄື່ອນໄຫວປະສານລະຫວ່າງແຂນ ແລະ ຂາ.

ເດັກອາຍຸ 4 ປີ

ລະດັບພັດທະນາການຂອງເດັກໃນໄລຍະນີ້ໄດ້ຊ້າລົງຄືນຖ້າທຽບໃສ່ໄວອາຍຸກ່ອນ, ແຕ່ການປ່ຽນຂອງກະດູກຍັງມີຄວາມແຂງແຮງຂຶ້ນ.

ການຍ່າງ

ຈັງຫວະການຍ່າງຂອງເດັກອາຍຸ 4 ປີມີລັກສະນະບໍ່ສະໝໍ່າສະເໝີ, ການປະສານສຳພັນລະຫວ່າງແຂນຂາຍັງບໍ່ທັນເປັນຈັງຫວະ, ຄວາມສາມາດໃນການປ່ຽນແປງທິດທ່າງການເຄື່ອນໄຫວບໍ່ທັນໄດ້ດີ, ການກ້າວຂາຍັງສັ້ນ.

ການແລ່ນ

ເຖິງວ່າທັກສະການແລ່ນຂອງເດັກຈະເລີ່ມປາກົດໃນຕົ້ນອາຍຸ 3 ປີ ແຕ່ເດັກກໍ່ກໍາໄດ້ທັກສະນີ້ຢ່າງວ່ອງໄວ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າຮ່າງກາຍຂອງເດັກສະໜອງກັບການເຄື່ອນໄຫວໃນການແລ່ນ, ແລ່ນໄດ້ດີກວ່າການຍ່າງ ແລະ ການປະສານສຳພັນຂອງແຂນຂາໃນເວລາແລ່ນໄດ້ດີກວ່າການຍ່າງ, ສູນກາງແຮງໂນ້ມຖ່ວງຢູ່ໃກ້ພາກສ່ວນທ້ອງແມ່ນຫຼາຍແຮງກວ່າຜູ້ໃຫຍ່.

ການກະໂດດ

ການຮຽນຮູ້ໃນການກະໂດດສຳລັບເດັກແມ່ນມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ເພາະມັນຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ຄວາມແຂງແຮງຂອງພາກສ່ວນຂາ, ການປະສານສຳພັນລະຫວ່າງແຂນ ແລະ ທຸກພາກສ່ວນຂອງຮ່າງກາຍ. ເດັກສາມາດກະໂດດເຕັ້ນໄປທາງໜ້າໄດ້ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ໂດດຂ້າມເຊືອກ, ກະໂດດເຕັ້ນກັບທີ່, ກະໂດດເຕັ້ນໄກ.

ການແກວ່ງ, ການສິ່ງ, ການຮັບ

ແບບເຝິກແອບນີ້ ຮຽກຮ້ອງຕ້ອງມີການປະສົມປະສານລາຍລະອຽດ, ຮັກສາຄວາມສົມດຸນໃນການຊົງຕົວ, ຮູ້ວິທີປະເມີນດ້ວຍຕາ. ເດັກອາຍຸ 4 ປີຮູ້ແກວ່ງໄກດ້ວຍມືດຽວ, ແກວ່ງໃສ່ເປົ້າທາງນອນ, ແກວ່ງໃສ່ເປົ້າຕັ້ງຊື່.

ນອກນັ້ນເດັກຍັງສາມາດຮັບ ແລະ ສົ່ງບານໂດຍຢືນສົ່ງບານເປັນຮູບວົງມົນ, ເປັນແຖວຊື່ ແລະ ແຖວຂວາງ; ໂຍນບານ, ຈັບບານ ແລະ ຕີບານ. ໃນ 2 ປະເພດນີ້ລ້ວນແຕ່ເຝິກຄວາມຄ່ອງແຄ້ວໃຫ້ແກ່ເດັກ, ການຕອບສະໜອງທີ່ວ່ອງໄວ ແລະ ທັກສະການຄາດຄະເນໃນກາງຫາວ.

ການຄານ, ການເລືອ, ການປີນໄຕ່

ການປະສານສຳພັນຂອງແຂນຂາ, ການວາງຂາໃນການຄານແມ່ນເຫັນໄດ້ແຈ້ງ ສາລັບເດັກອາຍຸ 4 ປີ, ເດັກສາມາດເລືອ, ຄານດ້ວຍແຂນຂາໄດ້ຢ່າງວ່ອງໄວ, ຄານດ້ານແຂນຂາ, ເລືອກັບພື້ນ, ຄານລອດບ້ວງ. ນອກນັ້ນເດັກຍັງສາມາດປີນໄຕ່ຂຶ້ນລົງຂຶ້ນໄດ, ໂຕະຕັ້ງໄດ້.

ເດັກອາຍຸ 5 ປີ

ຈິດຕະສາດຂອງເດັກໄດ້ສົມບູນ, ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຂອງເດັກແມ່ນເພີ່ມຂຶ້ນ, ເດັກສາມາດສະຫຼຸບເນື້ອໃນບາງສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໄດ້, ເດັກເຂົ້າໃຈເຖິງໜ້າທີ່ຂອງຕົນ, ເດັກສາມາດຮັບຮູ້ເຂົ້າໃຈຄວາມຕ້ອງການຫຼັກໃນເວລາເຄື່ອນໄຫວ. ການເຄື່ອນໄຫວຂຶ້ນຕົ້ນແມ່ນຊັດເຈນ, ເປັນຈັງຫວະ, ຈັງຫວະການເຄື່ອນໄຫວສົມບູນ, ຮູ້ປະສານການງານກັບໝູ່ເພື່ອນ. ເດັກສາມາດເຄື່ອນໄຫວທ່າທາງທີ່ຊື່ນເຄີຍດ້ວຍຫຼາຍວິທີ, ໃນຊ່ວງເວລາຍາວນານພ້ອມກັບການເຄື່ອນໄຫວທີ່ຫຼາກຫຼາຍ. ເດັກມີຄວາມສາມາດໃນການສັງເກດເບິ່ງຄູ່ປະຕິບັດສາທິດ, ຈື່ຈາແລ້ວນາມາປະຕິບັດ. ສະນັ້ນຕ້ອງເພີ່ມຄວາມຕ້ອງການໃນຫຼາຍດ້ານເພື່ອໃຫ້ເດັກເຄື່ອນໄຫວໄດ້ສົມບູນຂຶ້ນ.

ເດັກອາຍຸ 6 ປີ

ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງເດັກແມ່ນຢູ່ໃນລະດັບໄວ ການເຄື່ອນໄຫວຮ່າງກາຍຂອງເດັກໄດ້ເກີດຂຶ້ນຢ່າງວ່ອງໄວ ແລະ ເສີມສ້າງໄດ້ງ່າຍ. ລະບົບປະສາດຂອງເດັກມີການພັດທະນາໄດ້ດີ, ເດັກມີຄວາມສາມາດສູງຕໍ່ການໃສ່ໃຈຂະບວນການຮຽນຮູ້ການເຄື່ອນໄຫວຂອງຮ່າງກາຍ. ການເຄື່ອນໄຫວຮ່າງກາຍແມ່ນຂ້ອນຂ້າງຊັດເຈນ, ມີຄວາມຢືດຢູ່ນ ແລະ ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຄ່ອງແຄ້ວຂອງການເຄື່ອນໄຫວ, ຄວາມແຂງແຮງຂອງກ້າມຊີ້ນເພີ່ມຂຶ້ນ.

ການເຄື່ອນໄຫວໃນການຍ່າງມີການສະສານສຳພັນກັນລະຫວ່າງແຂນ, ຂາ ແລະ ລຳຕົວ. ການກະໂດດຂຶ້ນລົງຈາກພື້ນມີຄວາມອ່ອນໄຫວ, ການເຄື່ອນໄຫວໃນການແລ່ນ, ຄານ, ແກ່ວງຂອງເດັກມີຄວາມສົມບູນແບບຢ່າງເຫັນໄດ້ຊັດເຈນ. ຄວາມສາມາດໃນການຄາດເດົາດ້ວຍສາຍຕາເພີ່ມຂຶ້ນ, ໃນເວລາເຄື່ອນໄຫວ ຄວາມສົມດູນໃນການຊົງຕົວມີການພັດທະນາ, ຄ່ອງແຄ້ວ ແລະ ຊັດເຈນຂຶ້ນ.

II. ບົດບາດໜ້າທີ່ຂອງກາຍະສຶກສາສຳລັບເດັກກ່ອນໄວຮຽນ

1. ການປົກປັກຮັກສາ ແລະ ເສີມສ້າງສຸຂະພາບສຳລັບເດັກ

ໃນໄວອະນຸບານ ລຳຕົວຂອງເດັກມີການພັດທະນາໄວ, ລຳຕົວອ່ອນ, ບິດໄດ້ງ່າຍ, ແຕ່ພູມຕ້ານທານຕ່ຳ; ບັນດາອົງປະກອບຕ່າງໆຂອງຮ່າງກາຍພັດທະນາຍັງບໍ່ສົມບູນ. ສະນັ້ນ, ຈຳເປັນຕ້ອງປົວລະບັດ, ປົກປັກຮັກສາ ແລະ ພັດທະນາຮ່າງກາຍໃຫ້ແກ່ເດັກ.

ໜ້າທີ່ປະກອບດ້ວຍ: ການປົວລະບັດ, ລ້ຽງດູ ແລະ ເຝິກແອບເດັກຢ່າງມີຫຼັກການ; ເອົາໃຈໃສ່ລ້ຽງດູເດັກໃນເວລາກິນ, ນອນ, ຫຼິ້ນ ແລະ ຮຽນ; ຈັດລະບົບເວລາກິນນອນຂອງເດັກ; ໃຫ້ໄດ້ກິນອາຫານທີ່ມີທາດບຳລຸງຄົບຖ້ວນ, ມີປະລິມານທີ່ພໍດີ ແລະ ຜ່ານຊົ່ວໂມງເຝິກແອບກາຍະກຳ, ທັດສະນະ, ການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວຕ່າງໆ ເພື່ອເຝິກແອບຮ່າງກາຍໃຫ້ແກ່ເດັກ.

ຖ້າເຮັດໜ້າທີ່ນີ້ໄດ້ດີ ຖືວ່າສາມາດຊ່ວຍສິ່ງເສີມ ແລະ ພັດທະນາສຸຂະພາບ, ເຮັດໃຫ້ການຮັດວຽກຂອງລະບົບຮ່າງກາຍມີຄວາມສົມບູນຂຶ້ນ, ເພີ່ມຂີດຄວາມສາມາດໃນການຮັດວຽກຂອງພາກສ່ວນຕ່າງໆຂອງຮ່າງກາຍ. ເຝິກ ຝົນການຕໍ່ຕ້ານອິດທິພົນທາງລົບຂອງສິ່ງແວດລ້ອມ, ສ້າງພື້ນຖານທີ່ດີ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍມີການພັດທະນາດ້ານຈິດໃຈ, ຮ່າງກາຍທີ່ໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງຕາມໄວອາຍຸ, ມີສະພາບຈິດໃຈທີ່ຜ່ອນຄາຍ ແລະ ສົມດູນ.

2. ບົດບາດໜ້າທີ່ທາງດ້ານສຸຂະສຶກສາ

ຕ້ອງຊ່ວຍໃຫ້ເດັກໄດ້ມີການພັດທະນາຄວາມຊື່ນເຄີຍໃນການເຄື່ອນໄຫວເຊັ່ນ: ການຄານ, ການຍ່າງ, ການແລ່ນ, ການກະໂດດ, ການແກ່ວງ, ການປີນໄຕ່. ຄວາມຊື່ນເຄີຍເລົ່ານີ້ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກປະຫຍັດພະລັງງານໃນເວລາເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ເປັນການຊຸກຍູ້ການພັດທະນາຂອງລະບົບການຮັດວຽກພາຍໃນຮ່າງກາຍ.

ພັດທະນາໃຫ້ແກ່ເດັກຄຸນນະສົມບັດທາງກາຍະພາບ (ວ່ອງໄວ, ຄ່ອງແຄ້ວ, ຫົນທານ, ແຂງແຮງ). ຄຸນນະສົມບັດທາງກາຍະພາບດັ່ງກ່າວນີ້ ຈະເຮັດໃຫ້ລະດັບການກະໂດດໄດ້ກວ້າງໄດ້ຍາວຂຶ້ນ, ເພີ່ມຄວາມໄກ ແລະ ລະດັບຄວາມຊັດເຈນຂອງການແກ່ວງ, ເດັກສາມາດໃຊ້ເວລາເຝິກແອບໄດ້ດົນຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ,...

ເຝິກແອບທ່າທາງການເຄື່ອນໄຫວໃນເວລາຢືນ, ນັ່ງໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ເພາະມັນຊ່ວຍໃນການເຮັດວຽກດ້ານໃນຂອງຮ່າງກາຍ ແລະ ລະບົບການເຮັດຂອງຮ່າງໄດ້ມີການພັດທະນາທີ່ດີຂຶ້ນ. ເປັນຕົ້ນແມ່ນການກໍ່ຕົວທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງກະດູກສັນຫຼັງ.

ຄວນສອນໃຫ້ເດັກມີຄວາມຊື່ນເຄີຍໃນການຮັກສາຄວາມສະອາດລວມທັງການຮັກສາຄວາມສະອາດຂອງຮ່າງກາຍ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ (ການຮັກສາຄວາມສະອາດຮ່າງກາຍ, ເຄື່ອງນຸ່ງຮູ້ມ, ເຄື່ອງໃຊ້, ເຄື່ອງຫຼິ້ນ, ເຄື່ອງມືໃນການເຝິກແອບ,...).

ຜ່ານຊົ່ວໂມງອອກກຳລັງກາຍ, ຄວນສອນໃຫ້ເດັກມີພື້ນຖານຄວາມຮູ້ທຳອິດກ່ຽວກັບແບບເຝິກແອບ: ນັ້ນແມ່ນຊື່ເອີ້ນຂອງແບບເຝິກ ແລະ ວິທີການນຳໃຊ້ເຄື່ອງມືໃນການເຝິກແອບທີ່ງ່າຍດາຍກ່ອນ (ບານ, ບ້ວງ, ຄ້ອນ...), ສ່ວນຕ່າງໆຂອງຮ່າງກາຍ (ຂາ, ແຂນ, ເອິກ, ທ້ອງ, ຫຼັງ,...). ທິດທາງ (ເທິງ, ລຸ່ມ, ໜ້າ, ຫຼັງ, ຊ້າຍ, ຂວາ,...). ຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວນັ້ນເຮັດໃຫ້ການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກຊັດເຈນຂຶ້ນ, ກຳນົດທິດທາງໄດ້ຊັດເຈນກວ່າເກົ່າ.

3. ບົດບາດໜ້າທີ່ທາງດ້ານການສຶກສາ

ໃນຊ່ວງເດັກກ່ອນໄວຮຽນ ການເຝິກແອບກາຍະກຳຂອງເດັກໃນໄວນີ້ແມ່ນຍັງບໍ່ໄດ້ປະກົດຕົວຊັດເຈນ. ສະນັ້ນ, ຈຳເປັນຕ້ອງສຶກສາເດັກກ່ອນໄວຮຽນໃຫ້ຮູ້ຈັກຮັກມັກວຽກໃນການເຝິກແອບ, ຫຼົງໄຫຼ ແລະ ສົນໃຈໃນການເຝິກແອບ.

ນອກຈາກນັ້ນ, ໃນຂະບວນການສຶກສາກາຍະກຳ, ສາມາດສຶກສາອົບຮົມເດັກຢ່າງຮອບດ້ານບໍ່ວ່າຈະເປັນຄຸນສົມບັດສຶກສາ, ປັນຍາສຶກສາ, ສິລະປະສຶກສາ ແລະ ແຮງງານສຶກສາ.

ໃນເວລາເຝິກແອບກາຍະກຳ ຫຼື ໃນການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນ, ຄູ່ຕ້ອງຕິດຕາມປະເມີນການປະພຶດດ້ານຄຸນສົມບັດຂອງເດັກໃນຄະນເດັກຫຼິ້ນ, ເຝິກແອບ; ຄວນສາມາດຍ້ອງຍໍ, ດຳນິຕິຊົມເດັກ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນເຮັດໃຫ້ເດັກຮູ້ໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນກ່ຽວກັບມາລະຍາດ. ອີກດ້ານໜຶ່ງ, ເດັກໄດ້ມີການເຄື່ອນໄຫວເປັນໝູ່ຄະນະ, ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມກົດລະ ບຽບ. ດັ່ງນັ້ນ, ສາມາດພັດທະນາຄຸນນະສົມບັດຢ່າງໜຶ່ງຄືການສ້າງໃຫ້ເດັກເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມສົນໃຈຕໍ່ກັບການເຝິກ ແອບລວມໝູ່, ເປັນຄົນມີລະບຽບວິໄນ, ມີນ້ຳໃຈລວມໝູ່, ມີຄວາມຈິງໃຈ,... ນອກນັ້ນ, ຂະບວນການເຝິກແອບຍັງຊ່ວຍໃຫ້ເດັກມີອາລົມທີ່ດີ, ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ເດັກເອົາຊະນະສະພາບຈິດໃຈທີ່ບໍ່ດີຂອງຕົນເອງໄດ້, ສ້າງໃຫ້ເດັກເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມເບີກບານມ່ວນຊື່ນ ແລະ ເຂົ້າກັບຄົນອື່ນໄດ້ງ່າຍ. ໃນດ້ານການສຶກສາດ້ານຄຸນສົມບັດ ຄູ່ຄວນເອົາໃຈໃສ່ຄື: ຄູ່ຕ້ອງເປັນແບບຢ່າງທີ່ດີໃຫ້ແກ່ເດັກ, ສະແດງໃຫ້ເຫັນມາລະຍາດ, ທ່າທາງ, ຄຳເວົ້າທີ່ດີຂອງຄູ.

ການສຶກສາກາຍະກຳມີຜົນດີຕໍ່ການພັດທະນາລະບົບປະສາດ, ຊ່ວຍພັດທະນາຂະບວນການດ້ານຈິຕະສາດໄດ້ດີ(ຄວາມຮູ້ສຶກ, ຄວາມຈື່ຈຳ, ຄວາມຄິດ). ເປັນຕົ້ນແມ່ນບາດກ້າວທຳອິດການປະກົດຕົວການຈັດການຂະບວນການຄິດ (ປຽບທຽບ, ວິເຄາະ, ສັງລວມ, ສະຫຼຸບ). ເດັກມີຄວາມສາມາດໃນການຮັບຮູ້ຂະບວນການຕ່າງໆທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ຈັດລະບົບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບປະກົດການໃດໜຶ່ງ, ໃນການເຝິກແອບກາຍະກຳໄດ້ນຳໃຊ້ວິທີສອນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ຄຳເຊິ່ງຄູຈະເປັນຜູ້ທີ່ມີອິດທິພົນຕໍ່ການຮັບຮູ້ຂອງເດັກ, ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເດັກຕ້ອງຄິດໃນທາງບວກ ແລະ ຕ້ອງຮູ້ຄິດ

ທົບທວນ, ຄູ່ຕ້ອງໄດ້ສຶກສາໃຫ້ເດັກມີຄວາມສົນໃຈຕໍ່ການນໍາໃຊ້ສະຕິປັນຍາ, ເປັນຕົ້ນແມ່ນໃນການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວທີ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ໃຊ້ແນວຄວາມຄິດສ້າງສັນຂອງເດັກ.

ໃນເວລາເຝິກແອບກາຍະກຳ, ທ່າທາງການເຄື່ອນໄຫວໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ, ອ່ອນໂຍນ ແລະ ເປັນຈັງຫວະ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວໄດ້ເຮັດໃຫ້ເດັກໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມສວຍງາມຂອງການເຄື່ອນໄຫວຮ່າງກາຍຄົນເຮົາ. ໃນຂະບວນການເຝິກແອບ ຄູ່ຕ້ອງເປັນຜູ້ສາທິດເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ເດັກ. ໃນເວລາສາທິດໃຫ້ເດັກເບິ່ງຄູ່ຕ້ອງປະຕິບັດໃຫ້ສວຍງາມ ແລະ ຖືກຕ້ອງຊັດເຈນເພື່ອໃຫ້ເດັກໄດ້ຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມສວຍງາມຂອງທ່າເຝິກແອບ. ຄໍາຕໍານິຕິຊົມຂອງຄູໃນເວລາເຝິກແອບ ກໍ່ຕ້ອງເຮັດໃຫ້ເດັກໄດ້ຮັບຮູ້ເຖິງສິລະປະທີ່ສວຍງາມຂອງການເວົ້າ ຫລື ພາສາທີ່ຄູໃຊ້ຄວນອ່ອນໂຍນ. ນອກນັ້ນ, ໃນເວລາເຝິກແອບຮຽນກຮ້ອງໃຫ້ເດັກປະຕິບັດຕົນດີຕໍ່ກັນ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນຈະຊ່ວຍໃຫ້ຮັບຮູ້ເຖິງການປະຕິບັດທີ່ດີງາມ ແລະ ບໍ່ເຮັດພຶດຕິກຳທີ່ບໍ່ດີ ແລະ ບໍ່ຫຍາບຄາຍ.

ໃນຊ່ວງເດັກກ່ອນໄວຮຽນ, ການສຶກສາດ້ານແຮງງານສຶກສາຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກໄດ້ທຳຄວາມຊື່ນເຄີຍຕໍ່ກັບການອອກແຮງງານຂອງຜູ້ໃຫ່ຍ, ພ້ອມກັບທັກສະການທີ່ງ່າຍດາຍໃນອອກແຮງງານ ໄດ້ສະແດງອອກຜ່ານການອອກແຮງເຄື່ອນໄຫວເພື່ອຮັບໃຊ້ຕົນເອງ; ຊ່ວຍໃຫ້ມີຄວາມສົນໃຈຕໍ່ການອອກແຮງງານ, ຮັກມັກໃນການອອກແຮງງານ. ຕໍ່ສິ່ງດັ່ງກ່າວ, ເປັນການກຽມຄວາມພ້ອມດ້ານຮ່າງກາຍໃນການອອກແຮງງານໃຫ້ແກ່ເດັກໃນຕໍ່ໜ້າ. ໃນເວລາເຝິກ ແອບກາຍະກຳຄວນຕ້ອງສອນໃຫ້ເດັກຮູ້ຈັກຊ່ວຍເຫຼືອຕົນເອງໄດ້ (ແກ້ເສື້ອແຂນຍາວເອງ, ປິດໝວກເອງ,...). ແນະນຳເດັກໃຫ້ຮູ້ກະກຽມ ແລະ ເກັບທ້ຽນເຄື່ອງມືໃນການເຝິກແອບ.

ຄໍາຖາມ

1. ຈິ່ງອະທິບາຍຄຸນລັກສະນະພັດທະນາການດ້ານຮ່າງກາຍຂອງເດັກ?
2. ຈິ່ງອະທິບາຍບົດບາດໜ້ທີ່ຂອງກາຍະສຶກສາສໍາລັບເດັກ?

ບົດທີ 3

ທິດສະດີພື້ນຖານກ່ຽວກັບວິທີສອນກາຍະສຶກສາສໍາລັບເດັກກ່ອນໄວຮຽນ

I. ພື້ນຖານການເຄື່ອນໄຫວຂອງຮ່າງກາຍ

1. ຄວາມໝາຍຂອງການເຄື່ອນໄຫວ

ການເຄື່ອນໄຫວເປັນກິດຈະກຳເຄື່ອນໄຫວອະໄວຍະວະຂອງມະນຸດ, ເປັນພາຫະນະພື້ນຖານ ແລະ ພິເສດຂອງຂະບວນການສຶກສາກາຍະກຳ. ພວກເຮົາສຶກສາກາຍະກຳໃຫ້ແກ່ເດັກໂດຍການເຄື່ອນໄຫວດ້ວຍຕົວເດັກເອງ.

2. ພື້ນຖານການເຄື່ອນໄຫວຂອງຮ່າງກາຍ

ຜ່ານການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າທິດສະດີຂອງທ່ານ I.P. PAP – LOP ກ່ຽວກັບການເຄື່ອນໄຫວຂອງລະບົບປະສາດຂັ້ນສູງ ເຫັນໄດ້ວ່າ: ການເຄື່ອນໄຫວຮ່າງກາຍທັງໝົດຂອງຄົນເຮົາແມ່ນຂຶ້ນການລະບົບປະສາດຂັ້ນສູງ. ຄວາມເຂົ້າ

ໃຈໃນລາຍລະອຽດຂອງການເຄື່ອນໄຫວ ຖືກກຳນົດໂດຍການສ້າງຕັ້ງລະບົບໄໝ້ຂອງສະໜອງ. ສະນັ້ນ, ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ: ພື້ນຖານການເຄື່ອນໄຫວທາງຮ່າງກາຍແມ່ນການເຄື່ອນໄຫວຂອງລະບົບປະສາດຂັ້ນສູງ.

ຂະບວນການປະກົດຕົວຄວາມຊື່ນເຄີຍຂອງການເຄື່ອນໄຫວສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ມັນມີການພົວພັນດ້ວຍກັນ

ໄລຍະທີ 1: ມີຄຸນນະສົມບັດແຜ່ກະຈາຍໄປທົ່ວລະບົບປະສາດສູນກາງ. ສິ່ງທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດການເຄື່ອນໄຫວນີ້ແມ່ນຍ້ອນການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງກຸ່ມກ້າມຊື່ນທີ່ບໍ່ສຳຄັນ ເພື່ອປະຕິບັດທຳທາງການເຄື່ອນໄຫວ. ການປະສານງານຍັງບໍ່ເປັນຈັງຫວະ ແລະ ບໍ່ຈຳເປັນລະຫວ່າງອະໄວຍະວະພາຍໃນກັບອະໄວຍະວະໃນການເຄື່ອນໄຫວ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່ານີ້ແມ່ນໄລຍະການແຜ່ກະຈາຍໃນການປະຕິກິລິຍາຕອບສະໜອງແບບມີເງື່ອນໄຂ.

ໄລຍະທີ 2: ເກີດມີຂະບວນການສະເພາະຂອງປະຕິກິລິຍາຕອບສະໜອງແບບມີເງື່ອນໄຂ. ພັດທະນາການສະກັດກັ້ນເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ຂະບວນການກະຕຸ້ນແຜ່ກະຈາຍໄປທົ່ວ. ກຳນົດການປະສົມປະສານ ແລະ ຄວາມແນ່ນອນຂອງການເຄື່ອນໄຫວ. ສ້າງຄວາມແຂງແກ່ນ. ປະຕິກິລິຍາຕອບສະໜອງແບບມີເງື່ອນໄຂໄດ້ຮັບການພັດທະນາໃນລະດັບທີ່ແນ່ນອນ ແລະ ມີການປະຽນຢ່າງສົມດູນຂອງອະໄວຍະວະພາຍໃນ.

ໄລຍະທີ 3: ສ້າງລະບົບທີ່ສັບຊ້ອນຂອງຄວາມສຳພັນຊົ່ວຄາວພ້ອມເສີມສ້າງຄຸນນະສົມບັດຄວາມແຂງແກ່ນ ແລະ ຄວາມຊື່ນເຄີຍໃນການເຄື່ອນໄຫວໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ.

ການສ້າງນິໄສໃນການອອກກຳລັງກາຍ ແມ່ນຂະບວນການສ້າງປະຕິກິລິຍາຕອບສະໜອງແບບມີເງື່ອນໄຂທີ່ສັບຊ້ອນໂດຍການກະຕຸ້ນສ້າງຄວາມສຳພັນຮ່ວມກັນຂອງລະບົບການສົ່ງສັນຍານທີ I ແລະ II ໃນເບື້ອງກະໜອງ (ໃນນັ້ນສັນຍານທີ II ມີຄວາມໝາຍສຳຄັນທີ່ເດັ່ນກວ່າ). ເສີມສ້າງຄວາມພ້ອມໃນການເຄື່ອນໄຫວທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໄໝ້ ແລະ ແກ້ໄຂບັນຫາໄໝ້ທີ່ເກີດຂຶ້ນ. ໂດຍສະເພາະ ເພື່ອຕອບສະໜອງການປະຕິບັດການເຝິກແອບທີ່ຕ້ອງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມ, ຄວາມຕັ້ງໃຈສູງ, ນຳໃຊ້ວິທີການແນະນຳທີ່ມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງແຂງຂັນຂອງລະບົບສັນຍານ I ແລະ ລະບົບສັນຍານ II. (ແບບເຝິກແອບ “ແກ່ວງບານໃຫ້ໄກ”, ຫຼັງຈາກທີ່ຄູສາທິການເຄື່ອນໄຫວ, ອະທິບາຍວິທີການປະຕິບັດທຳເຝິກແອບ, ຄູແນະນຳເດັກໃຫ້ຢືນຫຼັງເສັ້ນທີ່ຄູໝາຍໃວ້ ແລະ ແກ່ວງໄປໃຫ້ໄກ. ເດັກເຮັດຕາມຄຳເວົ້າຂອງຄູແລ້ວປະຕິບັດຕາມ- ນັ້ນແມ່ນເປົ້າໝາຍໃນເວລາປະຕິບັດ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ໃຫ້ເດັກພະຍາຍາມເກງກ້າມຊື່ນເພື່ອແກ່ວງໄປໃຫ້ໄດ້ໄກ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ລະບົບການສົ່ງສັນຍານທີ I: ກ້າມຊື່ນ, ສາຍຕາ, ທູ, ສິ່ງອຳນວຍໃນການເຮັດວຽກ. ລະບົບການສົ່ງສັນຍານທີ II: ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຄວາມພະຍາຍາມ ແລະ ຄວາມຕັ້ງໃຈ ພ້ອມຮ່ວມກັນນຳໄປສູ່ຜົນຂອງການສ້າງການເຄື່ອນໄຫວ).

ຕາມທິດສະດີຂອງ I.P. PAP- LOP, ແບ່ງລະບົບປະສາດຂັ້ນສູງອອກເປັນ 4 ປະເພດດັ່ງນີ້:

ປະເພດທີ 1: ແບບແຂງແຮງ, ສົມດູນ, ຍືດຢຸນ

ປະເພດນີ້ແມ່ນປະເພດທີ່ແຂງແຮງ ແລະ ຕົ້ນເຕັ້ນໄດ້ພໍເໝາະ, ສະຫງົບນັ້ງ, ວ່ອງໄວ. ຄົນທີ່ມີລະບົບປະສາດປະເພດນີ້ມັກຈະປັບຕົວຕາມສັນຊາດຕະຍານ, ດ້ວຍອາລົມທີ່ຮຸນແຮງ ແລະ ດ້ວຍສະພາບແວດລ້ອມທີ່ມີການ

ປ່ຽນແປງ. ການເຮັດວຽກຂອງສະໜອງມີຄວາມສະບັກະເປົ້າ. ເດັກທີ່ຢູ່ໃນສະພາບເລືອດສະງັດມີຄຸນນະສົມບັດທີ່ດີ, ມີອາລົມຈິດທີ່ດີ.

ປະເພດທີ 2: ແບບແຂງແຮງ, ສົມດຸນ, ບໍ່ຢືດຢຸນ

ປະເພດນີ້ແມ່ນປະເພດທີ່ແຂງແຮງ ແລະ ຕົ້ນເຕັ້ນໄດ້ພໍເໝາະ, ນຶ່ງ, ຊັກຊ້າ. ການພົວພັນຂອງການສະທ້ອນແບບມີເງື່ອນໄຂຈະເກີດຂຶ້ນໃນລະດັບພໍຄວນ. ເດັກຈະຄ່ອຍໆປະຕິບັດຢ່າງໃນເຢັນ, ມີມາລະຍາດ, ສຶກສາອໍານຽນໃນໂຮງຮຽນໄດ້ດີ.

ປະເພດທີ 3: ແບບແຂງແຮງ, ບໍ່ສົມດຸນ

ປະເພດນີ້ແມ່ນປະເພດທີ່ແຂງແຮງ ແລະ ຕົ້ນເຕັ້ນແຮງເກີນໄປ, ບໍ່ມີຄວາມສະຫງົບນຶ່ງ, ຄວບຄຸມຕົວເອງບໍ່ໄດ້, ການກະຕຸ້ນຮຸນແຮງເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການປັບຕົວໃຫ້ເຂົ້າກັບສະພາບແວດລ້ອມອ້ອມຕົວ. ເດັກເປັນຄົນໃຈຮ້ອນ, ການອໍານຽນໃນລະດັບປານກາງ, ປັບຕົວເຂົ້າກັບມາດຕະຖານທາງຈະລິຍະທໍາໄດ້ຍາກ. ການໃຫ້ຄວາມຮູ້ແກ່ເດັກທີ່ມີລະບົບປະສາດໃນປະເພດນີ້ເປັນເລື່ອງທີ່ຍາກຫຼາຍ. ຈໍາເປັນຕ້ອງເສີມສ້າງປະຕິກິລິຍາທີ່ຊ່ວຍໃນການສະກັດກັ້ນຂະບວນການສຶກສາສໍາລັບເດັກ.

ປະເພດທີ 4: ແບບອ່ອນແອ

ນີ້ແມ່ນປະເພດທີ່ອ່ອນແອ, ຄວາມຕົ້ນເຕັ້ນບໍ່ໜ້ອຍ. ການປະຕິບັດວຽກງານຂອງສະໜອງຊັກຊ້າ. ບໍ່ມີປະຕິກິລິຍາ ແລະ ໃນເວລາມີສິ່ງມາກະທົບກໍຈະເມື່ອຍໄວ. ມີຂະບວນການສະກັດກັ້ນທີ່ແຂກ່ນ.

ໃນຂະບວນການສຶກສາກາຍະກໍາ, ຄວນຮູ້ກ່ຽວກັບປະເພດການເຄື່ອນໄຫວຂອງລະບົບປະສາດຂຶ້ນສູງດ້ວຍຈຸດປະສົງໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ດ້ານການສຶກສາສໍາລັບເດັກແຕ່ລະຄົນໃຫ້ໄດ້ດີ. ຮັບປະກັນເງື່ອນໄຂໃນການເຄື່ອນໄຫວແບບປະສົມປະສານ ເພື່ອພັດທະນາຄວາມແຂງແຮງຂອງຮ່າງກາຍໃຫ້ໄດ້ດີ.

ບົນພື້ນຖານການຄົ້ນຄວ້າ, ນັກຄົ້ນຄວ້າທາງດ້ານຮ່າງກາຍໄດ້ເນັ້ນໜັກວ່າ, ສາມາດປ່ຽນແປງຮູບແບບການເຄື່ອນໄຫວຂອງລະບົບປະສາດ, ເປັນຕົ້ນແມ່ນພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງສະພາບແວດລ້ອມການສຶກສາ, ດ້ວຍວິທີເຝິກແອບລະບົບປະສາດ, ເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍມີການເຄື່ອນໄຫວໄດ້ດີຂຶ້ນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ຄວາມຢືດຢຸນຂອງລະບົບປະສາດກໍ່ຄືຄວາມສົມດຸນໃນການປ່ຽນແປງຮ່າງກາຍໃຫ້ເໝາະສົມກັບການສຶກສາ ແລະ ການເຝິກແອບ. ສະນັ້ນ, ຄວນສຶກສາເດັກຕັ້ງແຕ່ເຍົາວະນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ສໍາຄັນ ແລະ ຈໍາເປັນທີ່ສຸດ.

II. ກົດເກນການປະກົດຕົວຂອງທັກສະ, ເທັກນິກການເຄື່ອນໄຫວ

ທັກສະການເຄື່ອນໄຫວ

ແມ່ນລະດັບທີ່ຄວາມສາມາດຂອງການເຮັດວຽກຕ້ອງການຄວາມເອົາໃຈໃສ່ສູງໃນລາຍລະອຽດຂອງເທັກນິກ, ທໍາທາງຂອງການເຄື່ອນໄຫວ.

ເທັກນິກການເຄື່ອນໄຫວ

ແມ່ນລະດັບຄວາມສາມາດໃນການເຄື່ອນໄຫວໄດ້ກາຍເປັນການເຄື່ອນໄຫວແບບອັດຕະໂນມັດ, ການດຳ ເນີນວຽກສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມເຊື່ອໝັ້ນສູງ, ບັນດາແບບເຝິກຕ່າງໆໄດ້ຖືກປະຕິບັດຢ່າງຖືກຕ້ອງຊັດເຈນ.

ພື້ນຖານທາງຮ່າງກາຍໃນການພັດທະນາທັກສະ, ເທັກນິກການເຄື່ອນໄຫວຄືການສ້າງຕົວຂອງລະບົບປະສາດຊີວຄາວໃນເບື້ອງສະໝອງ ເຊິ່ງຂະບານການນີ້ໄດ້ແບ່ງອອກເປັນ 3 ຂັ້ນຕອນ.

1. ໄລຍະ: ຄວາມເຂົ້າໃຈໃນເບື້ອງຕົ້ນ

ໃນໄລຍະເວລາສັ້ນໆ ເດັກຈະທຳຄວາມຊື່ນເຄີຍກັບທຳທາງການເຝິກແອບໄໝໂດຍການແຜ່ລາມຂອງຂະບວນຄວາມຕື່ນເຕັ້ນໃນເບື້ອງສະໝອງຂອງເດັກ, ຂາດການຢັບຢັ້ງພາຍໃນ. ເດັກຂາດຄວາມເຊື່ອໝັ້ນໃນການເຄື່ອນໄຫວ, ກ້າມຊີ້ນຕ່າງໆມີຄວາມເຄັ່ງຕຶງທີ່ສຸດ, ມີຫຼາຍການເຄື່ອນໄຫວທີ່ຊ້າຊາກ, ບໍ່ມີຄວາມຖືກຕ້ອງຫຼາຍເນື່ອງຈາກຂະບວນການຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຖືກແຜ່ລາມໄປສູ່ສູນກາງອະໄວຍະວະທີ່ວິເຄາະການເຄື່ອນໄຫວອື່ນໆ.

2. ໄລຍະ: ສຶກສາແຕ່ລະສ່ວນຂອງການເຝິກແອບຢ່າງລະອຽດ

ໄລຍະນີ້ເດັກໃສ່ໃຈບົດບາດໜ້າທີ່ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວຂອງຕົນເອງ. ການຢັບຢັ້ງການສ້າງຄວາມແຕກຕ່າງພາຍໃນໄດ້ຮັບການພັດທະນາ, ຈຳກັດການແຜ່ລາມຂອງຂະບວນການຄວາມຕື່ນເຕັ້ນ. ບົດບາດຂອງລະບົບການສັ່ງສັນຍານທີ II ຄ່ອຍໆດີຂຶ້ນ, ການເຄື່ອນໄຫວຂອງເບື້ອງສະໝອງມີຄວາມສົມບູນຂຶ້ນ, ສ້າງຄວາມສາພັນຊີວຄາວທີ່ສັບຊ້ອນ - ສ້າງແຮງຈູງໃຈ. ຄວາມລະອຽດຂອງທັກສະຕ່າງໆໄດ້ປະກົດຕົວພ້ອມກັບເທັກນິກການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ເລີ່ມປາກົດໃຫ້ເຫັນຄຸນນະສົມດ້ານການເຄື່ອນໄຫວ (ວ່ອງໄວ, ຄ່ອງແຄ້ວ).

3. ໄລຍະ: ຮັກສາ, ສ້າງແຮງຈູງໃຈເສີມສ້າງຄວາມຊື່ນເຄີຍຂອງການເຝິກແອບ

ໄລຍະນີ້ເປັນການເຄື່ອນໄຫວທີ່ມີຄວາມເປັນທຳມະຊາດ, ບໍ່ເປັນການບັງຄັບ, ປະຫຍັດພະລັງງານ, ເຄື່ອນໄຫວຢ່າງມີອິດສະ ຫຼະ, ມີຄວາມຊັດເຈນ. ເດັກມີຄວາມໝັ້ນໃຈ, ເຊື່ອໝັ້ນຕໍ່ການເຄື່ອນໄຫວຂອງຕົນເອງ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຢ່າງຫ້າວຫັນ, ສາມາດນຳໃຊ້ການເຄື່ອນໄຫວດັ່ງກ່າວເຂົ້າໃນການເຄື່ອນໄຫວໃນຊີວິດປະຈຳວັນ (ໃນເວລາຢ່າງຫຼິ້ນ, ໃນເວລາເຄື່ອນໄຫວຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນ). ໝາຍຄວາມວ່າທັກສະການເຄື່ອນໄຫວໄດ້ຮັບການເສີມສ້າງ ແລະ ສືບຕໍ່ພັດທະນາສິ່ງດັ່ງກ່າວໃຫ້ກາຍເປັນເທັກນິກໃນການເຄື່ອນໄຫວ.

III. ຫຼັກການສອນກາຍະສຶກສາສຳລັບເດັກກ່ອນໄວຮຽນ

ຍ້ອນວ່າກາຍະກຳນອນໃນຂົງເຂດຂອງການສຶກສາ, ສະນັ້ນ, ກາຍະກຳກໍ່ລ້ວນເປັນໄປຕາມຫຼັກການພື້ນຖານທັງໝົດຂອງການສຶກສາ. ນອກນັ້ນ, ກາຍະສຶກສາຍັງມີຄຸນລັກສະນະສະເພາະໃນການສິດສອນການເຄື່ອນໄຫວ. ເປັນຕົ້ນຫຼັກການສິດສອນໄດ້ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນຂະບວນການສິດສອນກາຍະສຶກສາຄື: ຫຼັກການສິດສອນຕ້ອງຮັບປະກັນຄວາມເປັນລະບົບ, ຫຼັກການສິດສອນຕ້ອງມີລັກສະນະກະຕຸ້ນຄວາມຕື່ນຕົວ ແລະ ຄວາມຫ້າວຫັນ, ຫຼັກການ

ສິດສອນຕ້ອງຮັບປະກັນພາກປະຕິບັດຕົວຈິງ, ຫຼັກການສິດສອນຕ້ອງມີລັກສະນະເໝາະສົມ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບ ລັກສະນະສ່ວນບຸກຄົນ, ຫຼັກການຄວາມກ້າວໜ້າ.

1. ຫຼັກການເຝິກແອບຕ້ອງຮັບປະກັນຄວາມເປັນລະບົບ

ໃນຂະບວນການສິດສອນການເຄື່ອນໄຫວໄດ້ນຳໃຊ້ແບບເຝິກເຂົ້າໃນການເຝິກແອບຮ່າງກາຍ ເພື່ອເຝິກທັກສະ ແລະ ເທັກນິກໃນການເຄື່ອນໄຫວ. ລັກສະນະຄວາມເປັນລະບົບຂອງການເຝິກແອບ, ເວລາເຝິກແອບ, ວິທີການໃນການເຝິກແອບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ລ້ວນແຕ່ເປັນເງື່ອນໄຂຫຼັກໃນການຄວບຄຸມຂະບວນການສອນກາຍະສຶກສາທັງໝົດ. ການເຝິກແອບຊ້າໄປມາຫຼາຍໆຄັ້ງ ແລະ ມີແບບແຜນໃນການເຄື່ອນໄຫວ ຈະຊ່ວຍສ້າງຮູບພາບຄວາມຈຳຂອງການເຄື່ອນໄຫວທີ່ຊັດເຈນຂຶ້ນ ພ້ອມທັງສ້າງຄວາມຊື່ນເຄີຍໃນການເຄື່ອນໄຫວ.

ເພື່ອຮັບປະກັນຫຼັກການຄວາມເປັນລະບົບໃນຂະບວນການສຶກສາກາຍະກຳສຳລັບເດັກ ຈຳເປັນຕ້ອງກຳໄດ້ບາງຄຸນລັກສະນະລຸ່ມນີ້:

- ຮັບປະກັນຄວາມເປັນລະບົບເນື່ອງມືດລຽນຕິດ, ເປັນປະຈຳ, ຂະບວນສຶກສາກາຍະກຳທີ່ຊັດເຈນດ້ວຍຫຼາກຫຼາຍຮູບແບບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ເພື່ອສ້າງການສະທ້ອນຄືນແບບມີເງື່ອນໄຂ, ສ້າງໃຫ້ເດັກມີໂສຊຶ້ນເຄີຍໃນການເຝິກແອບ. ຄວນມີແບບແຜນທີ່ຊັດເຈນໃນດ້ານເນື້ອໃນການສິດສອນເພື່ອຮັບປະກັນຄຸນລັກສະນະເນື່ອງມືດລຽນຕິດ, ເປັນປະຈຳ, ເປັນໄປຕາມຫຼັກວິທະຍາສາດຂອງການເຝິກແອບ ທຸກຂະບວນການສຶກສາ.
- ຄວນສົ່ງເສີມການເຝິກແອບເຄື່ອນໄຫວຫຼາຍຄັ້ງຊ້າໄປມາ, ພ້ອມກັນນັ້ນທັງເປັນການຮັບປະກັນການປ່ຽນແປງຂອງການເຄື່ອນໄຫວ. ການເຝິກແອບຊ້າໄປມາບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນການເຝິກແອບການເຄື່ອນໄຫວແຕ່ລວມທັງການເຝິກແອບຄວາມເປັນລະບົບໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ເວລາໃນການເຝິກແອບ, ວິທີການເຝິກແອບ ແລະ ຮູບແບບຂອງການເຝິກແອບອີກດ້ວຍ. ພ້ອມກັນນັ້ນການສົ່ງເສີມ, ການເຝິກແອບຫຼາຍຄັ້ງຕ້ອງໄດ້ມີການປັບປ່ຽນການເຄື່ອນໄຫວດ້ວຍການຮູບແບບຂອງການເຄື່ອນໄຫວ, ເງື່ອນໄຂໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ລະດັບການເຝິກແອບການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຂະບວນການເຝິກແອບບໍ່ມີຄວາມເປື້ອນໜ່າຍ.
- ນອກນັ້ນ, ໃນການເຝິກແອບກໍຕ້ອງໄດ້ມີການຜັດປ່ຽນລະຫວ່າງກິດຈະກຳການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ການພັກຜ່ອນໃຫ້ເໝາະສົມ, ຮັບປະກັນຄວາມເປັນລະບົບ ແລະ ການພົວພັນລະຫວ່າງເວລາໃນການເຝິກແອບກັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກິດຈະກຳອື່ນ. ໃນການເຄື່ອນໄຫວ ຮ່າງກາຍຂອງເດັກຈະເຜົາຜານພະລັງງານ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ພະລັງງານໃນການເຮັດວຽກຫຼຸດໜ້ອຍຖອຍລົງ ຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ມີການພັກຜ່ອນເພື່ອຟື້ນຟູຮ່າງກາຍ. ຖ້າຫາກມີການເຄື່ອນໄຫວຫຼາຍເກີນໄປຈະເຮັດໃຫ້ສົມດູນໃນຮ່າງກາຍໝົດໄປ, ລະບົບປະສາດຕົງຄຽດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍໃນຂະບວນການສຶກສາກາຍະກຳ ຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ພັກຜ່ອນໃຫ້ເໝາະສົມ ເຊິ່ງນັ້ນກໍແມ່ນເງື່ອນໄຂທີ່ຈຳເປັນ ແລະ ເໝາະສົມທີ່ສຸດ.

2. ຫຼັກການເຝິກແອບຕ້ອງມີລັກສະນະກະຕຸ້ນຄວາມຫ້າວຫັນ

ຂະບວນການສຶກສາກາຍະກຳໄດ້ສ້າງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານຂອງຫຼັກການຄວາມທ້າວຫັນຂອງເດັກຕໍ່ກັບການເຝິກແອບ.

ການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກໃນໄວອະນຸບານນີ້ ເປັນການເຄື່ອນໄຫວຮຽນແບບ ເຊິ່ງແນວຄວາມຄິດສ້າງສັນຂອງເດັກຍັງມີບໍ່ຫຼາກຫຼາຍ. ສະນັ້ນ, ເພື່ອພັດທະນາຄວາມຕື່ນຕົວ, ຄວາມທ້າວຫັນໃນຕົວເດັກ ຄູ່ກໍ່ຕ້ອງສ້າງຄວາມດຶງດູດໃຫ້ແກ່ເດັກ, ຄວາມຮັກມັກໃນການເຝິກແອບ, ແບບເຝິກແອບຕ້ອງມີຄວາມໜ້າສົນໃຈ; ການໃຊ້ຄຳສັບໃນການເວົ້າ, ທັກສະໃນການປະຕິບັດກໍ່ຕ້ອງມີຄວາມລະອຽດອອນ, ນຳໃຊ້ເຄື່ອງມື ຫຼື ອຸປະກອນການເຝິກແອບທີ່ຫຼາກຫຼາຍ, ອຸປະກອນການເຝິກແອບມີຄວາມປະຈັກຕາ, ສວຍງາມແຕກຕ່າງກັນ.

ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍໃນການເຝິກແອບ ແລະ ກະຕຸ້ນເດັກໃນການເຝິກແອບ ມີຄວາມຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ເດັກຕ້ອງຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈການປະຕິບັດເຄື່ອນໄຫວຮ່າງກາຍ ແລ້ວພະຍາຍາມເຄື່ອນໄຫວໃຫ້ຖືກຕ້ອງ. ຍ້ອນແນວນັ້ນໃນເວລາທີ່ແນະນຳເດັກໃນການເຄື່ອນໄຫວ ຄູ່ຕ້ອງສາທິດໃຫ້ເດັກເບິ່ງເປັນແບບຢ່າງ, ອະທິບາຍສັ້ນກະທັດຮັດ, ເຂົ້າໃຈງ່າຍ, ມີຄວາມລຳເລັ່ງ ເພື່ອໃຫ້ເດັກສາມາດສະຫຼຸບເນື້ອໃນຫຍໍ້ໃນການເຄື່ອນໄຫວດ້ວຍຕົວເອງໄດ້.

ໃນເວລາເຝິກແອບໃຫ້ແກ່ເດັກຄູ່ຄວນຍ້ອງຍໍຊົມເຊີຍເດັກ, ໃຫ້ກຳລັງໃຈກະຕຸກຊຸກຍູ້ ແລະ ຕັກເຕືອນດ້ວຍຄວາມອອນໂຍນ ແລະ ທ່ວງທັນເວລາ. ການເຄື່ອນໄຫວທີ່ນຳມາເຝິກແອບເດັກຕ້ອງມີຄວາມຊັດເຈນ, ໃຫ້ກຳລັງໃຈເດັກເຄື່ອນໄຫວຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວຢ່າງສວຍງາມ. ນອກນັ້ນ, ຄູ່ຕ້ອງໄດ້ມີການປັບປຸງວິທີສຶດສອນຢູ່ເລື້ອຍໆ ແລະ ນຳໃຊ້ເຄື່ອງມືໃຫ້ຫຼາກຫຼາຍນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນຂະບວນການສຶດສອນກາຍະກຳຢ່າງເໝາະສົມ ເພື່ອສ້າງຄວາມສົນໃຈໃຫ້ແກ່ເດັກໃນເວລາເຝິກແອບ.

3. ຫຼັກການເຝິກແອບຕ້ອງມີລັກສະນະການສັງເກດການປະຕິບັດຕົວຈິງ

ຫຼັກການສອນທີ່ມີລັກສະນະການສັງເກດຕົວຈິງໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງ. ຄວາມຮັບຮູ້ ແລະ ການສຳຜັດທີ່ແຕກຕ່າງກັນເຮັດໃຫ້ເດັກເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມຊັດເຈນຂອງການເຄື່ອນໄຫວໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ ພ້ອມທັງສ້າງມະໂນພາບໃນການເຄື່ອນໄຫວ. ເຊິ່ງມີ 2 ຮູບແບບການສັງເກດການປະຕິບັດຕົວຈິງ.

ຮູບແບບທີ1: ແມ່ນການສັງເກດເບິ່ງພາບການເຄື່ອນໄຫວທີ່ໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ໜ້າ (ສັງເກດເບິ່ງຄູ່ເຮັດເປັນແບບຢ່າງ).

ຮູບແບບທີ2: ການສັງເກດໂດຍຜ່ານຄຣິບວິດີໂອ, ຮູບພາບ, ຄຳບັນຍາຍທີ່ອະທິບາຍກ່ຽວກັບການເຄື່ອນໄຫວ ເຊິ່ງສິ່ງດັ່ງກ່າວເປັນການສົ່ງເສີມໃຫ້ເດັກຮູ້ກ່ຽວກັບການເຄື່ອນໄຫວໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ.

ລັກສະນະສັງເກດການປະຕິບັດຕົວຈິງ ເປັນພື້ນຖານໃຫ້ເດັກສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ເຖິງຂັ້ນຕອນການເຄື່ອນໄຫວ. ໃນເວລາສອນຄູ່ຕ້ອງເຮັດເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ເດັກສັງເກດ, ໃຫ້ເຫັນຊັດເຈນເຖິງຮູບແບບການປະຕິບັດ. ຄູ່ຕ້ອງສາທິດເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ງາມ, ຊັດເຈນ, ຍືນຢູ່ຈຸດທີ່ເດັກສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້ທົ່ວເຖິງ.

ໃນຂະບວນການເຝິກແອບ, ຈຳເປັນຕ້ອງນຳໃຊ້ຮູບແບບການສັງເກດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ເຊິ່ງມັນສົ່ງຜົນເຖິງປະສາດສຳຜັດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ (ສີສັນ, ແສງສະຫວ່າງ, ຄຳເວົ້າ, ວິດີໂອ...). ເພື່ອສົ່ງເສີມປະສົບການດ້ານ

ການເຄື່ອນໄຫວ. ໃນຂະບວນການເຄື່ອນໄຫວ, ອະໄວຍະວະຄວາມຮູ້ສຶກຕ່າງໆລ້ວນແຕ່ເສີມສ້າງໃຫ້ແກ່ກັນ ແລະ ກຳນົດໃຫ້ເຫັນຊັດເຈນຮູບພາບການເຝິກແອບ, ສ້າງເງື່ອນໄຂທັກສະ, ເທັກນິກການເຄື່ອນໄຫວທີ່ສົມບູນ.

ລັກສະນະການສັງເກດປະຕິບັດຕົວຈິງມີການພົວພັນກັບການໃຊ້ຄຳອະທິບາຍ. ແຕ່ຄຳອະທິບາຍດັ່ງກ່າວຈະມີ ຄຸນຄ່າກໍ່ຕໍ່ເມື່ອເຮັດໃຫ້ເດັກເກີດແນວຄິດໃນການເຄື່ອນໄຫວ. ຕ້ອງໃຊ້ຄຳອະທິບາຍໃຫ້ຖືກເວລາ ເພື່ອສ້າງຄວາມຮູ້ ໃນການເຄື່ອນໄຫວ.

4. ຫຼັກການເຝິກແອບຕ້ອງມີລັກສະນະເໝາະສົມກັບຄວາມສາມາດ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບລັກສະນະສ່ວນ ບຸກຄົນ

ດ້ວຍຄຸນລັກສະນະທາງດ້ານຈິດໃຈ ແລະ ດ້ານຮ່າງກາຍຂອງເດັກກ່ອນໄວຮຽນ ຫຼັກການຄວາມເໝາະສົມ ກັບຄວາມສາມາດ ແລະ ລັກສະນະສ່ວນບຸກຄົນໃນຂະບວນການສຶກສາກາຍະກຳມີບົດບາດສຳຄັນທີ່ສຸດ.

❖ ຄວາມເໝາະສົມກັບຄວາມສາມາດ:

ປະລິມານການເຝິກແອບທີ່ເໝາະສົມແມ່ນເງື່ອນໄຂທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອກະຕຸ້ນ, ຊຸກຍູ້ຄວາມຫ້າວຫັນຂອງເດັກໃນ ຂະບວນເຝິກແອບ. ປະລິມານເຝິກແອບແມ່ນລະດັບຂອງຜົນກະທົບຂອງການເຝິກແອບຕໍ່ຮ່າງກາຍ, ເຊິ່ງວັດແທກ ດ້ວຍຄວາມສາມາດໃນການຮັບຮູ້ຂອງເດັກ ແລະ ລະດັບຄວາມຍາກງ່າຍຂອງແບບເຝິກ.

ເພື່ອກຳນົດລະດັບຄວາມເໝາະສົມຕໍ່ຄວາມສາມາດຂອງການເຝິກແອບແມ່ນຕ້ອງ:

- ປະເມີນລັກສະນະທາງດ້ານຈິດໃຈ, ດ້ານຮ່າງກາຍຂອງເດັກ (ດ້ວຍການກວດສອບທາງການແພດ ແລະ ການສັງເກດ).
- ອີງຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການ ແລະ ມາດຕະຖານຂອງຫຼັກສູດການສ້າງຄູ.
- ປະເມີນບັນຫາຫຍຸ້ງຍາກ, ສັບສິນຂອງການເຝິກແອບ ແລະ ຄວາມສອດຄ່ອງຂອງການເຝິກແອບກັບ ເດັກແຕ່ລະສຳອາຍຸ, ສະພາບຂອງຮ່າງກາຍ.
- ການຈັດແບ່ງເນື້ອໃນສົມເຫດສົມຜົນ, ຮັບປະກັນຄວາມຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ເພີ່ມລະດັບຄວາມຍາກຂອງ ການເຝິກແອບເລື້ອຍໆ.

❖ ເອົາໃຈໃສ່ລັກສະນະສ່ວນບຸກຄົນ:

ດັ່ງທີ່ຮູ້ກັນແລ້ວວ່າ ເດັກແຕ່ລະຄົນລ້ວນແຕ່ມີລັກສະນະພັດທະນາການສະເພາະ (ບັນຫາສຸຂະພາບ, ຄວາມ ສາມາດໃນການຮັບຮູ້...). ສະນັ້ນ, ໃນຂະບວນການສຶກສາກາຍະກຳຕ້ອງເຂົ້າໃຈຢ່າງຊັດເຈນວ່າ: ຄວາມສາມາດ ສະເພາະຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນຄວນພິຈາລະນາ ແລະ ສະເໜີວິທີການເຝິກແອບເໝາະສົມ (ແບບເຝິກທີ່ເໝາະສົມ, ໃນເວລາທີ່ເໝາະສົມ, ວິທີການນຳພາທີ່ເໝາະສົມ...).

ໃນການອອກແບບເນື້ອໃນການເຝິກແອບຕ້ອງແກ້ໄຂບັນຫາທິດທາງ 2 ດ້ານ:

- ການກະກຽມຮ່າງກາຍ

- ການກະກຽມຄວາມສາມາດທາງດ້ານວິຊາຊີບ

ທິດທາງທຳອິດ ເພື່ອສ້າງຄວາມຊື່ນເຄີຍທີ່ຈຳເປັນໃນການເຄື່ອນໄຫວຊີວິດປະຈຳວັນ. ທິດທາງທີ2 ເພື່ອພັດທະນາຄວາມສາມາດຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນ. ກະກຽມກໍ່ສ້າງນັກກິລາໃນອານາຄົດ (ເປັນຕົ້ນແມ່ນນຳໃຊ້ກັບເດັກທ້າຍໄວອາຍຸອະນຸບານ).

5. ຫຼັກການສຶດສອນຕ້ອງຮັບປະກັນຄວາມກ້າວໜ້າ

- ຫຼັກການນີ້ໄດ້ສະແດງລະດັບພັດທະນາຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການ, ວິທີການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຍິ່ງຫຍຸ້ງຍາກຂຶ້ນ ແລະ ປະລິມານການເຄື່ອນໄຫວເພີ່ມຂຶ້ນ.
- ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການໃນພັດທະນາທາງດ້ານຂະບວນການສຶກສາ, ຕ້ອງໄດ້ມີການປ່ຽນແປງການເຄື່ອນໄຫວເປັນປະຈຳ ດ້ວຍການເພີ່ມລະດັບຄວາມຍາກຂອງການເຝິກແອບ; ປ່ຽນແປງຮູບແບບການເຄື່ອນໄຫວແຕ່ງ່າຍໄປຫາຍາກ (ຢືນ→ຍ່າງ→ແລ່ນ→ກະໂດດ).
- ໃນການເຝິກແອບແຕ່ລະຄັ້ງຕ້ອງເພີ່ມປະລິມານການເຄື່ອນໄຫວຂຶ້ນ. ມີ 3 ຮູບແບບໃນການພັດທະນາລະດັບການເຄື່ອນໄຫວ.

ຮູບແບບທີ1: ພັດທະນາຕາມຮູບແບບເສັ້ນຊື່. ພັດທະນາການເຄື່ອນໄຫວເປັນໄປເທື່ອລະໜ້ອຍຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ໂດຍບໍ່ມີການເຄື່ອນໄຫວຊ້າ. ຮູບແບບນີ້ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບເດັກກ່ອນໄວຮຽນ ເພາະບໍ່ມີການເຄື່ອນໄຫວແບບຊ້າການເຄື່ອນໄຫວຊ້າເພື່ອສົ່ງເສີມການເຝິກແອບ ແລະ ມັນຈະເຮັດໃຫ້ການເຝິກແອບນັ້ນໝົດໄປ (ຍ້ອນການເຄື່ອນໄຫວກຳລັງປະກົດຕົວໃນໄວອາຍຸນີ້ ສະນັ້ນມັນຈຶ່ງບໍ່ທົນທານ).

ຮູບແບບທີ2: ພັດທະນາຕາມຮູບແບບຂັ້ນໄດ. ເພີ່ມລະດັບການເຄື່ອນໄຫວຂຶ້ນຢ່າງວ່ອງໄວ ແລະ ກະທັນຫັນ, ຮູບແບບນີ້ກໍ່ຍັງບໍ່ເໝາະສົມກັບເດັກກ່ອນໄວຮຽນ, ເພາະລະດັບພັດທະນາການເຄື່ອນໄຫວວ່ອງໄວເຮັດໃຫ້ເດັກຮັບຮູ້ຊ້າ.

ຮູບແບບທີ3: ພັດທະນາຕາມຮູບແບບເສັ້ນຄື້ນ. ທັງເປັນການພັດທະນາລະດັບການເຄື່ອນໄຫວ ທັງເປັນການທົບທວນຄວາມຮູ້ທີ່ໄດ້ຮຽນມາ. ຮູບແບບນີ້ມີຄວາມເໝາະສົມກັບເດັກ ເພາະລະດັບການພັດທະນາເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ, ມີລັກສະນະຊ້າໄປມາ ແລະ ສົ່ງເສີມການເຄື່ອນໄຫວ.

ຫຼັກການສຶກສາກາຍະກຳສຳລັບເດັກມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງກັນຢ່າງໃກ້ຊິດ, ບໍ່ແມ່ນຫຼັກການໃດໜຶ່ງຈະຮັບປະກັນບົດບາດໜ້າທີ່ການປະຕິບັດສຶກສາກາຍະກຳໄດ້ຢ່າງສົມບູນແບບ. ສະນັ້ນ, ຕ້ອງການໃຫ້ຂະບວນການສຶກສາກາຍະກຳບັນລຸຜົນສຳເລັດສູງ ຈຳເປັນຕ້ອງຮູ້ວິທີການປະຕິບັດແຕ່ລະຫຼັກການໃຫ້ດີທີ່ສຸດ ແລະ ປະຕິບັດເອກະພາບບັນດາຫຼັກການຂ້າງເທິງ.

IV. ວິທີເຝິກແອບກາຍະກຳຊັ້ນອະນຸບານ

1. ວິທີເຝິກດ້ວຍການສັງເກດການປະຕິບັດຕົວຈິງ

ການສ້າງເກດການປະຕິບັດຕົວຈິງໃນການສົດສອນສະແດງໃນວຽກງານການນຳໃຊ້ປະສາດສຳຜັດຕາ, ຫູ, ຜິວ ໜັງຢ່າງກວ້າງຂວາງ... ພ້ອມກັບການຮຽນຮູ້ຂໍ້ມູນທີ່ກ່ຽວພັນເຖິງການເຄື່ອນໄຫວ. ວິທີສອນນີ້ຮັບປະກັນຄວາມຊັດເຈນ ແລະ ຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງການຮຽນຮູ້ຄວາມຮູ້ສຶກກ່ຽວກັບການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກມີແນວຄວາມຄິດທີ່ສົມບູນ.

ໃນວິທີສອນດ້ວຍການສ້າງເກດຕົວຈິງ ໄດ້ນຳໃຊ້ເທັກນິກບາງຢ່າງດັ່ງນີ້:

❖ ເທັກນິກການນຳໃຊ້ການສ້າງເກດດ້ວຍການປະຕິບັດຕົວຈິງ

ແມ່ນການສາທິດເປັນແບບຢ່າງທຳເຝິກແອບ, ສິ່ງຜິດເຖິງຄວາມສາມາດໃນການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກໂດຍຜ່ານ ສາຍຕາ. ຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດແບບຢ່າງທຳເຝິກແອບເຊິ່ງຕ້ອງຊັດເຈນ, ມີຊີວິດຊີວາ, ນຳໃຊ້ຄວາມສາມາດຂອງຕານຳ ທາງໃນກາງຫາວ. ການເຮັດແບບຢ່າງທຳເຝິກແອບຕ້ອງປະສົມປະສານກັບຄຳອະທິບາຍສັ້ນກະທັດຮັດ ເພື່ອໃຫ້ເດັກ ເຂົ້າໃຈທຳເຝິກແອບຊັດເຈນ ແລະ ສິ່ງເສີມປະສົບການການເຄື່ອນໄຫວໃຫ້ແກ່ເດັກ. ການເຮັດທຳເຝິກແອບແບບຈຳ ລອງຕ້ອງເຮັດໃຫ້ຖືກຕ້ອງ, ງົດງາມ, ໜ້າເຊື່ອຖື, ເຮັດໃຫ້ເດັກຮູ້ສຶກດີ, ເນັ້ນຈຸດສຳຄັນໃຫ້ເດັກເກີດມີຮູບພາບທີ່ຖືກ ຕ້ອງກ່ຽວກັບທຳເຝິກແອບ ແລະ ກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກປະຕິບັດໃຫ້ຖືກຕ້ອງ. ຕ້ອງໄດ້ກະກຽມທຳເຝິກແອບຕ່າງໆກ່ອນ ການເຝິກແອບ (ຄູ່ຕ້ອງເຝິກແອບກ່ອນ ຫຼື ໃຫ້ເດັກ 2-4ຄົນທົດລອງເຝິກແອບ).

ການເຄື່ອນໄຫວທຳເຝິກແອບແຕ່ລະທຳຕ້ອງເຮັດເປັນແບບຢ່າງຫຼາຍຄັ້ງ ແລະ ແຕ່ລະຄັ້ງຕ້ອງມີການປ່ຽນແປງ ຮູບແບບ ເຊິ່ງຄັ້ງທີ1: ຄູສະໜອງພາບລວມຂອງການເຝິກແອບໃຫ້ແກ່ເດັກ (ພຽງແຕ່ເຮັດທຳທາງເຝິກແອບ). ຄັ້ງທີ 2: ເນັ້ນລະອຽດເທັກນິກທຳເຝິກແອບຕາມລາດັບໃນເວລາປະຕິບັດ (ເຮັດທຳທາງພ້ອມຄຳບັນຍາຍ, ອະທິບາຍ). ຄັ້ງ ທີ3: ເນັ້ນຈຸດສຳຄັນຂອງການເຝິກແອບ (ໃນເວລາເຝິກແອບເອົາໃຈໃສ່ຈຸດຫຍຸ້ງຍາກ, ຈຸດທີ່ກຳນົດປະສິດທິພາບ ຂອງການເຄື່ອນໄຫວ).

ເວລາເຝິກແອບຄູ່ຕ້ອງຢືນຢູ່ຈຸດທີ່ເດັກສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້ໝົດທຸກຄົນ: ໃນເວລາເຝິກແອບພັດທະ ນາທົ່ວໄປ ຄູຄວນຢືນຢູ່ບ່ອນທີ່ສູງ ແລະ ໃກ້ເດັກ, ນຳພາຄ້າຍຄືການແຍງແວ່ນ. ໃນເວລາເຄື່ອນໄຫວແມ່ນໃຫ້ເຄື່ອນ ໄຫວຢ່າງໃນທິດກົງກັນຂ້າມ, ມີຄັດຫຼັງ ແລະ ຢືນທິດດຽວກັບເດັກ.... ບໍ່ຄວນໃຫ້ເດັກຢືນຕ້ານກັບລົມ ຫຼື ປີ່ນໜ້າ ໄປທາງແສງອາທິດຂຶ້ນ.

ຄູເຮັດເປັນແບບຢ່າງກ່ອນເຝິກແອບໃຫ້ແກ່ເດັກ ໃນເວລາເຝິກຄວນໃຫ້ເດັກຮຽນແບບ ແລະ ແນະນຳເດັກໃນ ເວລາເຮັດຜິດ. ຂຶ້ນກັບລະດັບຂອງການເຮັດເປັນແບບຢ່າງທີ່ໃຊ້ໃນທຸກຊັ້ນຮຽນ, ເປັນຕົ້ນແມ່ນເວລາຮຽນຮູ້ທຳເຝິກ ແອບແບບໄໝ່.

ນອກນັ້ນ, ຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ວັດຖຸປະຈັກຕາ ແລະ ເຄື່ອງຫຼິ້ນທີ່ມີສີສັນສວຍງາມ ເພື່ອດຶງດູດເດັກເຂົ້າຮ່ວມ ກິດຈະກຳການເຄື່ອນໄຫວ “ຍ່າງໄປເຮືອນນ້ອງໝີ” ກຳນົດທາງຊື່ ແລະ ສ້າງຄວາມສົນໃຈ; “ແລ່ນໄປຫາເສັ້ນໄຊ”; “ໂຍນເຂົ້າບ້ວງ”..... ສິ່ງປະຈັກຕາສາມາດເອົາຕົວເດັກໄດ້ເລີຍ (ກົ້ມຕົວລົງ, ມືແຕະຕີນ) ຫຼື ຢູ່ອ້ອມຕົວເດັກ (ປີ່ນໜ້າ ໃສ່ປ່ອງຢ້ຽມ).

❖ ເທກນິກນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ສຶກປະສາດສຳຜັດດ້ວຍກ້າມເນື້ອ (ສຳຜັດດ້ວຍການເຄື່ອນໄຫວ)

ການນຳໃຊ້ເຄື່ອງມືໃນກິດຈະກຳການເຄື່ອນໄຫວ ເຄື່ອງມືທີ່ສ້າງຄວາມສົນໃຈໃຫ້ແກ່ເດັກ, ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກປະຕິບັດທຳເຝິກແອບໄດ້ຊັດເຈນຂຶ້ນພ້ອມກັບລະດັບການເຝິກແອບທີ່ເໝາະສົມກັບເດັກແຕ່ລະສຳອາຍຸ (ແປ້ນມ້າເຝິກແອບ, ຖົງຊາຍ, ບານນ້ອຍ, ບ້ວງ,...) ແລະ ບັນດາເຄື່ອງມືນ້ອຍໆທີ່ຊ່ວຍເພີ່ມຄວາມຫ້າວຫັນໃນເວລາເຝິກແອບ (ທຸງ, ໂປ້ມັດ, ກະແຊັກ...). ເຄື່ອງມືແຕ່ລະຢ່າງລ້ວນແລ້ວແຕ່ສິ່ງຜົນສະເພາະເຖິງການເຄື່ອນໄຫວ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ໃນເວລາເຝິກແອບຄວນນຳໃຊ້ເຄື່ອງມືເຝິກແອບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ນອກນັ້ນ, ການຊ່ວຍເຫຼືອເຊິ່ງໜ້າຈາກຄູຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກຮູ້ສຶກເຄື່ອນໄຫວຖືກຕ້ອງຂຶ້ນ.

❖ ເທກນິກນຳໃຊ້ການຈຳລອງ (ການຮຽນແບບ)

ເດັກໃນໄວອາຍຸນີ້ມັກຮຽນແບບການເຄື່ອນໄຫວຂອງສັດ, ປະກົດການທຳມະຊາດ, ສັງຄົມ. ເນື້ອແທ້ຂອງເທກນິກນີ້ແມ່ນເອົາການເຄື່ອນໄຫວທາງຂອງສັດ, ປະກົດການທຳມະຊາດ, ສັງຄົມເຂົ້າໃນການຮູບແບບການເຄື່ອນໄຫວຂອງການເຝິກແອບ ເພື່ອໃຫ້ເດັກໄດ້ເຝິກແອບຫຼາຍຄັ້ງໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກອົດເມື່ອຍ ຫຼື ເປື່ອ (“ເຕັ້ນກະຕ່າຍ”, “ຂະບວນລົດເມ”.....). ສິ່ງເສີມທັກສະການເຄື່ອນໄຫວ, ສ້າງຄວາມສົນໃຈໃຫ້ແກ່ເດັກໃນການເຝິກແອບ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກມີແນວຄິດທີ່ຊັດເຈນຂຶ້ນ.

ການຈຳລອງໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນທຸກໄວອາຍຸ, ເປັນຕົ້ນກໍ່ແມ່ນເດັກຊັ້ນລ້ຽງເດັກ ແລະ ຊັ້ນອະນຸບານ.

❖ ເທກນິກການນຳໃຊ້ປະສາດສຳຜັດດ້ວຍທຸ

ສັນຊາດຕະຍານຂອງການຟັງສະແດງອອກດ້ວຍການຄວບຄຸມການເຄື່ອນໄຫວໂດຍການຟັງຈັງຫວະ (ຄືບອດ, ກະແຊັດ, ສຽງຕົບມື, ເນື້ອເພງ, ສຽງກະດິ່ງ...) ເພື່ອສ້າງຄວາມຮູ້ສຶກດ້ວຍຈັງຫວະ, ການຄວບຄຸມທັກສະໃນການເຄື່ອນໄຫວ

2. ວິທີສອນດ້ວຍການໃຊ້ການເວົ້າ

ວິທີສອນນີ້ຈະຊ່ວຍເພີ່ມລະດັບຄວາມຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບການເຄື່ອນໄຫວໄດ້ໄວຂຶ້ນ, ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບທຳເຝິກແອບໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ, ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ເດັກສາມາດຊົມຊັບກ່ຽວກັບການເຝິກແອບໄດ້ຊັດເຈນ ແລະ ດີຂຶ້ນ.

❖ ຕັ້ງຊື່ແບບເຝິກຕາມທາທາງການເຝິກແອບ:

ຄຸນລັກສະນະຂອງແບບເຝິກ, ທຳເຄື່ອນໄຫວຂຶ້ນກັບຊື່ເອີ້ນຂອງແບບເຝິກ ແລະ ມັນສະແດງໃຫ້ເຫັນທັນທີໃນຊື່ເອີ້ນຂອງການເຝິກແອບນັ້ນ. ຕັ້ງຊື່ການເຝິກແອບເຄື່ອນໄຫວເພື່ອສ້າງຮູບພາບໃຫ້ແກ່ເດັກ, ແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບການເຝິກແອບຂອງການເຄື່ອນໄຫວນັ້ນໃຫ້ແກ່ເດັກ, ສິ່ງເສີມຈົນຕະນາການ ແລະ ຄວາມຈຳຕໍ່ການເຝິກແອບທີ່ເດັກໄດ້ຮຽນມາ. ແບບເຝິກແຕ່ລະແບບລ້ວນແຕ່ມີຊື່ເອີ້ນ, ໂດຍຊື່ເອີ້ນຂອງແບບເຝິກຕັ້ງກ່າວສະທ້ອນລັກສະນະຂອງແບບເຝິກແອບ “ໂຍນບານໃຫ້ໄກ”, “ແກ່ວງບານໃສ່ເປົ້າ”, “ການເຄື່ອນເໝັງມື”.....). ທຳອິດຄູ່ຕັ້ງຊື່ແບບເຝິກໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບການເຄື່ອນໄຫວເຝິກແອບ. ຈາກນັ້ນ, ເມື່ອຄູ່ເອີ້ນຊື່ແບບເຝິກເດັກກໍ່ຈະຮູ້ ແລະ ສາມາດປະຕິບັດແບບເຝິກນັ້ນໄດ້ທັນທີໂດຍບໍ່ຕ້ອງເບິ່ງແບບຢ່າງ.

❖ ການອະທິບາຍ:

ແມ່ນການອະທິບາຍການເຄື່ອນໄຫວແບບໄໝ້ອີງຕາມຄວາມຮູ້ຂອງເດັກ ແລະ ການຮຽນຮູ້ການເຄື່ອນໄຫວຂອງກ້າມຊີ້ນ. ໃນການອະທິບາຍຕ້ອງບໍ່ສັບສົນ, ເຂົ້າໃຈງ່າຍພ້ອມກັບການເຮັດເປັນແບບຢ່າງ, ການນຳໃຊ້ເຄື່ອງມືເຂົ້າໃນການເຝິກແອບ ຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ເຫັນລາຍລະອຽດຂອງການເຝິກແອບຕາມດຳລັບໃນເວລາປະຕິບັດ. ອະທິບາຍແນວຄິດທີ່ດີໃຫ້ແກ່ເດັກ, ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກເຂົ້າໃຈເທັກນິກໃນການເຝິກແອບ (ອະທິບາຍພ້ອມກັບການເຮັດເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ເດັກເບິ່ງ 2 ຄັ້ງສຳລັບແບບເຝິກແອບໄໝ້).

ວິທີການນີ້ສາມາດໃຊ້ເຂົ້າໃນເວລາສອນເຄື່ອນໄຫວ, ການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນໄໝ້ ຫຼື ສຳລັບການເຝິກແອບທີ່ຍາກໃນການເຄື່ອນໄຫວທີ່ສຳພັນກັບເນື້ອໃນ ຫຼື ຕ້ອງການອະທິບາຍເພີ່ມເຕີມໃນເວລາເດັກເຝິກ.

❖ ການສົນທະນາ:

ຄຳຖາມທີ່ໃຊ້ໃນການສົນທະນາຕ້ອງກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກຢາກສັງເກດ, ມີຄວາມຄິດ ແລະ ພັດທະນາພາສາໄປທາງທີ່ດີຂຶ້ນ, ຊ່ວຍໃຫ້ການເຄື່ອນໄຫວເຝິກແອບຂອງມີເດັກຄວາມຊັດເຈນຂຶ້ນ, ສ້າງຄວາມສົນໃຈ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກສາມາດປະເມີນກ່ຽວກັບການເຄື່ອນໄຫວຂອງຕົວເອງ ແລະ ໝູ່ເພື່ອນດ້ວຍກັນໄດ້. ຄຳຖາມທີ່ໃຊ້ຕ້ອງບໍ່ສັບສົນ, ເຂົ້າໃຈງ່າຍ ແລະ ມີລັກສະນະແນະນຳເດັກ.

ວິທີການນີ້ສາມາດນຳໃຊ້ໃນຕອນເລີ່ມກິດຈະກຳເພື່ອໃຫ້ເດັກຈື່ຈຳ ແລະ ທົບທວນເຖິງທ່າເຝິກແອບດັ່ງກ່າວ (ໃຜຮູ້ວ່າຫຼິ້ນແນວໃດ?), ສາມາດນຳໃຊ້ເວລາປະຕິບັດການເຝິກແອບ ເພື່ອໃຫ້ເດັກການົດໄດ້ວ່າຕົນເອງເຄື່ອນໄຫວຖືກ ຫຼື ຜິດ, ຫຼື ສາມາດນຳໃຊ້ຫຼັງການເຝິກແອບ ເພື່ອປະເມີນການເຝິກຂອງຕົນເອງ ແລະ ໝູ່ເພື່ອນ.

❖ ການແນະນຳ:

ຍ້ອນຄວາມສາມາດໃນການຈື່ຈຳຂອງເດັກມີໜ້ອຍ, ຄວາມໃສ່ໃຈຍັງບໍ່ຫຼາຍ. ສະນັ້ນ, ໃນເວລາສອນຄູຄວນໃຫ້ຄຳແນະນຳເດັກຕໍ່ມ, ລະບຸຂໍ້ກຳນົດສະເພາະໃນເວລາປະຕິບັດການເຝິກແອບເພື່ອປັບປຸງຂໍ້ຜິດພາດຂອງການເຝິກແອບທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງແກ່ເດັກ. ຄຳແນະນຳທີ່ຄູແນະນຳຕ້ອງຊັດເຈນ, ແມ້ນຢ່າ ແລະ ແກ້ໄຂທ່ວງທັນເວລາ.

ການແນະນຳສາມາດໃຊ້ກ່ອນການເຝິກແອບ (ທ່າກື້ມຕົວ, ມືແຕະຕີນ, ສາມາດແນະນຳກ່ອນການເຝິກແອບ, ຕັກເຕືອນເດັກຢືນໃຫ້ຂາຊີ້) ຫຼື ນຳໃຊ້ໃນເວລາເຝິກແອບ (ໃນເວລາຫຼິ້ນເຢັກ ກໍ່ສາມາດແນະນຳເດັກໃນເວລາປະຕິບັດໃຫ້ປ່ຽນຂາ).

❖ ການໃຫ້ສັນຍານ:

ການໃຫ້ສັນຍານສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນນຳໃຊ້ໃນເວລາເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ນຳໃຊ້ຕອນທ້າຍຂອງການປະຕິບັດການເຄື່ອນໄຫວ. ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກຕອບສະໜອງຢ່າງວ່ອງໄວໃນເວລາເລີ່ມຕົ້ນການປະຕິບັດ ແລະ ສິ້ນສຸດການປະຕິບັດ, ເຊິ່ງເປັນການກຳນົດລະດັບ ແລະ ທິດທາງການເຄື່ອນໄຫວ.

ການໃຫ້ສັນຍານຕ້ອງຈະແຈ້ງ, ແນ່ນອນ, ຮັບປະກັນດ້ານເວລາຢ່າງຊັດເຈນ. ການໃຫ້ສັນຍານປະກອບດ້ວຍ ຄຳສັ່ງ ແລະ ການສັ່ງ

- ລະບຽບຄຳສັ່ງ ແມ່ນຄຳແນະນຳໃນຮູບແບບກຳນົດກ່ຽວກັບເນື້ອໃນຊັດເຈນ (ກົງ, ຂວາຫ້ນ, ຕາແນມ ຊື່!...) ນັ້ນແມ່ນຄຳສັ່ງທີ່ໄດ້ກຳນົດຊັດເຈນ. ລະບຽບຄຳສັ່ງລວມມີຄຳສັ່ງກຽມ ແລະ ຄຳສັ່ງປະຕິບັດ. ຄຳສັ່ງກຽມແມ່ນຈະສັ່ງກ່ອນຄຳສັ່ງປະຕິບັດ, ເຊິ່ງຊື້ໃຫ້ເຫັນຊັດເຈນວ່າຕ້ອງເຮັດຫຍັງ ແລະ ໃຊ້ອຸປະກອນ ຫຍັງ. ຄຳສັ່ງປະຕິບັດແມ່ນພາກສ່ວນປະຕິບັດ, ອອກສຽງແຮງ, ວ່ອງໄວ, ຊັດເຈນ (ຂວາ.....ຫ້ນ!). “ຂວາ” ແມ່ນຄຳສັ່ງກຽມ “ຫ້ນ ແມ່ນຄຳສັ່ງປະຕິບັດ”.
- ການສັ່ງແມ່ນຄວາມຕ້ອງການຂອງຄູເປັນຜູ້ສັ່ງອອກ, ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເດັກປະຕິບັດ, ໂດຍມີຈຸດປະສົງໃຫ້ ເດັກກຳນົດທິດທາງການເຄື່ອນໄຫວໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນ (ກ້າວມາຂ້າງໜ້າ! ເກັບທຸງ! ຖືກບານ!...).

ຄຳສັ່ງໂດຍທົ່ວໄປນຳໃຊ້ກັບເດັກຊັ້ນອະນຸບານ, ການສັ່ງໂດຍທົ່ວໄປນຳໃຊ້ກັບເດັກຊັ້ນລ້ຽງເດັກ. ການໃຫ້ ສັນຍານໂດຍທົ່ວໄປນຳໃຊ້ໃນເວລາເດັກເຂົ້າແຖວ ແລະ ເຄື່ອນຍ້າຍຖັນແຖວ.

❖ ປະເມີນ ແລະ ກວດສອບ:

ວິທີນີ້ນຳໃຊ້ໃນເວລາເດັກປະຕິບັດ ຫຼື ຫຼັງເວລາເຝິກແອບ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກຮັບຮູ້ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບຜົນຂອງ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງຕົນເອງ ຫຼື ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກແກ້ໄຂຂໍ້ຜິດພາດ ແລະ ໃຫ້ກຳລັງໃຈເດັກ.

ປະເມີນເດັກຕ້ອງຖືກເວລາ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກຮັບຮູ້ຈຸດທີ່ຖືກຕ້ອງ, ແກ້ໄຂທັນເວລາ (ໃນເວລາເດັກເຝິກທັນ ທີ). ສຳລັບເດັກຊັ້ນລ້ຽງເດັກ ແລະ ອະນຸບານ1 ຄວນເອົາໃຈໃສ່ໃຫ້ກຳລັງໃຈ ແລະ ຍ້ອງຍໍຊົມເຊີຍເດັກໃຫ້ຫຼາຍ. ສຳລັບເດັກອະນຸບານ2 ແລະ ອະນຸບານ3 ສາມາດປະເມີນເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກປະຕິບັດທຳເຝິກແອບໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ເຄື່ອນໄຫວໄດ້ສົມບູນ.

❖ ການເລົ່າເລື່ອງ:

ວິທີນີ້ການເລົ່າເລື່ອງໃຫ້ມີຊີວິດຊີວາ, ມີຮູບພາບນຳໃຊ້ເຂົ້າເພື່ອເພີ່ມຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກໃນເວລາຮຽນ ຫຼື ເຄື່ອນໄຫວແບບຫຼິ້ນ. ເຮັດໃຫ້ເດັກເຂົ້າໃຈທຳທາງການເຝິກໄດ້ດີຂຶ້ນ, ມີຈິນຕະນາການທີ່ດີກ່ຽວກັບການເຄື່ອນໄຫວ, ກະຕຸ້ນຄວາມພະຍາມຍາມໃນການປະຕິບັດເຄື່ອນໄຫວ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງມັກນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນເວລາລ້ຽງເຂົ້າສູ່ບົດຮຽນ.

ວິທີນີ້ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນນຳໃຊ້ສຳລັບຊັ້ນລ້ຽງເດັກ ແລະ ຊັ້ນອະນຸບານ1

ຜ່ານການຄົ້ນຄວ້າໃນ 2 ວິທີການຂ້າງເທິງເຫັນວ່າ ຄວນນຳໃຊ້ວິທີສອນດ້ວຍການສັງເກດການປະຕິບັດຕົວຈິງ ແລະ ການໃຊ້ຄຳເວົ້າປະກອບເພື່ອໃຫ້ການເຝິກແອບມີຊີວິດຊີວາ, ມີຮູບພາບຈິນຕະນະການທີ່ຊັດເຈນ, ສະເພາະ ຂອງການຮັບຮູ້.

3. ວິທີສອນດ້ວຍການເຝິກປະຕິບັດ

ວິທີສອນນີ້ເປັນການເຄື່ອນໄຫວຂອງຮ່າງກາຍເດັກ, ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກຮັບຮູ້ເຖິງການເຄື່ອນໄຫວຂອງກ້າມຊີ້ນ, ການສ້າງ ແລະ ສິ່ງເສີມທັກສະ, ເທັກນິກການເຄື່ອນໄຫວ.

ວິທີສອນດ້ວຍການເຝິກປະຕິບັດປະກອບດ້ວຍ: ຮູບແບບການແນະນຳໂດຍກົງ, ຮູບແບບການຫຼິ້ນ, ຮູບແບບການແຂ່ງຂັນ.

❖ **ເຝິກແອບດ້ວຍການແນະນຳໂດຍກົງ:**

ຮູບແບບນີ້ນຳໃຊ້ໃນເວລາສອນເດັກປະຕິບັດການເຄື່ອນໄຫວ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ທ່າເຝິກແຕ່ລະທ່າມີຄວາມຊັດເຈນຂຶ້ນ, ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກເຄື່ອນໄຫວຖືກຕ້ອງ, ຄຸສາມາດຊ່ວຍຫຼືອເດັກດ້ວຍທາງກົງ ຫຼື ທາງອ້ອມ.

- ການຊ່ວຍຫຼືອທາງກົງ: ຄູ່ຊ່ວຍຫຼືອໂດຍການຈັບ, ການສາຜັດເຖິງຕົວເດັກຊ່ວຍດັກໃນການປະຕິບັດທ່າເຝິກແອບໃຫ້ຖືກຕ້ອງ (ເດັກຍ່ຽມຂຶ້ນບໍ່ຊື່ ຄູ່ກໍ່ຊ່ວຍຈັບແຂນເດັກຍ່ຽມໃຫ້ຊື່).
- ການຊ່ວຍຫຼືອທາງອ້ອມ: ດ້ວຍວິທີການນຳໃຊ້ເຄື່ອງມືໃນການເຝິກແອບ, ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກມີທັກສະໃນການປະຕິບັດ ຫຼື ເຄື່ອນໄຫວຖືກຕ້ອງ (ຢາກໃຫ້ເດັກຍ່າງບໍ່ກົມໜ້າ, ຄູ່ເຝິກໃຫ້ເດັກຍ່າງໂດຍເອົາຖົງຊາຍວາງໃສ່ເທິງຫົວເດັກ. ໃຫ້ກຳລັງໃຈເດັກບໍ່ໃຫ້ເຮັດຖົງຊາຍຕົກ, ຕາເດັກແນມຂຶ້ນເທິງໃນເວລາຍ່າງ)

ການແນະນຳທາງກົງໄດ້ນຳໃຊ້ໃນເວລາເດັກເຝິກແອບ, ຫຼັງຈາກທີ່ຄູ່ເຮັດເປັນແບບ ແລະ ອະທິບາຍ.

❖ **ເຝິກແອບດ້ວຍການຫຼິ້ນ:**

ຮູບແບບນີ້ຂຶ້ນກັບການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກຕາມຫົວຂໍ້, ມີຂໍ້ກຳນົດໃນການປະຕິບັດທີ່ຊັດເຈນເພື່ອສ້າງຄວາມສົນໃຈໃຫ້ແກ່ເດັກ, ເພີ່ມສະຕິຕົນຕົວຂອງເດັກໃນເວລາເຄື່ອນໄຫວ, ເດັກປະຕິບັດຫຼາຍຄັ້ງກໍ່ບໍ່ເບື້ອໜ້າ; ສິ່ງເສີມທັກສະ, ເທັກນິກໃນການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ພັດທະນາຄຸນນະພາບການເຄື່ອນໄຫວໃນເວລາເດັກຫຼິ້ນ (ບັນດາແບບຫຼິ້ນໃນຮູບແບບ “ໄລ່ຈັບ” ມີປະສິດທິຜົນຕໍ່ການເຄື່ອນໄຫວເຊັ່ນ: ການແລ່ນ ແລະ ພັດທະນາຄຸນນະພາບການເຄື່ອນໄຫວໃຫ້ວ່ອງໄວສຳລັບເດັກ).

ການເຝິກແອບດ້ວຍການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນໄດ້ນຳໃຊ້ເຂົ້າສຳລັບຊັ້ນລ້ຽງເດັກ ແລະ ຊັ້ນອະນຸບານ1 ເປັນປະຈຳ, ມັນໄດ້ນຳໃຊ້ເຂົ້າເພື່ອສອນແບບເຄື່ອນໄຫວໄໝ່ (ໃຫ້ເດັກຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນ “ກະໂດດຂ້າມຮ່ອງ” ໃນເວລາສອນເຄື່ອນໄຫວກະໂດດໄກ). ສຳລັບເດັກອະນຸບານ2 ແລະ ອະນຸບານ3 ແມ່ນໄດ້ນຳໃຊ້ເພື່ອສິ່ງເສີມການເຄື່ອນໄຫວເກົ່າທີ່ເດັກໄດ້ເຄີຍປະຕິບັດຜ່ານມາ.

❖ **ເຝິກແອບດ້ວຍການແຂ່ງຂັນ:**

ການແຂ່ງຂັນສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມຕ້ອງການຄວາມແຂງແຮງຂອງຮ່າງກາຍສູງ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງຜູ້ເຝິກ, ສ້າງຄວາມເຄັ່ງຕຶງທາງອາລົມຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ (ເນື່ອງຈາກຄວາມຢາກເອົາຊະນະໃນການແຂ່ງຂັນ). ການແຂ່ງຂັນຊ່ວຍເພີ່ມຄວາມສົນໃຈ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການເຄື່ອນໄຫວ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນນຳໃຊ້ຮູບແບບການຫຼິ້ນຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກເຝິກແອບໄດ້ດີຂຶ້ນ ແລະ ສິ່ງເສີມຄວາມສາມາດໃນການເຄື່ອນໄຫວ. ນອກນັ້ນ, ຜ່ານການແຂ່ງຂັນສາມາດເຝິກຄຸນນະສົມບັດທາງສິນລະທຳໃຫ້ແກ່ເດັກ (ການຮຽນຮູ້ຄວາມພາກພູມໃຈໃນຕົວເອງ ແລະ ການເຮັດວຽກເປັນທີມ). ແນວໃດກໍ່ຕາມຄວນຫຼີກລ້ຽງໃຫ້ເດັກຮູ້ສຶກຕື່ນເຕັ້ນຈົນເກີນໄປ.

ການແຂ່ງຂັນໄດ້ນຳໃຊ້ພາຍຫຼັງເດັກເຄື່ອນໄຫວໄດ້ແລ້ວ; ໃຫ້ກຳລັງໃຈ ແລະ ກະຕຸ້ນການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກ: ໃຜກະໂດດເກັ່ງ, ໃຜເຕັ້ນບໍ່ຊຸນບ້ວງ ຫຼື ຕ້ອງການສິ່ງເສີມທັກສະການເຄື່ອນໄຫວ: ໃຜກະໂດດຮອດທຸງໄວກ່ອນກັນ, ໃຜກະໂດດເຂົ້າບ້ວງໄວກ່ອນກັນ.

ມີ 2 ຮູບແບບການແຂ່ງຂັນ: ແຂ່ງຂັນເປັນບຸກຄົນ ແລະ ແຂ່ງຂັນເປັນກຸ່ມ. ຄັ້ງທຳອິດຄວນຈັດໃຫ້ເດັກແຂ່ງຂັນເປັນບຸກຄົນຄູ່ກັນ ເມື່ອເດັກຊື່ນເຄີຍ ກໍ່ຈັດແຂ່ງຂັນເປັນກຸ່ມ. ໃນເວລາຈັດການແຂ່ງຂັນບຸກຄົນຄວນຈັດເດັກທີ່ມີຄວາມແຂງແຮງ ແລະ ພັດທະນາການດ້ານການເຄື່ອນໄຫວໃນລະດັບເທົ່າກັນ, ການຈັດແຂ່ງຂັນກຸ່ມກໍ່ເຊັ່ນດຽວກັນ ແລະ ມີຈຳນວນຄົນເທົ່າກັນ. ກ່ອນຈະແຂ່ງຂັນ ຄູ ຫຼື ເດັກຄວນກ່າວກະຕິກາຂອງການແຂ່ງຂັນນີ້ຄືນ. ຫຼັງຈາກແຂ່ງຂັນ, ຄູເປັນຜູ້ປະກາດຜູ້ຊະນະ ແລະ ບໍ່ຊະນະໃນການແຂ່ງຂັນ. ເອົາໃຈໃສ່ໃຫ້ກຳລັງຜູ້ທີ່ບໍ່ຊະນະໃນການແຂ່ງຂັນ.

ໃນຮູບແບບນີ້ຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ໃນຊັ້ນລ້ຽງເດັກເພາະຈິດຕະສາດເດັກຍັງບໍ່ທັນພັດທະນາ ແລະ ປະສົບການໃນການເຄື່ອນໄຫວຍັງບໍ່ມີ.

ນອກນັ້ນ, ໃນເວລາເຝິກແອບໃຫ້ແກ່ເດັກຄູຄວນກຳໄດ້ວິທີການອື່ນກ່ອນຄື: ວິທີສອນແບບລວມທຳເຝິກແອບ ແລະ ວິທີສອນແບບແຍກສ່ວນທຳເຝິກແອບ.

ວິທີສອນແບບລວມທຳເຝິກແອບ: ແມ່ນວິທີການສອນທຳເຝິກແອບແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບໂດຍບໍ່ໄດ້ແຍກທຳເຄື່ອນໄຫວເພື່ອເຝິກແອບເປັນສ່ວນນ້ອຍໆ. ໂດຍທົ່ວໄປວິທີສອນນີ້ມັກຈະນຳໃຊ້ໃນການເຝິກແອບທີ່ມີທຳເຝິກແອບທີ່ບໍ່ສັບສົນ ແລະ ຮັບຮູ້ງ່າຍ (ບັນດາການເຄື່ອນໄຫວທີ່ມີການຍ່າງ, ການແລ່ນ...).

ວິທີສອນແບບແຍກສ່ວນທຳເຝິກແອບ: ເປັນການແຍກທຳເຝິກແອບອອກເປັນສ່ວນເພື່ອປະຕິບັດ. ຈາກນັ້ນເຊື່ອມຕໍ່ທຳເຝິກແອບເຂົ້າເປັນອົງປະກອບດຽວ. ວິທີສອນນີ້ສ່ວນໃຫຍ່ນຳໃຊ້ສຳລັບທຳເຝິກແອບທີ່ຍາກ ແລະ ຂ້ອນຂ້າງສັບສົນ (ສອນເດັກ “ແກວ່ງບານໄກ”, ຂັ້ນຕອນທີ1: ກະກຽມ, ຂັ້ນຕອນທີ2: ແກວ່ງ, ຂັ້ນຕອນທີ3: ກັບສູ່ທຳກຽມ). ວິທີສອນແບບແຍກສ່ວນມັກໃຊ້ເພື່ອໃນການເຄື່ອນໄຫວແບບບໍ່ເປັນໄລຍະ.

ໃນການດຳເນີນດ້ວຍວິທີນີ້ຈຳເປັນຕ້ອງພິຈາລະນາເຖິງຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງສ່ວນຕ່າງໆໃນການເຄື່ອນໄຫວທັງໝົດຢ່າງຮອບຄອບ ແລະ ອະທິບາຍໃຫ້ເດັກເຂົ້າໃຈຊັດເຈນເຖິງຜົນສະທ້ອນ ແລະ ຄວາມສຳພັນຂອງທຳເຝິກແອບສ່ວນຕ່າງໆ ເພື່ອໃຫ້ເດັກມີແນວຄິດກ່ຽວກັບທຳເຝິກແອບນັ້ນ.

ໃນຂະບວນການສອນເດັກຊື່ນອະນຸບານໃນແຕ່ລະໄລຍະແຕກຕ່າງກັນ ກໍ່ຄວນໃຊ້ວິທີສອນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ບັນດາວິທີສອນຕ່າງໆລ້ວນແລ້ວແຕ່ສິ່ງເສີມກັນ ເພື່ອໃຫ້ການເຄື່ອນໄຫວປະຕິບັດໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນ ແລະ ເກີດມີທັກສະ, ເທັກນິກໃນການເຄື່ອນໄຫວໄດ້ໄວຂຶ້ນ.

V. ວິທີການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການເຝິກແອບ

ໃນຂະບວນການເຝິກແອບກາຍະກຳ ສາມາດນຳໃຊ້ວິທີການໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບາງວິທີເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການເຝິກແອບໃຫ້ແກ່ເດັກ. ນັ້ນແມ່ນວິທີການຈັດຕັ້ງແບບລວມກຸ່ມ, ເປັນລາຍບຸກຄົນ, ແບ່ງກຸ່ມ, ແບບດ່ຽວ.

1. ວິທີການຈັດຕັ້ງເຝິກແອບແບບລວມກຸ່ມ

ເດັກໄດ້ປະຕິບັດເຝິກແອບຮ່າງກາຍພ້ອມກັນທັງໝົດ ພາຍໃຕ້ການຕິດຕາມແນະນຳຂອງຄູ. ວິທີນີ້ແມ່ນນຳໃຊ້ໃນເວລາຫັດກາຍະບໍລິຫານ, ຫຼັ້ນແບບຫຼັ້ນ. ບາງຄັ້ງກໍນຳໃຊ້ໃນເວລາເຝິກແອບເນື້ອໃນຕົ້ນຕໍ ທີ່ເປັນພຽງການຈັດຕັ້ງການເຄື່ອນໄຫວ ຫຼື ການສົ່ງເສີມການເຄື່ອນໄຫວ. ວິທີນີ້ແມ່ນຄູຈະໄດ້ນຳພາເດັກປະຕິບັດໃນເວລາດຽວກັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ເວລາທີ່ເດັກເຂົ້າຮ່ວມການເຝິກແອບຫຼາຍ, ລະດັບພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການກຳນົດທິດທາງໃນກຸ່ມຫາວແມ່ນສູງ, ພັດທະນາແນວຄິດລວມໝູ່, ສົ່ງເສີມຄວາມສາມາດໃນການປະສານງານຂອງການເຄື່ອນໄຫວໃນເວລາເຝິກແອບ. ແຕ່ວິທີການນີ້ຄູບໍ່ສາມາດແນະນຳເດັກໄດ້ ໃນເວລາທີ່ເດັກເຮັດບໍ່ຖືກ.

1. ວິທີການຈັດຕັ້ງເຝິກແອບເປັນລາຍບຸກຄົນ

ເດັກໄດ້ເຝິກແອບຮ່າງກາຍໃນແບບເຝິກດຽວກັນ ນັບແຕ່ເດັກຜູ້ທຳອິດຈົນເຖິງຄົນສຸດທ້າຍ. ວິທີນີ້ສ່ວນໃຫ່ຍນຳໃຊ້ໃນເວລາເຝິກແອບເນື້ອໃນຕົ້ນຕໍໃຫ້ແກ່ເດັກ, ໃນເວລາຫຼັ້ນແບບຫຼັ້ນ, ໃນເວລາທີ່ຕ້ອງການໃຊ້ເຄື່ອງມືເຝິກແອບທີ່ມີຂະໜາດໃຫ່ຍ ຫຼື ການເຝິກແອບທີ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກສັບສົນ, ສະນັ້ນຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງຄູເພື່ອຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພ. ໃນວິທີນີ້ຄູສາມາດຕິດຕາມ, ຊ່ວຍເຫຼືອເດັກໃນເວລາເຄື່ອນໄຫວ, ແກ້ໄຂຂໍ້ຜິດພາດໃນຕົວເດັກໄດ້ທັນເວລາ ແລະ ເນື່ອງຈາກເດັກບໍ່ຕ້ອງລໍຖ້າດົນມັນຈຶ່ງມີຜົນຕໍ່ການເພີ່ມປະລິມານການເຄື່ອນໄຫວໃຫ້ແກ່ເດັກໄດ້.

2. ວິທີການຈັດຕັ້ງເຝິກແອບແບບແບ່ງກຸ່ມ

ແບ່ງເດັກອອກເປັນນ້ອຍໆເພື່ອເຝິກແອບ. ກຸ່ມໜຶ່ງເຝິກແອບຮ່າງກາຍ ສ່ວນອີກກຸ່ມສັງເກດຕິດຕາມ. ໂດຍຄູຕິດຕາມຜູ້ຕິດຕາມການເຄື່ອນໄຫວເຝິກແອບຂອງແຕ່ລະກຸ່ມ. ຂໍ້ດີຂອງວິທີການນີ້ແມ່ນລະດັບຄວາມໝັກແໜ້ນໃນການເຄື່ອນໄຫວສູງ, ໄດ້ໃນເຄື່ອນໄຫວຫຼາຍຂຶ້ນ. ແຕ່ໃນເວລາຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຄູຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ເປັນຢ່າງລະອຽດ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນຫ້ອງຮຽນຈະມີຄວາມສັບສົນ, ບໍ່ເປັນລະບຽບ ແລະ ເປັນຕົ້ນແມ່ນຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ລະດັບການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນ (ໃຜແກ່ວງໄດ້ໄກກວ່າໝູ່, ໃຜເຕັ້ນບໍ່ຊຸນບ້ວງ).

3. ວິທີການຈັດຕັ້ງເຝິກແອບດ່ຽວ

ເດັກແຕ່ລະຄົນຈະໄດ້ເຝິກແອບແບບເຝິກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ພາຍໃຕ້ການຕິດຕາມແນະນຳຂອງຄູ. ວິທີການນີ້ແມ່ນເປັນການເອົາໃຈໃສ່ເດັກເປັນສ່ວນບຸກຄົນ ຫຼື ຊ່ວຍເຫຼືອເດັກ ຫຼື ກະກຽມຄວາມເດັກໃຫ້ແກ່ເດັກທີ່ຈະສາທິດເປັນແບບຢ່າງແທນຄູ (ຄູຊ່ວຍເຫຼືອຊຸກຍູ້ເດັກທີ່ບໍ່ມັກອອກກຳລັງກາຍ,...). ວິທີນີ້ລະດັບຄວາມໝັກແໜ້ນຂອງການເຄື່ອນໄຫວຕ່ຳ. ສະນັ້ນ, ມັກຈະນຳໃຊ້ວິທີການນີ້ສຳລັບຊັ້ນລ້ຽງເດັກ.

ໃນຂະບວນການເຝິກແອບກາຍະກາສາລັບເດັກ ຄວນຕ້ອງປະສົມປະສານວິທີການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການເຝິກແອບຫຼາກຫຼາຍເຂົ້າກັນ ເພື່ອຮັບປະກັນຜົນສຳເລັດສູງສຸດໃນຂະບວນການເຝິກແອບ.

ຄຳຖາມ

1. ຈຶ່ງອະທິບາຍພື້ນຖານທາງດ້ານຮ່າງກາຍຂອງການເຄື່ອນໄຫວ?
2. ຈຶ່ງບອກຂັ້ນຕອນການປະກົດຕົວຂອງທັກສະ, ເທັກນິກການເຄື່ອນໄຫວ?

3. ອະທິບາຍຫຼັກການເຝິກແອບກາຍະສຶກສາສໍາລັບເດັກ?
4. ຈຶ່ງອະທິບາຍ,ບອກວິທີການໃນການເຝິກແອບ?
5. ຈຶ່ງອະທິບາຍວິທີການຈັດຕັ້ງການເຝິກແອບ?

ລົງປະສົບການ

ລົງເຝິກສອນ:

- ເຝິກສອນກິດຈະກຳການເຝິກແອບເຄື່ອນໄຫວຮ່າງກາຍສໍາລັບເດັກອາຍຸ 18-24ເດືອນ 1ກິດຈະກຳ
- ເຝິກແອບຫັດກາຍະບໍລິຫານສໍາລັບເດັກຊັ້ນອະນຸບານ 1ຄັ້ງ

ສິນທະນາແລກປ່ຽນກັນກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ຫຼັກການ ແລະ ວິທີເຝິກແອບກາຍະກຳ ກໍ່ຄືວິທີການຈັດຕັ້ງ
ປະຕິບັດການເຝິກແອບໃນເວລາເຝິກແອບເດັກ

ພາກທີ II

ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກາຍະສຶກສາສໍາລັບເດັກໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານ

ບົດທີ 1

ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກາຍະສຶກສາສໍາລັບເດັກຊັ້ນລ້ຽງເດັກ

I. ເດັກນັບແຕ່ອາຍຸ 3-12 ເດືອນ

1. ເນື້ອໃນການສຶກສາກາຍະກຳສໍາລັບເດັກ

ໃນໄວອາຍຸນີ້, ເນື້ອໃນການສຶກສາກາຍະກຳຂອງເດັກໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນໃນເນື້ອໃນຂອງເຝິກແອບ. ໂດຍສະເພາະແມ່ນແບບເຝິກແອບທີ່ມີການສະທ້ອນກັບ, ການເຄື່ອນໄຫວແບບອົບອຸ່ນຮ່າງກາຍເພື່ອພັດທະນາກຸ່ມກ້າມຊີ້ນ, ບັນດາແບບເຝິກແອບທີ່ມີການເຄື່ອນໄຫວສໍາພັນກັບເນື້ອໃນ (ເລືອ, ຄານ, ຍ່າງ).

ສໍາລັບເດັກອາຍຸ 3-4 ເດືອນຄວນໃຫ້ເດັກໄດ້ເຝິກແອບແບບເຝິກລຸ່ມນີ້:

ນອນຫງາຍມື 2 ຂ້າງໄຂ່ວກັນຢູ່ໜ້າເອິກ

ນອນຫງາຍພັບຫົດຢຶດແຂນເຂົ້າ-ອອກ

ນອນຫງາຍຫົດ-ຢຶດຂາພ້ອມກັນ

ນອນຫງາຍຢູ່ຂາເຂົ້າ-ອອກ ໂດຍໃຫ້ເຂົ້າຕັ້ງຂຶ້ນ ສະຫຼັບກັນ

ຈັບເດັກຢືນເພື່ອໃຫ້ເດັກເຕັ້ນ (4-6ເດືອນ)

ເຝິກເດັກແອບຂ້ວມ (4-6ເດືອນ)

ເຝິກແອບເດັກເລືອ (5-6ເດືອນ)

ສໍາລັບເດັກອາຍຸ 6-9ເດືອນຄວນໃຫ້ເດັກໄດ້ເຝິກແອບແບບເຝິກລຸ່ມນີ້:

ນອນຫງາຍມື 2ຂ້າງໄຂ່ວກັນຢູ່ໜ້າເອິກ

ນອນຫງາຍຫົດ-ຢຶດຂາພ້ອມກັນ

ນອນຫງາຍຢູ່ຂາເຂົ້າ-ອອກ ໂດຍໃຫ້ເຂົ້າຕັ້ງຂຶ້ນ ສະຫຼັບກັນ

ນອນຫງາຍຍົກຂາເດັກຢຽດຕັ້ງຊື່

ເຝິກແອບເດັກເລືອໄປເອົາເຄື່ອງຫຼິ້ນ (6-7ເດືອນ)

ເຝິກແອບຄານ (7-9ເດືອນ)

ເຝິກແອບນັ່ງ (8-9ເດືອນ)

ເຝິກແອບເດັກນັ່ງ, ຫົດຢຶດແຂນ (8-9ເດືອນ)

ເຝິກແອບເດັກຈັບຮາວລຸກຂຶ້ນ-ນັ່ງລົງ (8-9ເດືອນ)

ສໍາລັບເດັກອາຍຸ 9-12ເດືອນຄວນໃຫ້ເດັກໄດ້ເຝິກແອບແບບເຝິກລຸ່ມນີ້:

ນອນຫງາຍມື 2ຂ້າງໄຂ່ວກັນຢູ່ໜ້າເອິກ

ນອນຫງາຍຫົດ-ຢຶດຂາພ້ອມກັນ

ນອນຫງາຍຍົກຂາເດັກຢຽດຕັ້ງຊື່

ເຝິກແອບເດັກນັ່ງ, ຫົດຢຶດແຂນ

ເຝິກແອບເດັກນັ່ງ ມືໄຄວຄວາໄດ້

ນອນຫງາຍ, ຍົກຂາຍື່ນຊື່ ສະຫຼັບກັນ

ເຝິກແອບເດັກນັ່ງ-ນອນ (9-10ເດືອນ)

ຄານໄປທາງໜ້າ

ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ຍ່າງ ໂດຍຈັບຮາວ

ເຝິກແອບຢືນຕັ້ງໄຂ່ (10-12ເດືອນ)

ເຝິກແອບຢ່າງ (11-12ເດືອນ)

2. ຮູບແບບຂອງການສຶກສາກາຍະກຳສຳລັບເດັກ

ໃນປີທຳອິດນຳໃຊ້ 2 ຮູບແບບເພື່ອເຝິກແອບຮ່າງກາຍເດັກຄື: ໃນໂມງເຝິກແອບເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ນອກໂມງເຝິກແອບເຄື່ອນໄຫວ.

ໂມງເຝິກແອບການເຄື່ອນໄຫວ

ໃນແຕ່ລະວັນເດັກໄດ້ມີການເຝິກແອບເຄື່ອນໄຫວຮ່າງກາຍເປັນປະຈຳ. ຄູຄວນໄດ້ມີການວາງແຜນໃນການເຝິກແອບເດັກແຕ່ລະຄົນ ເພື່ອໃຫ້ລ້ຽງການເຝິກແອບໂດຍພາລະການ. ສຳລັບເດັກທີ່ຍັງບໍ່ສະບາຍ, ສັກຢາກັນພະຍາດມາ ຫຼື ເດັກທີ່ກຳລັງມາຝາກໃນຊັ້ນລ້ຽງເດັກໄໝ້ໆແມ່ນຈະບໍ່ທັນເຝິກແອບໃຫ້ເດັກ. ໃນການເຝິກແອບສາມາດເຝິກແອບເດັກເທິງໂຕະ, ຕຽງ, ຫຼື ປູສາດເຝິກແອບຢູ່ພື້ນຫ້ອງ. ຄວນເຝິກແອບໃນບ່ອນທີ່ອາກາດປອດໂປ່ງໃນຊ່ວງລະດູຮ້ອນ ແລະ ເຝິກແອບບ່ອນທີ່ມີຄວາມອົບອຸ່ນໃນຊ່ວງລະດູໜາວ. ເອົາໃຈໃສ່ການກິນຢູ່ນຸ່ງຖືຂອງເດັກໃຫ້ເໝາະສົມ. ເວລາໃນການເຝິກແອບທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດແມ່ນຫຼັງຈາກຮັບເດັກແລ້ວ. ຫຼື ເຝິກແອບເດັກຫຼັງຈາກໃຫ້ນົມ. ເດັກແຕ່ລະເຝິກໃນເວລາ 3-5ນາທີ.

ເນື້ອໃນທີ່ນຳມາເຝິກແອບເດັກແມ່ນອີງຕາມລະດັບພັດທະນາການຂອງເດັກ. ໃນແຕ່ລະຄັ້ງຄູຈະເຝິກແອບໃຫ້ເດັກຄົນລະ 3-4 ທ່າເຝິກແອບ ລວມທັງການເຝິກແອບພັທະນາການເຄື່ອນໄຫວ (ເຝິກແອບ 2 ແບບເຝິກນວດຫົດຍຶດຮ່າງກາຍ ແລະ 2 ແບບເຝິກພັດທະນາການເຄື່ອນໄຫວ). ເຝິກແອບແຕ່ງ່າຍໄປຫາຍາກ. ໂດຍສະເພາະສຳລັບເດັກອາຍຸ 7 ເດືອນ ສາມາດເຝິກແອບເນື້ອໃນການເຄື່ອນໄຫວລຸ່ມນີ້:

- 1- ນອນຫຼາຍມື 2 ຂ້າງໄຂ່ວກັນຢູ່ໜ້າເອິກ
- 2- ນອນຫຼາຍຢູ່ຂ້າ-ອອກ ໂດຍໃຫ້ເຂົ້າຕັ້ງຂຶ້ນ ສະຫຼັບກັນ
- 3- ເລືອໄປເອົາເຄື່ອງຫຼິ້ນ
- 4- ເຝິກແອບເດັກຄານ

ກ່ອນອື່ນໝົດແມ່ນເຝິກແອບແບບເຝິກນວດຫົດຍຶດແຂນ, ຫຼັງຈາກນັ້ນເຝິກແອບແບບເຝິກນວດຫົດຍຶດຂາ, ແລ້ວເຝິກແອບແບບເຝິກເສີມສ້າງການເຄື່ອນໄຫວຕົ້ນຕໍ, ການເຄື່ອນໄຫວຫຼັກທີ່ເດັກຮູ້ (ການເລືອ), ສຸດທ້າຍຈຶ່ງເຝິກແອບການເຄື່ອນໄຫວຕໍ່ໄປທີ່ເດັກຈະໄດ້ເຝິກແມ່ນການຄານ.

ໃນເວລາເຝິກແອບຮ່າງກາຍສຳລັບເດັກ 12 ເດືອນລົງມາໄດ້ປະຕິບັດດັ່ງນີ້: ຄູອຸ້ມເອົາເດັກໄປບ່ອນເຝິກແອບ, ສິນທະນາກັບເດັກເພື່ອໃຫ້ເດັກຮູ້ສຶກດີ, ຫຼັງຈາກນັ້ນຄ່ອຍໆເຝິກແອບແຕ່ລະແບບເຝິກໃຫ້ແກ່ເດັກ (ຕາມລຳດັບຂອງແບບເຝິກຂ້າງເທິງ). ໃນເວລາເຝິກແອບຄູຄວນສິນທະນາກັບເດັກເພື່ອໃຫ້ເດັກມີຄວາມເບີກບານມ່ວນຊື່ນ, ພ້ອມກັນນັ້ນກໍ່ຄວນສັງເກດເບິ່ງອາການຂອງເດັກ, ຖ້າເດັກໃຫ້ຄູຄວນຢຸດການເຝິກແອບແລ້ວປອບໃຈເດັກ, ເມື່ອເດັກສະແດງຄວາມມ່ວນຊື່ນອອກມາຈຶ່ງຄ່ອຍໆສືບຕໍ່ເຝິກແອບ. ທ່າທາງການເຝິກແອບຂອງຄູໃຫ້ແກ່ເດັກນັ້ນຄວນຊັດເຈນ, ໜັກແໜ້ນ, ແຕ່ມີຄວາມອ່ອນໂຍນ, ບໍ່ເຮັດໃຫ້ເດັກຮູ້ສຶກເຈັບ, ບໍ່ເຮັດໃຫ້ເດັກຢ້ານ ແລະ ສຳຄັນອ່ອນບໍ່ເກີດອັນຕະລາຍຕໍ່ເດັກ (ບໍ່ກຳ ຫຼື ບົບຂໍ້ຕໍ່ກະດູກຂອງເດັກ, ຫຼື ກຳລັງການກະແທກຫົວ, ບໍ່ເນັ້ນໃສ່ໜ້າແຂ່ງແຮງຂອງ

ເດັກ). ຫຼັງຈາກເຝິກແອບແລ້ວຄູກໍ່ຄວນຍ້ອງຍໍຊົມເຊີຍ, ໃຫ້ກຳລັງໃຈເດັກ, ສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ເດັກເພື່ອໃຫ້ເດັກ ຮູ້ສຶກສະບາຍ ແລະ ຮູ້ສຶກດີ.

ນອກໂມງເຝິກແອບເຄື່ອນໄຫວ

ຍ້ອນຄວາມຕ້ອງການໃນການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກນໄວອາຍຸນີ້ມີຫຼາຍ, ສະນັ້ນນອກຈາກໂມງເຝິກແອບ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກແລ້ວ ຄູຄວນສ້າງສະພາບແວດລ້ອມໃນການເຄື່ອນໄຫວໃຫ້ກວ້າງຂວາງ, ຈັດການເກັບ ມ້ຽນວັດຖຸ, ອຸປະກອນທີ່ເປັນອະຕາຍຕໍ່ເດັກອອກເພື່ອໃຫ້ເດັກໄດ້ເຝິກເລືອ, ຄານ, ເຝິກແອບຍ່າງໄດ້ຢ່າງສະບາຍ. ໜ້າທີ່ຫຼັກຂອງຄູໃນໄລຍະນີ້ແມ່ນຕ້ອງສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ເດັກໄດ້ມີການເຄື່ອນໄຫວຮ່າງກາຍໃຫ້ຫຼາຍທີ່ສຸດ, ພັດທະນາ ການເຄື່ອນໄຫວທີ່ເດັກໄດ້ຮູ້ມາກ່ອນໜ້ານີ້ ແລະ ກຽມຄວາມພ້ອມໃນການເຝິກແອບການເຄື່ອນໄຫວອື່ນຕໍ່ໄປ.

II. ເດັກນັບແຕ່ອາຍຸ 12-24 ເດືອນ

1. ເນື້ອໃນການສຶກສາກາຍະກຳສຳລັບເດັກ

ໜ້າທີ່ຫຼັກຂອງຂະບວນການສຶກສາກາຍະກຳສຳລັບເດັກອາຍຸ 12-24ເດືອນແມ່ນການສ້າງ, ພັດທະນາທັກ ສະການຍ່າງ ແລະ ຄາມສົມດູນໃນການຊົງຕົວຂອງເດັກ. ນອກນັ້ນ, ສືບຕໍ່ການເຄື່ອນໄຫວໃນການຄານ, ໃຫ້ເດັກທຳ ຄວາມຮູ້ຈັກກັບການເຄື່ອນໄຫວໃນການກຶ້ງ, ການແກ່ວງ.

ສຳລັບເດັກໄວອາຍຸ 12-18ເດືອນ, ນອກຈາກການເຝິກແອບແບບເຝິກຫຼັກແລ້ວ, ຍັງມີບັນດາແບບຫຼິ້ນ (ແບບ ເຝິກແອບທີ່ສຳພັນກັບເນື້ອ ຫຼື ແບບເຝິກແອບຫຼັກທີ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນຮູບແບບຂອງການຫຼິ້ນ) ເພື່ອຊ່ວຍເສີມ ສ້າງທັກສະໃນການເຄື່ອນໄຫວໃຫ້ແກ່ເດັກ.

ສຳລັບເດັກອາຍຸ 18-24ເດືອນ, ໄວອາຍຸນີ້ເດັກໄດ້ມີການພັດທະນາໃນການຍ່າງໄດ້ແຂງຂຶ້ນ. ສະນັ້ນ, ນອກ ຈາກການເຝິກແອບຂ້າງເທິງແລ້ວ ກໍ່ຄວນນຳໃຊ້ການເຝິກແອບໃນຮູບແບບຂອງການຫຼິ້ນ ເພື່ອຊ່ວຍສົ່ງເສີມທັກສະ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກ ແລະ ເປັນບາດກ້າວແລກໃນການພັດທະນາຄຸນນະສົມບັດຂອງການເຄື່ອນໄຫວ (ວ່ອງໄວ ,ຄ່ອງແຄ້ວ). ພ້ອມກັນນັ້ນ, ຄູສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ເດັກໄດ້ອົບອຸ່ນຮ່າງກາຍ ແລະ ການເຝິກແອບລະບຽບໃນ ແຖວ (ໃນການຫັດກາຍະບໍລິຫານຕອນເຊົ້າ). ເປັນຕົ້ນການເຝິກແອບລຸ່ມນີ້:

ແບບເຝິກໃນການຍ່າງ ແລະ ການຊົງຕົວ

ເຝິກຍ່າງ (12-15ເດືອນ)

ຍ່າງຕາມເສັ້ນຊື່ (14-18ເດືອນ)

ແບບເຝິກໃນການຄານ

ຄານຫຼີກວັດຖຸ (12-18ເດືອນ)

ຄານລອດບ້ວງ (12-18ເດືອນ)

ແບບເຝິກແອບໃນການກົ້ງ ແລະ ການແກ່ວງບານ

ກົ້ງບານດ້ວຍ 2ມື (14-18ເດືອນ)

ແກ່ວງບານໄປທາງໜ້າດ້ວຍມືດຽວ (17-18ເດືອນ)

ແບບຫຼິ້ນເຝິກແອບ

ແບບຫຼິ້ນໄລ່ຈັບກັນ

ແບບຫຼິ້ນຢຽມຢາມນ້ອງໝີ

ຖືເຄື່ອງຫຼິ້ນມາໃຫ້ຄູ

ຄານໄປເອົາເຄື່ອງຫຼິ້ນ

ຄານລອດບ້ວງ

ອາຍຸ 18-24ເດືອນ

ແບບເຝິກແອບໃນການຍ່າງ ແລະ ການຊົງຕົວ

ຍ່າງໃນທາງແຄບ (35-40ຊມ)

ຍ່າງຂ້າມວັດຖຸສູງ (5-7ຊມ)

ປ່ນທິດທາງການເຄື່ອນໄຫວຕາມຄໍາສັ່ງ

ແບບເຝິກໃນການຄານ

ຄານໂດຍການເອົາວັດຖຸວາງເທິງຫຼັງ

ຄານລອດບ້ວງທີ່ມີເສັ້ນຜ່າໃຈກາງ (40-45ຊມ)

ເລືອກຄານລອດເຊືອກທີ່ມີຄວາມສູງ 35-40 ຊມ (20-24ເດືອນ)

ແບບເຝິກໃນການກົ້ງ, ແກ່ວງ

ກົ້ງບານໃສ່ເປົ້າ 0.5-0.7 ມ

ແກ່ວງບານຂ້າມເຊືອກດ້ວຍມືດຽວ ເຊືອກສູງປະມານໜ້າເອິກເດັກ

ແບບຫຼິ້ນເຝິກແອບ ແລະ ການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນ

ແບບຫຼິ້ນເລື່ອຍໄມ້

ຍ່າງຂ້າມຂົວ

ເຕົ້າຢ່າງ

ນ້ອງໝີຍ່າງຫຼິ້ນໃນປ່າ

ແມວ ແລະ ນົກກະຈົບ

ແບບເຝິກແອບຮ່າງກາຍພັດທະນາທົ່ວໄປ

ທ່າຫາຍໃຈ:

ດົມດອກໄມ້

ເປົ່າປຸງເປົ້າ

ໄກ່ຂັນ

ທ່າເຝິກແອບໃນການພັດທະນາກ້າມຊີ້ນແຂນ ແລະ ປ່າ:

ຍົກມືຂຶ້ນ-ເອົາມືລົງ

ຍົກແຂນອອກທາງຂ້າງ

ຍົກແຂນໄປທາງໜ້າ ແລະ ພັບແຂນເຂົ້າ

ແກ່ວງແຂນ

ທ່າເຝິກແອບໃນການພັດທະນາກ້າມຊີ້ນຫຼັງ ແລະ ທ້ອງ:

ຫງ່ຽງລຳຕົວໄປທາງຊ້າຍ-ຂວາ

ກົມລຳຕົວ ແລະ ລຸກຂຶ້ນ

ທ່າເຝິກແອບພັດທະນາກ້າມຊີ້ນຂາ

ນັ່ງລົງ-ລຸກຢືນຂຶ້ນ

ຍ່າງຍົກຂາສູງ

2. ຮູບແບບການສຶກສາກາຍະກຳສຳລັບເດັກ

ໃນເວລາເຝິກແອບການເຄື່ອນໄຫວແມ່ນຮູບແບບພື້ນຖານທີ່ນຳໃຊ້ເພື່ອເຝິກແອບຮ່າງກາຍເດັກອາຍຸ 2 ປີ. ນອກນັ້ນສຳລັບເດັກອາຍຸ 18 ເດືອນຂຶ້ນໄປ, ຍ້ອນວ່າເດັກຍ່າງໄດ້ແຂງແຮງຈຶ່ງສາມາດຈັດຕັ້ງກິດຈະກຳການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວໃນເວລາເດັກຫຼິ້ນແບບອິດສະຫຼະໃນແຕ່ລະວັນຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ ແລະ ສືບຕໍ່ເຝິກແອບຫັດກາຍະບໍລິຫານໃນຕອນເຊົ້າ.

ການເຝິກແອບໃນໂມງເຄື່ອນໄຫວ

ໃນແຕ່ລະທິດຄູຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ເດັກເຝິກແອບ 2ຄັ້ງໃນເວລາເດັກຫຼິ້ນ-ເຝິກແອບຫັດກາຍະບໍລິຫານຕອນເຊົ້າ. ສໍາລັບເດັກ 12-18ເດືອນ ສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການເຝິກແອບພາຍຫຼັງທີ່ເດັກຕົ້ນນອນໃນລະຫວ່າງມື. ໃນ 2ຄັ້ງຂອງການເຝິກແອບຕ້ອງໄດ້ເຝິກແອບຂຶ້ນກັນກັບກິດຈະກຳອື່ນໃນທິດນັ້ນ, ບໍ່ຄວນເຝິກແອບຢ່າງລຽນຕິດກັນ (ການເຝິກແອບຄວນຈັດເຂົ້າໃນມື້ວັນຄານ, ວັນພະຫັດ ຫຼື ວັນພຸດ, ວັນສຸກຂອງອາທິດນັ້ນ). ຄວນໃຫ້ເດັກອາຍຸ 12-18ເດືອນເຝິກແອບໃນເວລາ 8-10ນາທີ, ເດືອນອາຍຸ 18-24ເດືອນເຝິກແອບໃນເວລາ 10-12ເດືອນ.

ເດັກອາຍຸ 18-24ເດືອນ, ໃນສະຖານທີ່ການເຝິກແອບຄວນອອກແບບຕົບແຕ່ງ ຫຼື ສາມາດໃຫ້ເດັກເຝິກແອບນອກສະຖານທີ່ເພື່ອເປັນການອາບແດດອ່ອນໆ ແລະ ສຸບເອົາອາດທີ່ປອດໂປ່ງ.

ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງແບ່ງເດັກໃນໄວອາຍຸນີ້ອອກເປັນ 2ກຸ່ມ: 12-18ເດືອນ ແລະ 18-24ເດືອນເພາະວ່າສາມາດເລືອກເນື້ອໃນ ແລະ ວິທີການເຝິກແອບໃຫ້ເໝາະສົມກັບເດັກຫຼາຍຂຶ້ນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການພັດທະນາການເຝິກແອບຮ່າງກາຍເດັກບໍ່ພຽງແຕ່ຕ້ອງເໝາະສົມກັບໄວອາຍຸເດັກ ແຕ່ຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບຄວາມສາມາດໃນການເຄື່ອນໄຫວຮ່າງກາຍຂອງເດັກອີກດ້ວຍ. ເດັກຮອດອາຍຸ 18ເດືອນ ແຕ່ລະດັບພັດທະນາການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກຕໍ່າ ຈຶ່ງຈັດເດັກດັ່ງກ່າວເຂົ້າໃນການພັດທະນາການເຄື່ອນໄຫວຂອງກຸ່ມເດັກອາຍຸ 12-18ເດືອນ. ກົງກັນຂ້າມ, ມີເດັກອາຍຸ 18ເດືອນ ແຕ່ລະດັບພັດທະນາການເຄື່ອນໄຫວທຽບເທົ່າເດັກອາຍຸ 18-24ເດືອນ ແຕ່ກໍຈັດເດັກເຂົ້າເຝິກແອບນາເດັກກຸ່ມນີ້. ຖ້າຫາກເດັກຍັງຢ່າງບໍ່ທັນເປັນ ທຸກໆມື້ຄູກໍຕ້ອງເຝິກແອບໃຫ້ເດັກສະເພາະຄືກັບເຝິກເດັກອາຍຸ 12ເດືອນລົງມາ. ຖ້າຫາກເດັກຮູ້ຈັກຢ່າງ ຄູສາມາດເຝິກແອບເດັກປະມານ 2-4ຄົນໃນເວລາພ້ອມໆກັນກັບເດັກອາຍຸ 18ເດືອນລົງມາ ແລະ ເຝິກແອບເດັກໄວອາຍຸ 18ເດືອນຂຶ້ນໄປປະມານ 5-7ຄົນ.

ແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ເຝິກແອບໃຫ້ແກ່ເດັກຕ້ອງມີ 2ເນື້ອໃນ, ໃນນັ້ນມີການເຄື່ອນໄຫວການຍ່າງ ແລະ ມີການເຄື່ອນໄຫວອື່ນ. ເພາະເດັກໃນໄວອາຍຸ 2ປີຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ການພັດທະນາການເຄື່ອນໄຫວດ້ານການຍ່າງ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ມີການເຝິກການເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານແຕ່ລະປະເພດໃນລະຫວ່າງຂະບວນການເຝິກແອບທັງໝົດ.

ສໍາລັບເດັກອາຍຸ 12-18ເດືອນ, ໃນກິດຈະການການເຝິກແອບ1 ສາມາດເຝິກແອບເນື້ອໃນລຸ່ມນີ້:

1. ຍ່າງໄປທາງໜ້າ
2. ຄານຂ້າມວັດຖຸຢູ່ທາງໜ້າ

ສໍາລັບເດັກອາຍຸ 18-24ເດືອນ, ໃນກິດຈະການການເຝິກແອບ1 ສາມາດເຝິກແອບເນື້ອໃນລຸ່ມນີ້:

1. ຍ່າງຂ້າມວັດສູງ 5-7ຊມ
2. ແກ່ວງບານຂ້າມເຊືອກສູງລະດັບເອິກ ດຽວແຂນດຽວ

ໃນໄວອາຍຸນີ້, ຄູຕ້ອງໄດ້ເຝິກແອບເດັກເປັນບຸກຄົນ. ສໍາລັບເດັກອາຍຸ 18ເດືອນຂຶ້ນ, ເມື່ອເດັກເຝິກແອບໄດ້ຄ່ອງແຄ້ວ ຄູສາມາດໃຫ້ເດັກເຝິກແອບຕ່າງກັນ ຫຼື ເຝິກແອບ 2ຄົນໃນເວລາດຽວ. ແຕ່ລະແບບເຝິກຄູຄວນສາທິດໃຫ້ເດັກເບິ່ງຫຼາຍໆຄັ້ງ; ຖ້າຫາກເດັກຍັງເຮັດຕາມແບບເຝິກແອບບໍ່ໄດ້ຄູປະຕິບັດພ້ອມກັບເດັກເລີຍແມ່ນດີທີ່ສຸດ (ການຮຽນຮູ້ການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກໃນໄລຍະນີ້ແມ່ນການຮຽນຮູ້ດ້ວຍການຮຽນແບບ). ບໍ່ຄວນບັງຄັບໃຫ້ເດັກເຝິກແອບ

ລາຍລະອຽດຂອງທ່າເຝິກແອບແຕ່ລະທ່າໃຫ້ຖືກຕ້ອງ. ຖ້າຫາກເດັກບໍ່ມີຄວາມສາມາດແບບເຝິກໃດໜຶ່ງໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ຄູສາມາດຫຼຸດລະດັບຄວາມຕ້ອງການໃນການເຝິກແອບແບບເຝິກໃຫ້ງ່າຍຂຶ້ນ.

ໃນເວລາເຝິກແອບ, ຄູຄວນຮັບປະກັນທ່າທາງການເຄື່ອນໄຫວທີ່ຖືກຕ້ອງສະເໝີໃນເວລາຍ່າງ, ຍືນ, ນັ່ງ. ສຽງຂອງຄູຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ສຶກດີ, ອ່ອນໂຍນ, ເປັນທຳມະຊາດເພື່ອດຶງດູດຄວາມສົນໃຈ, ຄວາມມ່ວນຊື່ນຂອງເດັກ. ຄູສາມາດໃຫ້ເດັກທຳຄວາມຮູ້ຈັກກັບຊື່ເອີ້ນຂອງເຄື່ອງມືເຝິກແອບໂດຍການໃຫ້ເດັກຮ່ວມໃນການຊ່ວຍເຫຼືອຄູກະກຽມ ແລະ ເກັບມ້ຽນເຄື່ອງຫຼິ້ນນ້ອຍໆ, ພ້ອມກັນນັ້ນໃນເວລາເກັບມ້ຽນເຄື່ອງຫຼິ້ນ ຄູຄວນຖາມເດັກ, ແນະນຳເດັກໄປມາກ່ຽວກັບຊື່ເອີ້ນຂອງເຄື່ອງມືນັ້ນເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກຈຳຮູ້ເອີ້ນຂອງເຄື່ອງມືນັ້ນ. ເອົາໃຈໃສ່ໃຫ້ເດັກນຸ່ງຖືເປັນລະບຽບເພື່ອຊ່ວຍຮັບປະກັນໃຫ້ເດັກໃນເວລາເຄື່ອນໄຫວຢ່າງສະບາຍ.

ໃນເວລາເຝິກເດັກອາຍຸ 12-18 ເດືອນ ສາມາດປະຕິບັດດັ່ງນີ້: ຄູນາພາເດັກອອກມາເດີນເຝິກແອບທີ່ໄດ້ກະກຽມໄວ້ແລ້ວ, ໃຫ້ເດັກນັ່ງເທິງຕັ້ງ ຫຼື ນັ່ງກັບພື້ນຫ້ອງ. ຫຼັງຈາກນັ້ນໃຫ້ເດັກເຝິກແອບໃນ 2 ເນື້ອໃນການເຝິກແອບ, ຄວນເຝິກແອບ 2 ເນື້ອໃນການເຝິກແອບເຄື່ອນໄຫວເຂົ້າກັນ. ກ່ອນອື່ນໝົດ, ຄູໃຫ້ເດັກເຝິກແອບເທື່ອລະຄົນ, ປະຕິບັດການເຝິກແອບສຳເລັດ ເດັກຈະຮູ້ຢືນໃນບ່ອນທີ່ເດັກນັ່ງ. ສຳລັບເດັກທີ່ຊັກຊ້າ ຫຼື ຍັງບໍ່ຮູ້ວິທີການເຝິກແອບ ຄູຄວນເຝິກແອບພ້ອມໆກັບເດັກ ແລະ ບໍ່ຄວນໃຊ້ເວລາເຝິກແອບເດັກດັ່ງກ່າວດົນເກີນໄປ ແລ້ວໃຫ້ເດັກຄົນອື່ນໆລໍຖ້າ ແຕ່ຄູຄວນເຝິກແອບເດັກໃນເວລາເດັກຫຼິ້ນອິດສະລະໃນມື້ນັ້ນ. ໃນໄລຍະເວລາທີ່ເຝິກແອບ, ຄູຄວນຊຸກຍູ້ໃຫ້ກຳລັງໃຈເດັກ. ຍ້ອນວ່າເດັກໃນໄວອາຍຸນີ້ຍັງກຳບໍ່ໄດ້ທຳທາງການເຝິກແອບ ສະນັ້ນຄູຄວນສາທິດເປັນແບບຢ່າງອີກເພື່ອສົ່ງເສີມການເຄື່ອນໄຫວໃຫ້ແກ່ເດັກ. ກ່ອນຈະພາເດັກກັບຈາກຫ້ອງເຝິກແອບ ຄູຄວນຍ້ອງຍໍຊົມເຊີຍ, ໃຫ້ກຳລັງໃຈເດັກໝົດທຸກຄົນເພື່ອໃຫ້ເດັກຮູ້ສຶກດີ.

ສຳລັບເດັກອາຍຸ 18-24 ເດືອນ ໂມງເຝິກແອບການເຄື່ອນໄຫວຮ່າງກາຍສາມາດປະຕິບັດຄືດັ່ງຂ້າງເທິງ. ແຕ່, ຫຼັງອາຍຸ 18 ເດືອນ, ສ່ວນໃຫຍ່ເດັກຮູ້ຈັກຢ່າງໄດ້ຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວແລ້ວ. ສະນັ້ນສາມາດເພີ່ມລະດັບການເຝິກແອບໃນການຍ່າງໃຫ້ຍາກຂຶ້ນຕື່ມເພື່ອເປັນການສົ່ງເສີມການເຄື່ອນໄຫວໃຫ້ແກ່ເດັກດ້ວຍວິທີໃຫ້ເດັກຍ່າງເປັນຮູບວົງມົນກ່ອນ ແລະ ຫຼັງການເຝິກແອບ. ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ເນື້ອໃນນີ້ຖືກສົ່ງເພີ່ມເຂົ້າເພື່ອເຮັດໜ້າທີ່ປ່ຽນກັນລະຫວ່າງເວລາໃນການເຝິກແອບແບບບໍ່ມີໂຄງສ້າງສາມສ່ວນເປັນຊົ່ວໂມງຫັດກາຍທີ່ມີໂຄງສ້າງ 3 ສ່ວນ: ອົບອຸ່ນຮ່າງກາຍ, ກິດຈະກຳຫຼັກ(ເນື້ອໃນຫຼັກ), ການຜ່ອນຄາຍ. ອີກຈຸດໜຶ່ງຍ້ອນລະດັບພັດທະນາການໃນການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກເພີ່ມຂຶ້ນອີກ, ເຮັດໃຫ້ຄູໄດ້ຊ່ວຍເຫຼືອເດັກຫຼຸດລົງຫຼາຍ. ສະນັ້ນ, ຫຼັງຈາກເດັກກຳໄດ້ເນື້ອໃນການເຝິກແອບ, ຄູສາມາດໃຫ້ເດັກເຝິກແອບຕໍ່ກັນໄປ ຫຼື 2 ຄົນເຝິກແອບໃນເວລາດຽວກັນ. ໃນເວລາເຝິກແອບຄູຄວນຮັກປະກັນຄວາມປອດໄພໃຫ້ແກ່ເດັກ.

ຫັດກາຍະບໍລິຫານຕອນເຊົ້າ

ການຫັດກາຍະບໍລິຫານໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ສຳລັບເດັກອາຍຸ 18 ເດືອນຂຶ້ນໄປໂດຍມີຈຸດປະສົງສ້າງຄວາມຊື່ນເຄີຍໃນການເຝິກແອບໃຫ້ແກ່ເດັກ, ສ້າງຄວາມສົນໃຈໃນເວລາເຝິກແອບ; ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນການງ້ວງນອນຫຼັງຈາກຕົ້ນນອນສູ່ພາວະອິ່ມເອມ, ມ່ວນຊື່ນ; ພື້ນຟູຄວາມສາມາດໃນການເຮັດວຽກຂອງຮ່າງກາຍທັງໝົດ, ດຶງດູດເດັກເຂົ້າໃນການປະຕິບັດກິດຈະກຳຂອງເດັກໃນໂຮງຮຽນ.

ການຫັດກາຍະບໍລິຫານມື່ນຕໍ່ການເຮັດວຽກຂອງຮ່າງາຍ ແລະ ສຸຂະພາບຂອງເດັກ. ມັນຊ່ວຍໃຫ້ເດັກໄດ້
ຫາຍໃຈໄດ້ເລິກຢ່າງອັດຕະໂນມັດ, ເພີ່ມປະສິດທິພາບຂອງຂະບວນການເຜົາຜານ ແລະ ການໝູນວຽນຂອງຮ່າງກາຍ
, ຊ່ວຍໃຫ້ຂໍ້ຕໍ່, ເສັ້ນເອັນມີການອ່ອນຕົວລົງ, ເປັນລະບົບ, ພ້ອມກັນນັ້ນຍັງຊ່ວຍໃນການເຄື່ອນໄຫວລະຫວ່າງວັນ
ຂອງເດັກໃຫ້ເປັນຈັງຫວະ, ວ່ອງໄວ, ຫຼຸດຜ່ອນການເຄື່ອນໄຫວທີ່ເປັນສ່ວນເກີນ.

ການຫັດກາຍະບໍລິຫານໄດ້ປະຕິບັດທັນທີຫຼັງຈາກຮັບເດັກແລ້ວ, ດີທີ່ສຸດໃນການເວລາຫັດກາຍແມ່ນໃຫ້ເດັກ
ຫັດກາຍນອກຫ້ອງຮຽນ, ບ່ອນທີ່ມີອາກາດປອດໄປ, ແຈ່ມໃສ.

ການຫັດກາຍະບໍລິຫານໄດ້ປະຕິບັດດັ່ງນີ້: ກ່ອນອື່ນໝົດໃຫ້ເດັກຢ່າງເປັນວົງມົນ 1-2ຮອບແລ້ວຍືນເປັນຮູບ
ວົງມົນເຊິ່ງມີໄລຍະສະໝໍ່າສະເໝີ. ຫຼັງຈາກນັ້ນເຝິກແອບການເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານຕາມລຳດັບ: ການບໍລິຫານແຂນ-
ບ່າ; ລຳຕົວ (ທ້ອງເອິກ); ບໍລິຫານຕີນ. ຫ້າມສຸດໃຫ້ເດັກຢ່າງເປັນວົງມົນ 1-2ຮອບ.

ຄູແນະນຳເດັກດ້ວຍການສາທິດໃຫ້ເດັກດ້ວຍການສັງເກດ ແລະ ຮຽນແບບຄູ. ໃນໄວອາຍຸນີ້, ຄູບໍ່ໄດ້ນັບ
ເປັນຈັງຫວະ ແຕ່ເນັ້ນການແນະນຳດ້ວຍຄຳເວົ້າ. ຄູບໍ່ຈຳເປັນແນະນຳເດັກໃນເວລາເດັກເຮັດບໍ່ຖືກ, ແຕ່ຈະໃຫ້ເດັກ
ເຝິກແອບຕາມຄວາມສາມາດຂອງເດັກ, ຄູຄວນໃຫ້ກຳລັງໃຈຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກເຝິກແອບໃຫ້ດີຂຶ້ນ. ຫຼັງຈາກ 1 ຫຼື 2ອິດ
ທົດຄູຄວນປ່ຽນຮູບແບບການເຝິກແອບເພື່ອສ້າງຄວາມສົນໃຈໃຫ້ແກ່ເດັກ (ນົກກະຈົບ, ລູກໄກ່, ນົກນ້ອຍ,...).
ໃນມື້ທີ່ມີການເຝິກແອບໜັກ ຄວນໃຫ້ເດັກຫັດກາຍະບໍລິຫານແບບເບົາບາງ (ສາມາດຫຼຸດຜ່ອນການຫັດກາຍະ
ບໍລິຫານໃຫ້ໜ້ອຍລົງ). ເວລາເຝິກແອບຫັດກາຍະບໍລິຫານອາດຈະໃຊ້ເວລາແກ່ຍາວ 5ນາທີ.

ນອກໂມງເຝິກແອບເຄື່ອນໄຫວ

ໃນແຕ່ລະວັນ, ນອກຈາກໂມງເຝິກແອບເຄື່ອນໄຫວ ຄູຄວນໃຫ້ເດັກໄດ້ເຄື່ອນໄຫວຢ່າງອິດສະຫຼະ. ຈັດຕັ້ງ
ປະຕິບັດໃຫ້ເດັກໄດ້ເຝິກແອບການຫຼິ້ນ ແລະ ຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວ ເພື່ອສົ່ງເສີມການເຝິກແອບທີ່ເດັກໄດ້ປະຕິບັດ
ມາສ້າງໃຫ້ເດັກມີຄວາມຊື່ນເຄີຍ ແລະ ເປັນການພັດທະນາຄຸນນະສົມບັດທາງຮ່າງກາຍ. ຄູເຂົ້າຮ່ວມການຫຼິ້ນພ້ອມ
ກັບເດັກ ແລະ ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຜູ້ນຳພາ, ແນະນຳຢ່າງຊັດເຈນວ່າເດັກຕ້ອງເຮັດຫຍັງ. ບັນດາແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວຄື:
“ນ້ອງໜຶ່ງຢ່າງຫຼິ້ນໃນປ່າ”, “ແມວ ແລະ ນົກກະຈົບ” ຄວນໃຫ້ຄູຜູ້ໜຶ່ງສວມບົດບາດເປັນໝີ, ເປັນແມວ ສ່ວນຄູເປັນຜູ້
ຫຼິ້ນ ແລະ ແລ່ນກັບເດັກເພື່ອສາທິດໃຫ້ເດັກປະຕິບັດຕາມ.

ນອກນັ້ນ, ໃນການຫຼິ້ນຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະຂອງເດັກ, ຄູຄວນເຝິກແອບເພີ່ມເຕີມໃຫ້ແກ່ເດັກທີ່ເຝິກແອບຊ້າ
ແລະ ເດັກທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈການເຝິກແອບໃນເວລາເຝິກ. ສຳລັບເດັກທີ່ເຄື່ອນໄຫວຊ້າ, ອ່ອນແອຄວນເຝິກແອບເດັກ
ໃຫ້ທ່ວງທັນກັບຫຼັກສູດ ແລະ ເໝາະສົມກັບໄວອາຍຸ. ຍ້ອນແນວນັ້ນ, ຄູຄວນຮູ້ກ່ຽວກັບຄຸນລັກສະນະທາງຈິດຕະ,
ສາລິລະ ແລະ ຈຸດອ່ອນຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນ ເພື່ອຄັດເລືອກເນື້ອໃນໃນການເຝິກແອບ ແລະ ວິທີການເຝິກແອບທີ່
ສອດຄ່ອງ ແລະ ເໝາະສົມ.

ກິດຈະກຳການເຄື່ອນໄຫວດ້ວຍຕົນເອງຂອງເດັກມີບົດບາດສຳຄັນໃນການພັດທະນາຮ່າງກາຍເດັກ, ເພາະມັນ
ຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງເດັກ, ພ້ອມກັນນັ້ນເດັກສາມາດເຝິກແອບ, ການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນທີ່ເດັກມັກ. ຍ້ອນ
ແນວນັ້ນ, ເພື່ອຊຸກຍູ້ການປະຕິບັດກິດຈະກຳດ້ວຍຕົນເອງຄວນມີເຄື່ອງມືເຝິກແອບ ແລະ ເຄື່ອງຫຼິ້ນທີ່ເໝາະສົມ. ຄູ

ຕ້ອງຈັດເຄື່ອງມື, ເຄື່ອງຫຼິ້ນໃຫ້ເດັກເບິ່ງເຫັນໄດ້ງ່າຍ, ນຳໃຊ້ສະດວກສະບາຍ. ດ້ວຍການເຄື່ອນໄຫວຂອງຄູໄດ້ກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກໄດ້ເຄື່ອນໄຫວຕາມ (ຄູແກ່ວງບານໄປໄກ ເດັກສັງເກດແລ້ວເຮັດຕາມຄູ)

ຄູຄວນສັງເກດການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກທັງໝົດ, ຄູຊ່ວຍເຫຼືອແນະນາເມື່ອເດັກມີຄວາມຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ, ແກ້ໄຂຂໍ້ຜິດພາດ ແລະ ປັບປຸງການເຄື່ອນໄຫວໃຫ້ແກ່ເດັກ, ຫຼຸດຜ່ອນການເຄື່ອນໄຫວສຳລັບເດັກທີ່ມັກເຄື່ອນໄຫວຫຼາຍ (ນຳພາເດັກຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນທີ່ຫຼິ້ນກັບທີ່), ຫຼີກລ້ຽງເດັກເຄື່ອນໄຫວຫຼາຍເກີນໄປ. ພ້ອມກັນນັ້ນຊຸກຍູ້ເດັກທີ່ເຄື່ອນໄຫວໜ້ອຍ, ແນະນຳພວກເຂົາເຂົ້າຮ່ວມການກິດຈະກຳການເຄື່ອນໄຫວ.

ເດັກໃນໄວອາຍຸນີ້ຮູ້ຈັກຢ່າງ ສະນັ້ນ, ຫ້ອງຮຽນ ຫຼື ເດີ່ນເຝິກແອບຄູຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ຈັດພື້ນທີ່ໃຫ້ພຽງພໍ, ເປັນເດີ່ນພຽງ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ມີວັດຖຸຂີດຂວາງທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກ ເພື່ອໃຫ້ເດັກສາມາດເຄື່ອນໄຫວໄດ້ຢ່າງສະບາຍ ແລະ ປອດໄພໄດ້.

III. ເດັກນັບແຕ່ອາຍຸ 24-36 ເດືອນ

1. ເນື້ອໃນການສຶກສາກາຍະກຳສຳລັບເດັກ

ບົດບາດໜ້າທີ່ຂອງຂະບວນການສຶກສາກາຍະກຳຂອງເດັກອາຍຸ 24-36ເດືອນ ແມ່ນສືບຕໍ່ລ້ຽງດູ ແລະ ສົ່ງເສີມສຸຂະພາບໃຫ້ແກ່ເດັກ; ສ້າງພື້ນຖານໃນການພັດທະນາຮ່າງກາຍ ແລະ ເຝິກແອບຮ່າງກາຍ ເພື່ອປັບຕົວໃຫ້ເຂົ້າກັບການປ່ຽນແປງຂອງສະພາບອາກາດ; ພັດທະນາການເຄື່ອນໄຫວໃນການຄານ, ຍ່າງ, ແລ່ນ, ກະໂດດ, ແກ່ວງ; ເຝິກໃຫ້ເດັກປະຕິບັດການເຄື່ອນໄຫວໄດ້ຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ ແລະ ຊັດເຈນ.

ເນື້ອໃນໃນການເຝິກແອບໃຫ້ແກ່ເດັກໃນໄວອາຍຸນີ້ລວມມີ: ການເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານ, ການເຄື່ອນໄຫວທີ່ສຳພັນກັບເນື້ອໃນ, ການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນ.

- ການເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານເປັນການເສີມສ້າງການເຮັດວຽກຂອງລະບົບຫາຍໃຈ, ເຝິກໃຫ້ເດັກຮູ້ຈັກຫາຍໃຈເຂົ້າເລິກ, ພັດທະນາກ້າມຊີ້ນແຂນ-ປ່າ, ກ້າມຊີ້ນທ້ອງ-ຫຼັງ ແລະ ກ້າມຊີ້ນຂາ, ເສີມສ້າງລະບົບກະດູກ, ເປັນຕົ້ນ ແມ່ນຊ່ວຍໃຫ້ກະດູກສັນຫຼັງມີການພັດທະນາຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ສ້າງໃຫ້ເດັກມີທ່າທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ນອກນັ້ນ, ພ້ອມກັບການເຝິກສອນເດັກໃນການເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານແລ້ວ ຍັງເຝິກສອນເດັກໃຫ້ຮູ້ກ່ຽວກັບຮູບແບບຂອງການຈັດແຖວ. ເຊິ່ງເປັນການເຝິກແອບທີ່ເນັ້ນໃຫ້ເດັກໄດ້ມີການເຄື່ອນໄຫວເປັນຕົ້ນ ສະນັ້ນມັນຈຶ່ງສົ່ງຜົນຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ການເຄື່ອນໄຫວໃນການຍ່າງຂອງເດັກ. ການເຝິກແອບຮູບແຖວຕ່າງໆ ຊ່ວຍໃນການເອົາໃຈໃສ່, ຄວາມສາມາດໃນການກຳນົດທິດທາງການເຄື່ອນໄຫວ, ມີປະຕິກິລິຍາທີ່ອ່ອນໄຫວ, ຊ່ວຍໃນການສຶກສາແນວຄິດການປະຕິບັດກົດລະບຽບ, ມີນ້ຳ້ໃຈລວມໝູ່, ມີຄວາມຕື່ນຕົວ ແລະ ສ້າງໃຫ້ເດັກມີທ່າທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ເນື້ອໃນເຝິກແອບຮູບແຖວໃນໄວອາຍຸນີ້ລວມມີ: ຮູບແຖວອິດສະຫຼະ, ຮູບແບບແຖວຕັ້ງ, ຮູບແບບແຖວຂວາງ, ຮູບແບບໂຕຢູ ແລະ ເຝິກແອບການຫັນ. ບັນດາເນື້ອໃນດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ໃນເວລາຫັດກາຍະບໍລິຫານ, ໃນເວລາເຝິກແອບການເຄື່ອນໄຫວໃຫ້ແກ່ເດັກ.

- ນອກຈາກການສືບຕໍ່ພັດທະນາ ແລະ ເສີມສ້າງທັກການເຄື່ອນໄຫວທີ່ໄດ້ປະກົດຕົວໃນໄລຍະກ່ອນຄື: ການຍ່າງ, ການຄານ, ການແກ່ວງ ແລະ ພັດທະນາການຊົງຕົວແລ້ວ, ໃນໄລຍະນີ້ເດັກຍັງໄດ້ທຳຄວນຊີ້ນເຄີຍກັບການເຄື່ອນໄຫວທີ່ພັດທະນາໃນ 2ດ້ານການເຄື່ອນໄຫວໄໝ້ເປັນຕົ້ນແມ່ນການແລ່ນ ແລະ ການເຕັ້ນ. ໃນ

ການເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານຂອງເດັກເວົ້າລວມແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ສຸດສໍາລັບການເຄື່ອນໄຫວໃນຊີວິດປີຈຳວັນຂອງຕົນເຮົາ. ການຍ່າງ, ການແລ່ນເປັນວິທີການຂອງເຄື່ອນເຮົາທີ່ໃຊ້ໃນການເຄື່ອນຍ້າຍໄປມາ; ການເຕັ້ນ, ການແກ່ວງເປັນການເຄື່ອນໄຫວໃນການແກ້ໄຂບັນຫາໃນເວລາພົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ; ການຊິງຕົວເປັນສ່ວນສໍາຄັນທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີໃນການເຄື່ອນໄຫວທຸກປະເພດເພື່ອຮັກສາການຊິງຕົວຂອງຮ່າງກາຍ. ຍ້ອນແນວນັ້ນ, ການເຝິກແອບການເຄື່ອນໄຫວຈະຊ່ວຍໃຫ້ການເຮັດວຽກຂອງລະບົບປະສາດ, ລະບົບກ້າມຊີ້ນ-ກະດູກ, ລະບົບໄຫຼວຽນຂອງເລືອດ, ລະບົບຫາຍໃຈມີຄວາມສົມບູນຂຶ້ນ; ພ້ອມກັນນັ້ນຄຸນສົມບັດຂອງການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ການກຳນົດທິດທາງການເຄື່ອນໄຫວກໍ່ໄດ້ຮັບການພັດທະນາເຊັ່ນດຽວກັນ. ການເຄື່ອນໄຫວຂຶ້ນພື້ນຖານມີຄວາມສໍາຄັນທີ່ສຸດໃນການສ້າງຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງທ່າທາງຮ່າງກາຍ, ພັດທະນາຂະບວນການທາງດ້ານຈິດໃຈ, ຮ່າງກາຍແກ່ເດັກ, ສິ່ງຜົນດີຕໍ່ການພັດທະນາຮ່າງກາຍຂອງເດັກ. ການເຄື່ອນໄຫວຂຶ້ນພື້ນຖານໄດ້ຖືກແບ່ງອອກເປັນ 2 ປະເພດຄື: ການເຄື່ອນໄຫວແບບມີຮອບວຽນ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວແບບບໍ່ມີຮອບວຽນ.

ການເຄື່ອນໄຫວແບບມີຮອບວຽນ ເປັນການເຄື່ອນໄຫວທີ່ມີການທວນຄືນການເຄື່ອນໄຫວທີ່ຄືກັນ. ຮ່າງກາຍທັງໝົດ ແລະ ສ່ວນຕ່າງໆຂອງມັນຈະຖືກກັບຄືນສູ່ທ່າທາງເດີມແຕ່ຕົ້ນ (ການເຄື່ອນໄຫວໃນການຍ່າງ, ການແລ່ນ, ການຄານ, ການເລືອ). ການເຄື່ອນໄຫວແບບມີວົງຈອນລ້ວນແຕ່ມັກຖືກສ້າງ ແລະ ເສີມສ້າງໄດ້ໄວ ຍ້ອນການທົບທວນຂອງວົງຈອນການເຄື່ອນໄຫວ. ການເຄື່ອນໄຫວມີວົງຈອນມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃຫ່ຍຫຼວງໃນການສ້າງຈັງຫວະຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເດັກ. ໃນເວລາສອນການເຄື່ອນໄຫວແບບມີວົງຈອນ ສ່ວນໃຫ່ຍມັກໃຊ້ວິທີສອນການເຄື່ອນໄຫວທີ່ສົມບູນ.

ການເຄື່ອນໄຫວແບບບໍ່ມີຮອບວຽນເປັນການເຄື່ອນໄຫວທີ່ບໍ່ຄ່ອຍມີການທົບທວນຄືນ. ແຕ່ລະໄລຍະການເຄື່ອນໄຫວລ້ວນແຕ່ມີຄວາມຕໍ່ເນື່ອງທີ່ແນ່ນອນ, ໄດ້ປະຕິບັດຕາມຈັງຫວະທີ່ແນ່ນອນ ແລະ ສິ້ນສຸດລົງພຽງຄັ້ງດຽວ (ການກະໂດດ, ການແກ່ວງ). ການເຄື່ອນໄຫວແບບບໍ່ມີວົງຈອນ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຄ່ອຍໆຮຽນຮູ້ ຖ້າທຽບໃສ່ການເຄື່ອນໄຫວແບບມີວົງຈອນ. ຄວາມຈິງແລ້ວມັນຈຳເປັນຕ້ອງປະສານສົມທົບກັບທ່າທາງທີ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ, ຊັດເຈນ ແລະ ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຫຼາຍກວ່າການເຄື່ອນໄຫວແບບມີວົງຈອນ. ການເຄື່ອນໄຫວແບບບໍ່ມີວົງຈອນຖືກສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍ 3 ໄລຍະດັ່ງນີ້:

ໄລຍະກະກຽມ: ເປັນໄລຍະໃນການສ້າງເງື່ອນໄຂທີ່ສະດວກໃຫ້ແກ່ການເຄື່ອນໄຫວໃນໄລຍະປະຕິບັດ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວເປັນການເຄື່ອນໄຫວກົງກັນຂ້າມກັບທິດທາງໃນໄລຍະປະຕິບັດ ຫຼື ການເຄື່ອນໄຫວທ່າທາງແບບຕໍ່ເນື່ອງເຊິ່ງສອດຄ່ອງກັບທິດທາງໃນການເຄື່ອນໄຫວໃນໄລຍະປະຕິບັດ.

ໄລຍະປະຕິບັດ: ລວມເຖິງທ່າທາງແກ້ໄຂໜ້າທີ່ຫຼັກຂອງການເຄື່ອນໄຫວ.

ໄລຍະສິ້ນສຸດ: ຄ່ອຍໆຫຼຸດລະດັບການເຄື່ອນໄຫວຂອງຮ່າງກາຍ ເພື່ອໃຫ້ຮ່າງກາຍກັບໄປສູ່ພາວະປົກກະຕິ.

ເວລາສອນການເຄື່ອນໄຫວແບບບໍ່ມີວົງຈອນ ມັກຈະນຳໃຊ້ວິທີສອນການເຄື່ອນໄຫວແຍກສ່ວນ.

ແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວເປັນແບບຫຼິ້ນທີ່ມີປະລິມານການເຄື່ອນໄຫວເປັນຈຳນວນຫຼາຍ. ເປັນທັງວິທີສອນທີ່ດີ ແລະ ມີປະສິດທິພາບ, ເປັນທັງວິທີສຶດສອນ.

ແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວເປັນວິທີທີ່ພັດທະນາເດັກຢ່າງຮອບດ້ານ, ເພາະວ່າເວລາຫຼິ້ນ, ການເຄື່ອນໄຫວການຫຼິ້ນຈະສົ່ງຜົນເຖິງມວນກ້າມຊີ້ນ, ຊ່ວຍເສີມສ້າງຂະບວນແລກປ່ຽນທາດໃນຮ່າງກາຍ. ເມື່ອເດັກໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມການເຄື່ອນ

ໄຫວ ກໍ່ເຮັດໃຫ້ເດັກສາມາດປັບປຸງຈັງຫວະ, ປະລິມານຂອງການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ຈຳກັດຄວາມອິດເມື່ອຍທີ່ເປັນອັນຕະລາຍ. ພ້ອມກັນນັ້ນການຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວກໍ່ມີຜົນຕໍ່ການເຝິກແອບຄຸນສົມບັດຂອງການເຄື່ອນໄຫວແກ່ເດັກ; ລະບົບເສັ້ນປະສາດໄດ້ຮັບການເຝິກແອບ; ຂະບວນການກະຕຸ້ນຄວາມຕື່ນເຕັ້ນ ແລະ ການສະກັດກັ້ນມີຄວາມສົມບູນ ແລະ ສົມດຸນຂຶ້ນ. ເຊິ່ງສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນເງື່ອນໄຂໃນການສ້າງນິໄສໃນການເຄື່ອນໄຫວໃຫ້ແກ່ເດັກ. ການເຄື່ອນໄຫວການຫຼິ້ນຍັງເປັນການຕອບສະໜອງຄວາມຮູ້ສຶກ, ສ້າງຄວາມສຸກ, ເພີ່ມອັດຕາການຫາຍໃຈ, ການໄຫຼວຽນຂຶ້ນໝາຍຄວາມວ່າເພີ່ມພະລັງໃຫ້ແກ່ຊີວິດ. ໃນເວລາຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວ ເດັກນຳໃຊ້ການເຄື່ອນໄຫວຂອງຕົນເອງ (ການຍ່າງ, ແລ່ນ, ເຕັ້ນ...) ດ້ວຍເຫດນັ້ນເດັກຄວບຄຸມລະດັບຄວາມເຄັ່ງຕຶງໃນການເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງກ້າມຊີ້ນ, ລະຫຼັບກັນລະຫວ່າງການອອກກຳລັງກາຍ ແລະ ການພັກຜ່ອນ. ສິ່ງຕ່າງໆລ້ວນແຕ່ມີຜົນຕໍ່ການສັງເກດ, ຄວາມສາມາດໃນການກຳນົດທິດທາງຂອງເດັກ, ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກໄດ້ຕັດສິນໃຈຢ່າງວ່ອງໄວ ແລະ ນຳໄປປະຕິບັດ.

ແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວຍັງແມ່ນວິທີການໜຶ່ງປັບປຸງການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກ (ຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ການເຄື່ອນໄຫວໃນການແລ່ນຄວາມສົມບູນແບບ, ຄວນນຳໃຊ້ແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວ “ແມວ ແລະ ນົກກະຈົບ”, “ນົກກະຈົບ ແລະ ລົດໃຫຍ່”,...). ນອກນັ້ນມັນກໍ່ຍັງມີຜົນໃນການສົ່ງເສີມຄຸນສົມບັດການເຄື່ອນໄຫວໃຫ້ສົມບູນຂຶ້ນ (ຄວາມຄ່ອງແຄ້ວ, ຄວາມວ່ອງໄວ,...). ດັ່ງນັ້ນເດັກຈຶ່ງເລັ່ງຄວາມສົນໃຈໄປທີ່ເປົ້າໝາຍ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວມີຄວາມສຳຄັນໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ຄວາມສົມບູນແບບຂອງການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກ (ແບບຫຼິ້ນ “ໄລ່ຈັບແມງກະເບື້ອ”, ເດັກພະຍາຍາມເຕັ້ນໃຫ້ສູງ ແລະ ໄກ ເພື່ອຈັບແມງກະເບື້ອ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວໄດ້ສົ່ງເສີມການເຕັ້ນສູງຢູ່ກັບທີ່ ແລະ ເຕັ້ນໄກ).

ການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວຍັງສົ່ງຜົນດີຕໍ່ຂະບວນການທາງຈິດຕະວິທະຍາເຊັ່ນ: ຄວາມສົນໃຈ, ຄວາມຈາ, ຄວາມຄິດຈົນຕະນາການ, ການປະກົດຕົວ ແລະ ການພັດທະນາການຈັດການຄວາມຄິດ (ການວິເຄາະ, ການປຽບທຽບ, ການສັງເກດ, ສະຫຼຸບ).

ນອກນັ້ນ, ການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວຍັງໃນການກໍ່ສ້າງ ແລະ ສົ່ງເສີມແນວຄິດໃນການຈັດການລະບຽບວິໄນ, ແນວຄິດລວມໝູ່, ຄວາມກ້າຫານ,...

ເຊິ່ງການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວໄດ້ຖືກແບ່ງປະເພດຕາມຫົວຂໍ້ ແລະ ຕາມປະລິມານການເຄື່ອນໄຫວ

ແບ່ງປະເພດຕາມໜ່ວຍການສອນ: ມີແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວຕາມໜ່ວຍການສອນ ແລະ ແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວທົ່ວໄປ.

ແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວຕາມໜ່ວຍການສອນເປັນແບບຫຼິ້ນມີແບບການເຄື່ອນໄຫວ ເພື່ອໃຫ້ເດັກໄດ້ຮຽນແບບ; ບັນດາແບບຫຼິ້ນໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນພາຍໃຕ້ພື້ນຖານປະສົບການການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກ. ເດັກມີຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຊີວິດຮອບຕົວ, ກ່ຽວກັບອາຊີບ (ຄົນຂັບຍົນ, ໂຊເຟລິດ); ກ່ຽວກັບພາຫະນະຂົນສົ່ງ (ລົດໃຫຍ່, ລົດໄຟ, ຍົນ); ກ່ຽວກັບປະກົດການທຳມະຊາດ (ຕົ້ນໄມ້ໃບຫຍ້າ, ດອກໄມ້, ໄປໄມ້); ກ່ຽວກັບສັດ (ໝາຈິງຈອກ ແສນສະຫຼາດ, ການຕ່າຍນ້ອຍຜູ້ວ່ອງໄວ). ລັກສະນະການເຄື່ອນໄຫວຂອງພາຫະນະຂົນສົ່ງ, ສັດ ແມ່ນພື້ນຖານຂອງການເປີດຫົວຂໍ້ເນື້ອໃນ ແລະ ເປັນການສ້າງກະຕິກາກ່ຽວກັບການຫຼິ້ນ (“ລົດໃຫຍ່ ແລະ ນົກກະຈົບ” ; “ແມວໄລ່ໝູ”). ແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວທົ່ວໄປ, ກະຕິກາໃນການຫຼິ້ນມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງຢ່າງໃກ້ຊິດກັບເນື້ອໃນຂອງການຫຼິ້ນ, ເຊິ່ງມັນເປັນຕົວກຳນົດພຶດຕິກຳ ແລະ ຄວາມສຳພັນຂອງຜູ້ຫຼິ້ນ. (ໃນແບບຫຼິ້ນ “ແມວໄລ່ໝູ”, ແມວ ແລະ ໝູມີ

ຄວາມສຳພັນກ່ຽວຂ້ອງກັນ. ແມວແລ່ນຊ້າ ໝູກໍ່ສາມາດແລ່ນຊ້າ ແລະ ກົງກັນຂ້າມ). ການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວ ຕາມໜ່ວຍການສອນມີບົດບາດໃນການຫຼິ້ນ (ໝາໄນ, ຈິ້ງຈອກ, ແມວ, ໝູ,...), ການເຄື່ອນໄຫວຂອງພວກມັນມີ ຄວາມສຳພັນກ່ຽວຂ້ອງກັນ: ແມວນອນ - ນົກອອກຫາກິນ, ແມວຕື່ນນອນ - ນົກບິນກັບຮັງ. ໃນເວລາທີ່ເຄື່ອນໄຫວ ຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນທີ່ມີຫົວຂໍ້ເດັກຈະເຄື່ອນໄຫວຢ່າງເປັນທຳມະຊາດ ໂດຍເຄື່ອນໄຫວຫຼາກຫຼາຍຮູບແບບແຕກຕ່າງກັນໄປ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວແບບຫຼິ້ນດັ່ງກ່າວຊ້າໄປມາ, ເດັກມັກຫຼິ້ນລວມໝູ່ກັນປະມານ 5 – 25ຄົນ.

ດັ່ງນັ້ນເຫັນໄດ້ວ່າ, ການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວຕາມໜ່ວຍການສອນ ແມ່ນແບບຫຼິ້ນທີ່ມີກົດກະຕິກາໃນ ການຫຼິ້ນທີ່ແນ່ນອນ. ຫົວຂໍ້ໃນການຫຼິ້ນສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ເດັກສາມາດຈົດຈຳການປະຕິບັດການຫຼິ້ນຢ່າງຊັດເຈນ. ກະຕິ ກາໃນການຫຼິ້ນນຳໄປເຖິງການແກ້ໄຂບັນຫາໃນຂະບວນການຫຼິ້ນ ແລະ ຄວາມສຳພັນໃນເວລາທີ່ກຳລັງຫຼິ້ນ.

ແບບຫຼິ້ນທົ່ວໄປ ແມ່ນການເຝິກແອບການຫຼິ້ນແບບບໍ່ມີການສາທິດຮຽນແບບ, ກົດກະຕິກາ, ບົດບາດຂອງຜູ້ ຫຼິ້ນ ແລະ ການປະຕິບັດໃນການຫຼິ້ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງກັນ (ການຫຼິ້ນໄລ່ຈັບ, ການຫຼິ້ນແຂ່ງຂັນ...). ປະເພດການຫຼິ້ນນີ້ສ່ວນໃຫຍ່ຈະຂຶ້ນກັບການເຄື່ອນໄຫວທີ່ງ່າຍສະບາຍ (ແລ່ນ) ແລະ ສ່ວນໃຫຍ່ມີຄວາມເປັນ ອິດສະຫຼະສູງ ເພາະເປັນການເຄື່ອນໄຫວຄົນດຽວ (ແລ່ນໄລ່ຄູ, ແລ່ນໄລ່ບານ, ສົ່ງບານ).

ຈຳແນກຕາມປະລິມານຂອງການເຄື່ອນໄຫວບັນດາແບບຫຼິ້ນລຸ່ມນີ້:

ແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວທີ່ມີປະລິມານການເຄື່ອນໄຫວສູງ (ດຶງເຊືອກ); ແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວທີ່ມີປະລິມານ ການເຄື່ອນໄຫວປານກາງ; ແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວທີ່ມີປະລິມານການເຄື່ອນໄຫວໜ້ອຍ.

ແບບເຝິກແອບພັດທະນາໂດຍລວມ

ທ່າຫາຍໃຈ:

ເປົ່າບານ (ຫາຍໃນອອກ)

ດິມດອກໄມ້ (ຫາຍໃຈເຂົ້າ)

ໄກ່ຂັນ

ຍິນ (ລົດໄຟ) ເຮັດທ່າທາງສຽງຍິນ, ສຽງລົດໄຟ

ລູກບອນລູນ

ທ່າທາງພັດທະນາກ້າມຊີ້ນແຂນ ແລະ ບ່າ:

ຍົກແຂນຂຶ້ນ-ເອົາແຂນລົງ

ຍົກແຂນອອກທາງຂ້າງ

ຍົກແຂນໄປທາງຫຼັງ, ເອົາແຂນມາທາງໜ້າ

ຫ່າງລຳຕົວໄປທາງຊ້າຍ-ຂວາ

ກົ້ມຕົວ-ເຫງີຍຕົວຂຶ້ນ

ໝູນຕົວ

ທ່າທາງເຝິກແອບກ້າມຊີ້ນຂາ:

ນັ່ງຢ່າງຍ້-ຍືນຂຶ້ນ

ພັບຂາເຂົ້າເທື່ອລະຂ້າງ

ກະໂດດ

ຍ່າງ

ແບບເຝິກແອບພັດທະນາເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານ:

ເຝິກແອບຍ່າງ, ແລ່ນ ແລະ ຊີງຕົວ:

ຍ່າງຕາມທາງໂຄ້ງ

ຍ່າງຊີງຕົວວັດຖຸວຽງເທິງຫົວ (30-36ເດືອນ)

ຍ່າງແຍ່ງຕີນ

ຍ່າງກ້າວຂາສະໜ້າສະເໝີ

ຍ່າງ-ແລ່ນ

ແລ່ນຕາມຂໍ້ຕົກລົງ ແລະ ກັບມາຄືນ

ເຝິກແອບຄານ:

ຄານໃນທາງແຄບ (35-40ຊມ)

ເລືອແໝບ

ຄານດ້ວຍ2 ມື, 2ຂາ (30-36ເດືອນ)

ເຝິກແອບກະໂດດ:

ກະໂດດຢູ່ກັບທີ່ດ້ວຍ 2ຂາ

ກະໂດດໄກດ້ວຍ 2ຂາ

ເຝິກແອບແກ່ວງ:

ແກ່ວງບານໃສ່ເປົ້າ (ເປົ້າມີເສັ້ນຜ່າກາງ 0,7-1ມ)

ແກ່ວງບານໂຍນບານມາທາງໜ້າ

ແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວ:

ແບບຫຼິ້ນແມວ ແລະ ນົກກະຈົບ

ແບບຫຼິ້ນນົກກະຈົບ ແລະ ລົດໃຫຍ່

ແບບຫຼິ້ນດ້ວງພ້າວ

ແບບຫຼິ້ນຟອງສະບູ

ແບບຫຼິ້ນຂີ່ມ້າ

ແບບຫຼິ້ນປີດຕາຈັບແບ້

ແບບຫຼິ້ນນໍ້າຂຶ້ນນໍ້າລົງ

ແບບຫຼິ້ນໝາກບານໃຫຍ່

ແບບຫຼິ້ນຂະບວນລົດໄຟ

ແບບຫຼິ້ນແລ່ນຈັບແມ້ງກະເບື້ອ

ແບບຫຼິ້ນໄກ່ຜູ້ໂອກາດກັບສ່ວນຜັກ

2. ຮູບແບບການສຶກສາກາຍະກຳສຳລັບເດັກ

ສາມາດນຳພາເດັກເຝິກແອບເຄື່ອນໄຫວໃນເວລາຫັດກາຍະບໍລິຫານໃນຕອນເຊົ້າໄດ້. ນອກຈາກໂມງເຝິກແອບສາມາດຈັດກິດຈະກຳການເຄື່ອນໄຫວໃນເວລາເດັກຫຼິ້ນອິດສະຫຼະ, ໃຫ້ເດັກຫຼິ້ນນອກເດີ່ນ, ຫຼັງຈາກເດັກຕື່ນຈາກການນອນໃນຕອນທ່ຽງ.

ໂມງເຝິກແອບການເຄື່ອນໄຫວ

ສຳລັບເດັກອາຍຸ 24-36 ເດືອນ, ແຕ່ລະອາທິດຕ້ອງໄດ້ເຝິກແອບໃຫ້ເດັກ 2 ຄັ້ງ, ແຕ່ລະຄັ້ງເຝິກແອບເດັກ 10 ຫາ 12 ຄົນ. ການເຝິກແອບເຄື່ອນໄຫວແມ່ນໄດ້ເຝິກແອບໃນຕອນເຊົ້າ, ເວລາທີ່ໃຊ້ໃນການເຝິກແອບແມ່ນແຕ່ 12 ຫາ 15 ນາທີ ແລະ ໄດ້ແບ່ງສ່ວນຕ່າງໆຂອງເວລາເຝິກແອບຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ. ສະຖານທີ່ເຝິກແອບທີ່ດີທີ່ສຸດແມ່ນອອກແບບຕົບແຕ່ງນອກຫ້ອງຮຽນ ເພື່ອຊ່ຽງໂຫຍດຂອງແສງແດດ ແລະ ອາກາດທີ່ປອດໄປ. ໃນມື້ທີ່ອາກາດແປປວນ (ແດດແຮງ, ອາກາດໜາວ, ລົມແຮງ, ມືຝົນ) ກໍ່ໃຫ້ເດັກເຝິກແອບໃນຫ້ອງຮຽນ (ຫຼື ເຝິກແອບໃນຫ້ອງເຝິກຮ້ອງເພງ - ຫ້ອງເຝິກແອບກາຍະກຳ ຖ້າມີ). ໃນເວລາເຝິກແອບຄູ ແລະ ເດັກຄວນນຸ່ງຖືໃສ່ສະບາຍເພື່ອບໍ່ເກະກະໃນເວລາເຝິກແອບ (ບໍ່ຄວນນຸ່ງສິ້ນ, ກະໂປ່ງໃນເວລາເຝິກແອບເລືອ, ຄານ).

ຍ້ອນລະດັບພັດທະນາການຂອງເດັກບັນລຸເປົ້າໝາຍທີ່ຊັດເຈນ ສະນັ້ນເລີ່ມແຕ່ອາຍຸ 3 ປີ, ເວລາໃນການເຝິກແອບຮ່າງກາຂອງເດັກຈະໄດ້ປະຕິບັດຕາມອົງປະກອບ 3 ສ່ວນຄື: ອົບອຸ່ນຮ່າງກາຍ, ປະຕິບັດເນື້ອໃນຫຼັກ ແລະ ຜ່ອນຄາຍ.

ອົບອຸ່ນຮ່າງກາຍ

ການອົບອຸ່ນຮ່າງກາຍເປັນການກຽມຄວາມພ້ອມໃຫ້ເດັກສຳລັບການເຄື່ອນໄຫວທີ່ມີລະດັບການເຄື່ອນໄຫວທີ່ເຂັ້ມຂຸ້ນຂຶ້ນ, ຍົກລະດັບການເຄື່ອນໄຫວຂອງຮ່າງກາຍ ແລະ ກະຕຸ້ນໃນການອອກກຳລັງກາຍ.

ພາລະບົດບາດຂອງຄູແມ່ນດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຢ່າງຫ້າວຫັນຂອງເດັກ ເພື່ອໃຫ້ເດັກປະຕິບັດແບບເຝິກໄດ້ເປັນຢ່າງດີ.

ເນື້ອໃນຂອງການອົບອຸ່ນຮ່າງກາຍປະກອບດ້ວຍ: ການຍ່າງ (ສາມາດປະສົມປະສານຫຼາກຫຼາຍແບບ); ການແລ່ນ; ແບບເຝິກລວມໝູ່. ຄູນຳໃຊ້ຮູບແບບທີ່ມີຊີວິດຊີວາ ເພື່ອແນະນຳໃຫ້ເດັກທຸກຄົນຍ່າງຕາມຄູເປັນວົງມົນກ້ວາງ ທຳອິດຄູໃຫ້ເດັກຍ່າງທຳມະດາ, ຍ່າງຍົກຂາຂຶ້ນສູງເລັກນ້ອຍ, ຍ່າງກ້າວຂາກວ້າງຂຶ້ນ; ທ້າຍອາຍຸແມ່ນໃຫ້ເດັກຍ່າງດ້ວຍປາຍຕີນ, ຍ່າງດ້ວຍສິ້ນຕີນເພື່ອຫຼີກລ້ຽງບັນຫາຢ່າງຕີນແບນ. ເອົາໃຈໃສ່ການຍ່າງແຕ່ລະແບບຕ້ອງສະຫຼັບກັນໄປມາ. ຫຼັງຈາກນັ້ນໃຫ້ເດັກຍ່າງໄວຂຶ້ນ, ປ່ຽນເປັນແລ່ນຊ້າໆ, ແລ້ວປ່ຽນເປັນຍ່າງທຳມະດາ ແລະ ທ້າຍສຸດໃຫ້ເດັກຍືນເປັນວົງມົນກວ້າງ ເພື່ອກຽມຄວາມພ້ອມໃນການເຝິກແອບໂດຍລວມ. ເວລາທີ່ໃຊ້ປະມານ 2 ນາທີ.

ເຝິກແອບເນື້ອໃນຫຼັກ

ການເຄື່ອນໄຫວທັງໝົດໄດ້ຖືກແກ້ໄຂໃນສ່ວນຂອງການເຝິກແອບຫຼັກ. ໃນພາກສ່ວນນີ້ແມ່ນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເດັກໄດ້ທຳຄວາມຮູ້ຈັກກັບການເຄື່ອນໄຫວໄໝ້; ເສີມສ້າງມີໃສໃນການອອກກຳລັງກາຍທີ່ໄດ້ປາກົດກ່ອນໜ້ານີ້ໃຫ້ມີຄວາມສົມບູນຂຶ້ນ; ພັດທະນາຄຸນສົມບັດຂອງກາຍະພາບ.

ບົດບາດໜ້າທີ່ຂອງຄູແມ່ນຍົກສູງຄຸນນະພາບຂອງການເຝິກແອບໃຫ້ແກ່ເດັກ, ເອົາໃຈໃສ່ເຖິງຄຸນນະພາບຂອງ ທ່າເຝິກແອບ; ສຶກສາ ແລະ ເຝິກອົບຮົມທັກສະການຮຽນຮູ້ຢ່າງຕັ້ງໃຈ, ການເຄື່ອນໄຫວລວມໝູ່, ຕັ້ງໃຈຟັງຄູ, ຈື່ຈໍາ ແລະ ປະຕິບັດການເຝິກແອບໄດ້ດີ.

ເນື້ອໃນຂອງການເຝິກແອບໃນຂັ້ນດໍາເນີນລວມມີ: ການເຝິກແອບພັດທະນາໂດຍລວມ; ການເຝິກແອບ ພັດທະນາເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານ; ແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວ.

- ການເຝິກແອບພັດທະນາໂດຍລວມ ປະກອບມີທ່າທາງເຝິກແອບທີ່ໄດ້ຊັບຊ້ອນຕາມລຳດັບດັ່ງນີ້: ທ່າ ຫາຍໃຈ, ແຂນ-ປ່າ, ຕີນ. ຄູສາທິດເປັນແບບຢ່າງ ແລະ ເຝິກແອບພ້ອມກັບເດັກ. ຄູສາມາດແນະນຳ ອະທິບາຍໃຫ້ແກ່ເດັກ ຫຼື ຮ້ອງຕາມຈັງຫວະ 1-2 ເພື່ອໃຫ້ເດັກເຝິກແອບ. ສະນັ້ນໃຫ້ເດັກຄູ່ກັບອຸປະ ກອນເຝິກແອບຄື: ທຸງ, ໂບ, ທ້ອນໄມ້, , ບ້ວງ,... ອຸປະກອນເຝິກແອບກະຕຸ້ນຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກປະຕິບັດການທ່າເຝິກແອບໄດ້ຊັດເຈນຂຶ້ນ. ອຸປະກອນເຝິກແອບຕ້ອງເບົາ, ມີສີສັນ ສວຍງາມ.
- ການເຝິກແອບພັດທະນາການເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານ ແມ່ນໜຶ່ງໃນການເຝິກແອບເພື່ອພັດທະນາ ການເຄື່ອນໄຫວໃນການຄານ, ການຍ່າງ, ການແລ່ນ, ການກະໂດດ, ການແກ່ວງສາລັບເດັກ. ຫຼັງຈາກ ເຝິກແອບເຄື່ອນໄຫວແບບລວມແລ້ວ, ຄູໃຫ້ເດັກນັ່ງເປັນ 2ແຖວຂວາງປິ່ນໜ້າເຂົ້າຫາກັນ ໂດຍຫ່າງກັນ 3-4ມ ເພື່ອໃຫ້ຄູສາມາດສາທິດ ແລະ ອະທິບາຍຈຸດປະສົງຂອງການເຝິກແອບ. ກ່ອນອື່ນໝົດຄູຄວນ ແນະນຳຊື່ຂອງແບບເຝິກ (ດ້ວຍຮູບແບບທາງກົງ ແລະ ທາງອ້ອມ), ຫຼັງຈາກນັ້ນຄູສາທິດ 2-3ເທື່ອ. ຄັ້ງ ທີ່ 1: ຄູສາທິດແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບທ່າເຝິກແອບ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງອະທິບາຍ ເພື່ອໃຫ້ເດັກສາມາດຮຽນຮູ້ທ່າທາງ ເຝິກແອບດ້ວຍຕົວເດັກເອງ, ສ້າງຄວາມສົນໃຈ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກມີແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບ ການເຄື່ອນໄຫວ. ຄັ້ງທີ່ 2: ສາທິດເທັກນິກລາຍລະອຽດທ່າເຝິກແອບຕາມລຳດັບໃຫ້ຊ້າລົງ; ໃນເວລາ ປະຕິບັດສາທິດປະກອບການອະທິບາຍວິທີປະຕິບັດ. ຖ້າແບບເຝິກແອບມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ, ຄູສາມາດ ປະຕິບັດພ້ອມກັບການສາທິດ. ຄັ້ງທີ່ 3: ສາທິດຄືນ, ເອົາໃຈໃສ່ເນັ້ນໜັກຈຸດທ່າເຝິກແອບທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ ເພາະຈາກປະສົບການທີ່ຄູໄດ້ເຝິກແອບໃຫ້ເດັກແມ່ນເດັກມັກເຮັດຜິດ. ສາທິດໃຫ້ເດັກເບິ່ງແລ້ວ ຄູໃຫ້ ເດັກອອກມາປະຕິບັດຄືນ ເພື່ອກວດສອບວ່າເດັກເຮັດໄດ້ຕາມຈຸດປະສົງຂອງແບບເຝິກແອບ ຫຼື ຍັງ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ເດັກທີ່ຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈ ໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກການສາທິດຂອງເດັກທີ່ອອກມາສາທິດໃຫ້ໝູ່ເບິ່ງ. ຖ້າ ຫາກເດັກເຂົ້າໃຈແລ້ວ, ຄູສາມາດໃຫ້ເດັກປະຕິບັດການເຝິກແອບ. ຖ້າຫາກເດັກຍັງບໍ່ທັນເຂົ້າໃຈ, ຄູ ຄວນອະທິບາຍຄືນອີກເທື່ອ 1, ຫຼື ອາດຈະສາທິດໃຫ້ເດັກເບິ່ງຄືນອີກເທື່ອໜຶ່ງ. ອີງຕາມເນື້ອໃນຂອງ ການເຝິກແອບ, ຄູສາມາດໃຫ້ເດັກເຝິກແອບລຽນກັນ ຫຼື ເດັກ 2 ຄົນເຝິກແອບໃນເວລາດຽວກັນ. ເຝິກແອບສຳເລັດ, ແນະນຳເດັກກັບໄປນັ່ງບ່ອນຂອງຕົນເອງ. ໃນເວລາເຝິກແອບຄູຄວນເອົາໃຈໃສ່ ຕິດຕາມເດັກທີ່ກຳລັງເຝິກແອບ ເພື່ອປັບປຸງຂໍ້ຜິດພາດ ແລະ ໃຫ້ກຳລັງໃຈເດັກ. ພ້ອມກັນນັ້ນ, ຄູຕ້ອງ ຄວບຄຸມເດັກທີ່ນັ່ງລໍຖ້າຂອງຕົວເອງໃນເວລາເຝິກແອບ, ນຳຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກໄປສູ່ຄວາມຄືບ ໜ້າຂອງການເຝິກແອບ. ການແກ້ໄຂຂໍ້ຜິດພາດ ແລະ ການແນະນຳເດັກຕ້ອງແນະນຳຕ້ອງທັນເວລາ, ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກຮັບຮູ້ຂໍ້ມູນໄດ້ງ່າຍດາຍ, ກ້າວໄປເຖິງການເຝິກແອບເຄື່ອນໄຫວທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ມີ ຄວາມສວຍງາມ. ການປັບປຸງຂໍ້ຜິດພາດໃຫ້ແກ່ເດັກບໍ່ຄວນປະໄວ້ດິນ. ສຳລັບເດັກທີ່ຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈ, ຄວາມສາມາດເຝິກແອບໃຫ້ເດັກເພີ່ມເຕີມໃນເວລາເດັກເຄື່ອນໄຫວອິດສະຫຼະ ຫຼື ເວລາພາເດັກເຄື່ອນ

ໄຫວຫຼິ້ນໃນເດີນ. ອີງຕາມເນື້ອໃນ , ລະດັບຄວາມຍາກງ່າຍຂອງແບບເຝິກແອບ ສາມາດໃຫ້ເດັກ ແຕ່ລະຄົນເຝິກແອບ 2-4ຄັ້ງ.

ແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວໂດຍສ່ວນໃຫ່ຍແມ່ນມີລັກສະນະສັງລວມ ແລະ ເສີມສ້າງການເຄື່ອນໄຫວຕ່າງໆທີ່ໄດ້ ຮຽນມາ; ແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວຕ້ອງມີຄວາມເໝາະສົມກັບເນື້ອໃນຂອງເວລາເຝິກແອບ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເນື້ອໃນຂອງ ເວລາເຝິກແອບມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍ, ບໍ່ໂດດດ່ຽວ ແລະ ສົ່ງຜົນຕໍ່ການພັດທະນາການຮ່າງກາຍເດັກຢ່າງຮອບດ້ານ. ການເຄື່ອນໄຫວທີ່ເດັກຈະໄດ້ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວຕ້ອງຕ່າງຈາກການເຄື່ອນໄຫວທີ່ເດັກໄດ້ຮຽນ ໃນການເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານ. ຖ້າຫາກວ່າໃນກິດຈະກຳເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານຫາກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການເຄື່ອນໄຫວຫຼາຍ ກໍ່ຄວນເລືອກແບບຫຼິ້ນທີ່ມີການເຄື່ອນໄຫວໃນລະດັບປານກາງ ແລະ ແບບຫຼິ້ນທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບການເຄື່ອນໄຫວ ພື້ນຖານ.

ແນະນຳເດັກຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນ, ຄູ່ຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ປະຕິບັດໃຫ້ຄົບການຂັ້ນຕອນດັ່ງນີ້:

- ເຕົ້າລວມເດັກ, ແນະນຳຊື່ແບບຫຼິ້ນ: ສາມາດແນະນຳຊື່ແບບຫຼິ້ນທາງກົງ ແລະ ແນະນຳແບບທາງອ້ອມ.
- ອະທິບາຍແບບຫຼິ້ນ: ຄູ່ສາມາດອະທິບາຍດ້ວຍການເວົ້າໃຫ້ເດັກຟັງ, ພ້ອມກັບສາທິດໃຫ້ເດັກເບິ່ງສຳລັບ ທ່າທາງທີ່ຫຍຸ້ງຍາກສັບສົນທີ່ເດັກໄດ້ປະຕິບັດໃນເວລາຫຼິ້ນ. ການອະທິບາຍຕ້ອງສັ້ນກະທັດຫັດ ປະກອບກັບຈັງຫວະທ່າທາງໃນເວລາເວົ້າ. ຄູ່ສາມາດອະທິບາຍວິທີຫຼິ້ນພ້ອມກັບຫຼິ້ນກັບເດັກ2-3ຄົນ. ສຳລັບແບບຫຼິ້ນທີ່ເດັກຮູ້ຈັກແລ້ວ, ຄູ່ກໍ່ເວົ້າຄືນວິທີຫຼິ້ນ ຫຼື ໃຫ້ເດັກອອກມາເວົ້າຄືນວິທີຫຼິ້ນ. ໃນເວລາ ອະທິບາຍການຫຼິ້ນ, ຄູ່ຕ້ອງເຮັດໃຫ້ເດັກຢາກຫຼິ້ນໃນເວລານັ້ນເລີຍ. ສິ່ງທີ່ຄວນເອົາໃຈໃສ່ຄູ່ຕ້ອງພຽງແຕ່ ສາທິດທ່າເຝິກແອບ ຫຼື ການຫຼິ້ນທີ່ຫຍຸ້ງຍາກສັບສົນ ແລະ ຕ້ອງເນັ້ນໜັກກົດລະບຽບ, ກະຕິກາໃນການ ຫຼິ້ນ.
- ການແບ່ງບົດບາດໃນການຫຼິ້ນ: ສ່ວນໃນແມ່ນຄູ່ເປັນຜູ້ເຮັດໜ້າທີ່ຫຼັກ, ສ່ວນເດັກເປັນສຳຮອງ. ແຕ່ຮອດ ທ້າຍໆປີ, ຄູ່ສາມາດໃຫ້ເດັກຜູ້ທີ່ມີຄວາມຫ້າວຫັນ, ກ້າຫານ ແລະ ມີຄວາມສາມາດມາເຮັດໜ້າທີ່ຫຼັກ ແທນຄູ່ໄດ້.
- ຕິດຕາມຂະບວນການຫຼິ້ນ: ຄູ່ເຂົ້າມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຫຼິ້ນກັບເດັກ, ສັງເກດ ແລະ ຕິດຕາມບົດບາດ ໜ້າທີ່ການຫຼິ້ນຂອງເດັກ, ກົດລະບຽບໃນການຫຼິ້ນ, ການພົວພັນຂອງເດັກ ແລະ ສະພາບສຸຂະພາບຂອງ ເດັກໃນເວລາຫຼິ້ນ. ຕັກເຕືອນເດັກຫຼິ້ນໃຫ້ຖືກວິທີ, ຊຸກຍູ້ໃຫ້ກຳລັງໃຈໃນເວລານັ້ນທັນທີ.
- ປະເມີນເດັກຈາກຫຼິ້ນທຸກຄັ້ງ: ຫຼັງຈາກການຫຼິ້ນທຸກຄັ້ງຕ້ອງໄດ້ມີການປະເມີນ, ຕີລາຄາ ໂດຍມີຈຸດມຸ້ງ ໝາຍໃຫ້ເດັກໄດ້ຫຼິ້ນຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ຊຸກຍູ້ ແລະ ຍ້ອງຍໍຊົມເຊີຍເດັກໃຫ້ທັນເວລາ. ຄວນເອົາໃຈໃສ່ສຳລັບ ແບບຫຼິ້ນທີ່ມີການປະລິມານການເຄື່ອນໄຫວຫຼາຍ, ຄູ່ຄວນໃຫ້ເດັກໄດ້ເຄື່ອນໄຫວໄປມາໃນຫ້ອງເພື່ອ ໃຫ້ເດັກມີການເຄື່ອນໄຫວສູ່ສະພາບປົກກະຕິແລ້ວຈຶ່ງຈະເມີນການຫຼິ້ນຂອງເດັກ.

ອີງຕາມເນື້ອໃນຂອງແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວ, ຄວາມຄືບໜ້າຂອງຂະບວນການຫຼິ້ນ ແລະ ເວລາຫຼິ້ນ ເຊິ່ງສາມາດ ໃຫ້ເດັກໄດ້ຫຼິ້ນ 2-3ຄັ້ງ.

ເວລາແບ່ງສ່ວນສຳລັບການເຄື່ອນໄຫວເນື້ອໃນຫຼັກຂອງການຫຼິ້ນແມ່ນ 10-12ນາທີ. ເປັນຕົ້ນມັນຖືກແບ່ງໄປ ໃຫ້ພາກສ່ວນການເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານ. ການເລືອກເນື້ອໃນຂອງສ່ວນເນື້ອໃນຫຼັກຄວນຕ້ອງມີຊີວິດຊີວາ, ມີຄວາມ ຫຼາກຫຼາຍ, ສາມາດສົ່ງຜົນຕໍ່ກຸ່ມກ້າມຊີ້ນແຕກຕ່າງກັນ. ບໍ່ຄວນນຳໃຊ້ອຸປະກອນເຝິກແອບຫຼາຍເກີນໄປ, ບໍ່ຄວນ

ເຄື່ອນຍ້າຍຮູບແບບແຖວຫຼາຍເກີນໄປ. ຄູຄວນໃຊ້ສິດຢູ່ເທິງພື້ນຫ້ອງ, ວາງເຄື່ອງຫຼິ້ນໄວ້ເພື່ອຕັ້ງເປັນຈຸດສັງເກດໃນການເວລາເດັກເຄື່ອນໄຫວ. ພ້ອມກັນນັ້ນຄູສາມາດຕິບມື, ໃຊ້ກອງ, ກະແຊັກ,...ເພື່ອຄວບຄຸມລະດັບການເຄື່ອນໄຫວ, ກຳນົດການເຄື່ອນໄຫວໄປເຖິງການເບິ່ງສຽງ, ເພີ່ມຈັງຫວະໃນການເວລາປະຕິບັດການທ່າເຝິກແອບ ແລະ ພັດທະນາຈັງຫວະຂອງເດັກ.

ການຜ່ອນຄາຍ

ຫຼັງຈາກເຄື່ອນໄຫວກິດຈະກຳຫຼັກ ຮ່າງກາຍກໍ່ມີຄວາມອົດເມື່ອຍ. ສະນັ້ນ, ການເຄື່ອນໄຫວຫຼັງຈາກນີ້ກໍ່ຕ້ອງຫຼຸດຜ່ອນປະລິມານການເຄື່ອນໄຫວລົງ ເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າກັບຈັງຫວະການເຄື່ອນໄຫວແບບປົກກະຕິ. ໝາຍຄວາມວ່ານຳພາກສ່ວນທັງໝົດຂອງຮ່າງກາຍເຂົ້າສູ່ສະພາບປົກກະຕິ (ການເຮັດວຽກຂອງລະບົບຫາຍໃຈ, ການໄຫຼວຽນ, ລະບົບເສັ້ນປະສາດ,...)ສາມາດໃຫ້ເດັກເຄື່ອນໄຫວຢ່າງເປັນວົງມົນອ້ອມບ່ອນເຝິກແອບພ້ອມກັບຫາຍໃຈເຂົ້າອອກເປັນຈັງຫວະ, ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ກ້າມຊີ້ນໄດ້ມີຄວາມຜ່ອນຄາຍ ຫຼື ໃຫ້ເດັກຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນທີ່ມີການເຄື່ອນໄຫວບໍ່ຫຼາຍ (ຕົວຢ່າງ: ຫຼັງຈາກການເຄື່ອນໄຫວເຝິກແອບ 2ເນື້ອໃນ ການເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວເນື້ອໃນຫຼັກ).

ເວລາທີ່ໃຊ້ໃນການເຝິກແອບສ່ວນນີ້ປະມານ 1-2ນາທີ.

ຫຼັງຈາກຜ່ອນຄາຍແລ້ວກໍ່ແມ່ນປະເມີນການເຝິກແອບ, ເປັນຕົ້ນການປະເມີນຕີລາຄາທີ່ມີລັກສະນະໃຫ້ກຳລັງໃຈ, ຊຸກຍູ້ເດັກໃນເວລາປະຕິບັດ. ໂດຍທົ່ວໄປ ເນື້ອໃນນີ້ບໍ່ແມ່ນການເຄື່ອນໄຫວທີ່ມີລັກສະນະບັງຄັບແຕ່ງຢ່າງໃດ.

ກ່ອນການປະຕິບັດການເຝິກແອບໃດໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ເດັກ, ຄູຄວນກະກຽມອຸປະກອນໃນການເຝິກແອບໃຫ້ຄົບຖ້ວນ, ອຸປະກອນເຝິກແອບທີ່ມີຄຸນນະພາບ, ມີຂະໜາດເໝາະສົມ, ຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງການອອກແບບອຸປະກອນ. ການກະກຽມສະຖານທີ່ໃນການເຝິກແອບໃນຫ້ອງ ຫຼື ນອກຫ້ອງຮຽນກໍ່ຕ້ອງໃຫ້ເໝາະສົມກັບເນື້ອໃນຂອງແບບເຝິກແອບ, ເໝາະສົມອາກາດ, ເງື່ອນໄຂໂດຍລວມຂອງໂຮງຮຽນ, ຂອງຫ້ອງ. ຄູຕ້ອງກວດກາເບິ່ງການນຸ່ງຖືຂອງຄູ ແລະ ນັກຮຽນ ໃຫ້ມີຄວາມສະດວກສະບາຍໃນການເຄື່ອນໄຫວເຝິກແອບ. ຄູຕ້ອງກະກຽມບົດສອນ ແລະ ກະກຽມຄວາມພ້ອມຂອງຕົນເອງກ່ຽວກັບທ່າທາງການເຝິກແອບໃຫ້ມີຄວາມໝັ້ນໃຈ.

ບົດສອນການເຝິກແອບເຄື່ອນໄຫວສຳລັບເດັກອາຍຸ 24-36ເດືອນ ຕ້ອງກຳນົດເນື້ອໃນຄືກັນກັບບົດສອນສຳລັບເດັກອາຍຸ 3-12ເດືອນ. ຄວນໃສ່ໃຈຈຸດແຕກຕ່າງລະຫວ່າງກັນຄື: ເດັກກຸ່ມເປົ້າໝາຍ, ເວລາສອນ, ສະຖານທີ່ໃນການສອນ, ຈຳນວນເດັກ. ໃນຫົວຂໍ້ເດັກກຸ່ມເປົ້າໝາຍ, ບໍ່ພຽງແຕ່ຕອບສະໜອງບົດບາດທາງດ້ານການສຶກສາຢ່າງດຽວແຕ່ຕ້ອງສຶກສາດ້ານຄຸນສົມບັດ, ສຶກສາດ້ານແນວຄິດໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກິດລະບຽບ, ຮູ້ປະຕິບັດຕາມຂໍ້ຕົກລົງຂອງຄູ, ກະຕິກາຂອງແບບຫຼິ້ນ, ບໍ່ຊຸກ ຫຼື ຢູ່ກັນໃນເວລາເຝິກແອບ, ສາມາດສຶກສາກ່ຽວກັບຄວາມສວຍງາມ, ...ຕ້ອງກຳນົດຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ຕ້ອງຕິດພັນກັບເນື້ອໃນການເຝິກຂອງເດັກ.

ສຳລັບຂໍ້ “ເນື້ອໃນ ແລະ ວິທີແນະນຳ”, ຕ້ອງແຕ່ງບົດສອນຕາມເນື້ອໃນແຕ່ລະສ່ວນຂອງການເຝິກແອບ: ອົບອຸ່ນຮ່າງກາຍໃນຂັ້ນນຳ, ເຝິກແອບເນື້ອໃນຫຼັກໃນຂັ້ນດຳເນີນການສອນ, ຜ່ອນຄາຍ. ແຕ່ລະແບບເຝິກແອບຕ້ອງໃສ່ຊື່ຢ່າງຊັດເຈນ, ການເຝິກແອບແຕ່ລະທ່າ, ຮູບແຖວໃນການເຝິກແອບເດັກ (ຄວນແຕ້ມຮູບພາບການເຄື່ອນໄຫວແບບພື້ນຖານເຂົ້າ). ກຳນົດຈຳນວນຄັ້ງໃນການເຝິກຢ່າງຊັດເຈນ, ລະດັບຄວາມໄວຂອງການເຝິກ, ວິທີການທີ່ໃຊ້ໃນການເຝິກແອບແຕ່ລະເນື້ອໃນ. ຕົວຢ່າງຄູນຳໃຊ້ວິທີສອນດ້ວຍການສັງເກດ, ວິທີສອນດ້ວຍການນຳໃຊ້ຄຳເວົ້າ ແລະ ວິທີສອນດ້ວຍການເຝິກປະຕິບັດຄືແນວໃດ. ຂຽນການອະທິບາຍ ແລະ ຂໍ້ຕົກລົງໃຫ້ຊັດເຈນ. ຄວນຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງ

ຈຸດທີ່ຄວນເອົາໃຈໃສ່ກ່ອນ: ເພີ່ມເຕີມ, ຫຼຸດຜ່ອນການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກຜູ້ໃດ, ຄວນເອົາໃຈໃສ່ຊ່ວຍເຫຼືອເດັກຜູ້ໃດ ແລະ ຄວນເອົາໃຈໃສ່ຄວາມປອດໄພຂອງເດັກໃນເວລາປະຕິບັດກິດຈະກຳນຳຄູ. ເວລາທີ່ໃຊ້ໃນການເຝິກແອບແຕ່ລະສ່ວນຂອງການເຝິກແອບຄວນກຳນົດໄວ້ໃນບົດສອນ.

ຫັດກາຍະບໍລິຫານຕອນເຊົ້າ

ການຫັດກາຍະບໍລິຫານໄດ້ສືບຕໍ່ປະຕິບັດສຳລັບເດັກອາຍຸ 24-36 ເດືອນ. ຄວນປະຕິບັດທັນທີຫຼັງຈາກຮັບເດັກ ເພື່ອໃຫ້ເດັກຮູ້ສຶກກະປົກະເປົາ, ຮູ້ສຶກສະບາຍເມື່ອມາໂຮງຮຽນ. ໃຊ້ເວລາໃນການຫັດກາຍແມ່ນ 5-7 ນາທີ. ສະຖານທີ່ທີ່ດີທີ່ສຸດໃນການເຝິກແອບແມ່ນໃນເດີ່ນໂຮງຮຽນ. ການຫັດກາຍະບໍລິຫານນີ້ຕ້ອງໄດ້ເຝິກແອບເດັກໃນທຸກມື້ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກມີຄວາມຊື່ນເຄີຍໃນການເຝິກແອບ.

ການຫັດກາຍະບໍລິຫານໄດ້ແບ່ງອົງປະກອບອອກເປັນ 3 ສ່ວນຄືກັບການຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ຈັດເດັກເຂົ້າສູ່ລະບຽບ, ອົບອຸ່ນຮ່າງກາຍ; ເນື້ອໃນຫຼັກ; ຜ່ອນຄາຍ. ເນື້ອໃນການອົບອຸ່ນຮ່າງກາຍ ແລະ ການຜ່ອນຄາຍ ຄ້າຍຄືກັນກັບການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວ. ຢ່າງໃດຕໍ່ຕາມ, ໃນມື້ທີ່ມີການເຝິກແອບການຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວອື່ນໆ ເຮົາສາມາດຫຼຸດຜ່ອນເນື້ອໃນໃນການອົບອຸ່ນຮ່າງກາຍໃຫ້ມີແຕ່ການຢ່າງ 1-2 ຮອບອ້ອມເດີ່ນເຝິກແອບ. ສ່ວນພາກສ່ວນເນື້ອໃນຫຼັກຂອງການຫັດກາຍະບໍລິຫານໃນຕອນເຊົ້າມີພຽງທ່າຫັດກາຍະບໍລິຫານ 3-4 ທ່າ. ເນື້ອໃນດັ່ງກ່າວສາມາດຈັດລຽນລຳດັບດັ່ງນີ້: ທ່າເຝິກແອບພັດທະນາການຫາຍໃຈ, ທ່າເຝິກແອບທີ່ພັດທະນາກຸ່ມກ້າມຊີ້ນແຂນ-ບ່າໄລ່, ທ່າເຝິກແອບທີ່ພັດທະນາກຸ່ມກ້າມຊີ້ນຂາ. ຫຼື ພຽງແຕ່ 3 ທ່າເຝິກແອບ: ແຂນ-ບ່າໄລ່, ລຳຕົວ ແລະ ຂາ. ຫຼື ພຽງແຕ່ 3 ທ່າເຝິກແອບຂ້າງເທິງແລ້ວເອົາການກະໂດດເຂົ້າເພີ່ມ. ບັນດາທ່າເຝິກແອບດັ່ງກ່າວຕ້ອງເປັນທ່າເຝິກແອບທີ່ເດັກໄດ້ທຳຄວາມຊື່ນເຄີຍໃນຊົ່ວໂມງກິລາກາຍະກຳ. ຄວາມໄວໃນການເຝິກແອບ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວຮ່າງກາຍໃນຂັ້ນພື້ນຖານອາດແຕກຕ່າງກັນເພື່ອເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມຂຸ້ນໃນການເຄື່ອນໄຫວ, ພັດທະນາຄວາມວ່ອງໄວ ແລະ ດົງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກ. ໃນການຫັດກາຍະບໍລິຫານ ສາມາດເຝິກແອບຄູກັບບົດເພງ ເພື່ອເພີ່ມການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກໃຫ້ເປັນຈັງຫວະ ແລະ ເພີ່ມຈັງຫວະການເຄື່ອນໄຫວຂອງທ່າເຝິກແອບ, ພ້ອມກັນນັ້ນຍັງຊ່ວຍໃຫ້ເດັກຮູ້ສຶກສະບາຍເມື່ອກ້າວເຂົ້າສູ່ວັນໄໝ່.

ໃນການເຝິກແອບການເຄື່ອນໄຫວຫັດກາຍະບໍລິຫານ ສຳລັບເດັກອາຍຸ 24-36 ເດືອນ ເປັນການຈຳລອງການເຄື່ອນໄຫວທ່າທາງຂອງສັດ, ປະກົດການທາມະຊາດ, ສັງຄົມ (ໄກ່ຕອດເຂົ້າເປືອກ, ລົມພັດຕົ້ນໄມພັດໄປມາ, ສຽງຍືນ,...). ສະນັ້ນ, ຄູແນະນຳເດັກດ້ວຍການສາທິດເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ເດັກເບິ່ງ, ເດັກຮຽນແບບເຮັດຕາມຄູ, ບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍ ຫຼື ແນະນຳໄປຍາວ, ນຳໃຊ້ຄຳສັບທີ່ແນະນຳໃຫ້ເດັກເຄື່ອນໄຫວ. ດີທີ່ສຸດແມ່ນໃຫ້ເດັກເຝິກແອບຄູກັບບົດເພງເພື່ອພັດທະນາຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເດັກ. ຫຼັງຈາກ 1-2 ອາທິດ ຄູຄວນປ່ຽນເພື່ອສ້າງຄວາມສົນໃຈ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ເດັກໄດ້ທຳຄວາມຊື່ນເຄີຍກັບປະກົດການອ້ອມຂ້າງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ວິວັດທະນາການຂອງການອອກກຳລັງກາຍໃນຕອນເຊົ້າສາມາດເຫັນໄດ້ດັ່ງນີ້: ທຳອິດຄູໃຊ້ຮູບແບບການສ້າງຄວາມສົນໃຈແກ່ເດັກດ້ວຍຮູບແບບມີຊີວິດຊີວາ ເພື່ອໃຫ້ເດັກຍ່າງເປັນຮູບວົງມົນນຳຄູ. ຄູໃຫ້ເດັກຍ່າງເປັນປົກະຕິ, ແລ້ວຄ່ອຍແລ່ນໄວຂຶ້ນ ແລ້ວຊ້າລົງຈົນກັບສູ່ການຢ່າງປົກະຕິ ແລ້ວຢຸດຢືນເປັນວົງມົນດ້ວຍໄລຍະຫ່າງທີ່ພໍດີສະເໝີກັນ. ຄູກໍ່ຢືນເປັນວົງມົນນຳກັນກັບເດັກເພື່ອຄວບຄຸມເດັກໃນການເຝິກແອບການເຄື່ອນໄຫວຫັດກາຍະບໍລິຫານ. ໃນເວລາເຝິກແອບຄູສາມາດໃຫ້ເດັກເຝິກ 3-4 ຄັ້ງ, ຫຼື ຖ້າຫາກເນື້ອໃນຂອງການເຝິກແອບຫາກສາມາດສ້າງເປັນລະບົບດຽວທີ່ສົມບູນ ຄູສາມາດໃຫ້ເດັກເຝິກແອບແຕ່ຕົ້ນຈົນສຸດທ່າເຝິກແອບ ແລ້ວຈຶ່ງກັບມາເຝິກແອບຄືນອີກຄັ້ງແຕ່ຕົ້ນ

ຈົນຈົບ; ເຝິກແອບແບບເຝິກາ ແມ່ນ 3-4ຄັ້ງ; “ແບບເຝິກຍົນບິນ” ຄູໃຫ້ເດັກເຝິກແອບຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງກັນ: “ແບບເຝິກສຽງຍົນຮ້ອງ”, “ແບບເຝິກຍົນກາງປົກ”, “ແບບເຝິກຍົນຊອກເດີນລົງ”. ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍ່ເຝິກແອບແຕ່ຕົ້ນຈົນສຸດຄືນອີກ. ແບບເຝິກຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນໃນຮູບແບບຂອງແບບຫຼິ້ນ. ທ້າຍສຸດ ຄູໃຫ້ເດັກເຄື່ອນໄຫວຢ່າງຊ້າໆ 2ຮອບຕາມເດີນ ຫຼື ໃຫ້ເດັກຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນທີ່ມີການເຄື່ອນໄຫວແບບບາງເບົາ.

ກ່ອນຈະນຳພາເດັກເຝິກແອບຫັດກາຍະບໍລິຫານໃນຕອນເຊົ້າ, ຄູຕ້ອງກະກຽມ: ສະຖານທີ່ໃນການເຝິກແອບ, ເຄື່ອງມືທີ່ໃຊ້ໃນການເຝິກແອບ, ການແຕ່ງກາຍຂອງຄູ ແລະ ເດັກໃຫ້ມີຄວາມເໝາະສົມກັບເນື້ອໃນໃນການເຝິກແອບ ແລະ ທີ່ສຳຄັນຄູຕ້ອງກະກຽມບົດສອນໃນການເຝິກແອບ.

ບົດສອນຂອງການເຝິກແອບຫັດກາຍະບໍລິຫານໄດ້ຖືກສ້າງຕາມຮູບແບບຂອງການເຝິກແອບການເຄື່ອນໄຫວ. ຈຸດຕ່າງແມ່ນ “ມີເຝິກແອບ” ຄູຄວນກຳນົດມື້ເຝິກແອບນັບແຕ່ມື້.....ຫາມື້..... ເພາະແຕ່ເນື້ອໃນການເຝິກແອບຄູຈະໄດ້ເຝິກ ຫຼື 2ອາທິດຈຶ່ງປ່ຽນ. ເນື້ອໃນ ແລະ ວິທີເຝິກແອບແມ່ນນຳໃຊ້ຄືກັນກັບການເຝິກແອບເຄື່ອນໄຫວ. ຂຽນອະທິບາຍຊັດເຈນລຳດັບທຳເຝິກແອບ, ເທັກນິກໃນການປະຕິບັດ, ຈຳນວນຄັ້ງປະຕິບັດ, ລະດັບຄວາມໄວ, ວິທີການທີ່ໃຊ້ໃນການແນ່ນອນການເຝິກແອບສຳລັບເດັກ.

ນອກໂມງເຝິກແອບເຄື່ອນໄຫວ

ຄວາມຕ້ອງການໃນການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກມີຫຼາຍ, ໃນແຕ່ລະວັນຄູຕ້ອງນຳພາເດັກເຄື່ອນໄຫວໃຫ້ດີທີ່ສຸດ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງເດັກໃນການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ເດັກປະສົບຜົນສຳເລັດໃນການເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານ. ເປັນຕົ້ນຄູໃຫ້ເດັກເຝິກແອບ “ຫັດກາຍະບໍລິຫານກາງໂມງ”, ຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນເວລາເດັກເຄື່ອນໄຫວດ້ວຍຕົນເອງ.

“ຫັດກາຍະບໍລິຫານກາງໂມງ” ລວມມີ: ເຄື່ອນໄຫວຫຼັງຈາກຕື່ນນອນໃນຕອນທ່ຽງ ແລະ ຫັດກາຍະບໍລິ ຫານກາງໂມງເພື່ອຜ່ອນຄາຍຄວາມອຶດເມື່ອຍໃນລະຫວ່າງຮຽນ. ຄຸນປະໂຫຍດຂອງການອອກກຳລັງກາຍຍະບໍລິ ຫານກາງໂມງ ແມ່ນເຮັດໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງຄຸນລັກສະນະຂອງການເຄື່ອນໄຫວ, ທ່າທາງຂອງເດັກ, ກະຕຸ້ນການເຮັດວຽກແຕ່ລະສ່ວນຂອງຮ່າງກາຍ. “ການຫັດກາຍະບໍລິຫານກາງໂມງ” ຍັງຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນຄວາມອຶດເມື່ອຍ: ຫຼັງຈາກຕື່ນນອນໃນຕອນທ່ຽງ ຫຼື ໃນລະຫວ່າງຊົ່ວໂມງເລົ່ານິທານ, ຄຳຄ່ອງ, ເຝິກແອບການເວົ້າ, ຕໍ່ຮູບພາບ... ເດັກນັ່ງດິນ, ຮ່າງກາຍຢູ່ໃນສະພາບນັ່ງ, ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມຊັກຊ້າ, ເຮັດໃຫ້ຮູ້ສຶກອຶດເມື່ອຍ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງໃຫ້ເດັກເຝິກແອບແບບເຝິກທີ່ຫົດຢຶດຮ່າງກາຍ, ເຄື່ອນໄຫວນິ້ວມື, ນິ້ວຕີນ,...ພ້ອມກັນນັ້ນ, “ທຸກນາທີຂອງການຫັດກາຍ”ຍັງມີຜົນຕໍ່ການຟື້ນຟູຂະບວນການ ແລະ ສະພາບທາງຈິດໃຈຂອງເດັກ. ເປັນຕົ້ນ, ຖ້າຫາກນັ່ງດິນ ບໍ່ໄດ້ມີການເຄື່ອນ ໄຫວຮ່າງກາຍ ກໍ່ຈະເຮັດໃຫ້ເມື່ອຍໄຫ້ງ່າຍ. ເຄື່ອນໄຫວໜ້ອຍກະສິງຜົນໂດຍກົງເຖິງພັດທະນາການດ້ານຈິດໃຈ, ຮ່າງກາຍຂອງເດັກ. ເດັກຈະມີການພັດທະນາທີ່ຊ້າໃນທຸກດ້ານ ແລະ ໜ້າທີ່ການເຮັດວຽກຂອງພາກສ່ວນຕ່າງໆຫຼຸດລົງ.

ການເຄື່ອນໄຫວຫຼັງຈາກຕື່ນນອນຕອນທ່ຽງ ແລະ ການຫັດກາຍກາງໂມງແມ່ນໃຊ້ເວລາເຖິງ 2-3 ນາທີ. ເນື້ອໃນລວມເອົາທຳເຝິກແອບຂອງການຫັດກາຍະບໍລິຫານ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວແບບຫຼິ້ນແບບທີ່ມີການເຄື່ອນ ໄຫວບໍ່ຫຼາຍ. ບັນດາທຳເຝິກແອບຂອງການຫັດກາຍະບໍລິຫານໂດຍທົ່ວໄປຈະມີຢູ່ໃນຊົ່ວໂມງການເຝິກແອບເດັກກ່ອນໜ້ານີ້ຢູ່ແລ້ວ. ຫຼັງຈາກຈັດແຖວຄວນເລືອກທຳເຝິກແອບ ຫຼື ແບບຫຼິ້ນທີ່ມີຄວາມມ່ວນຊື່ນຄື: “ນົກບິນ, ນົກກະຍາງບິນ”. ຄູຄວນເດັກ ພ້ອມທັງສາທິດເປັນທະຫານ ແກວ່ງແຂນໄປມາ, ຢ່າງຢ້າເທົ້າ ແລະ ນັບ 1-2; 1-2”. ສາມາດໃຫ້ເດັກ

ຍືນຮຽນຢູ່ກັບທີ່ ຫຼື ອອກໄປຮຽນຢູ່ຂ້າງນອກເດີນ. ຄູນຳໃຊ້ວິທີສອນດ້ວຍການຮຽນແບບເພື່ອແນະ ນຳເດັກ ແລະ ເດັກໝົດທຸກຄົນກໍ່ເຝິກຕາມຄູ. ຖ້າໃຫ້ເດັກຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວຄູຄວນເລືອກແບບຫຼິ້ນທີ່ເດັກມັກ ແລະ ເປັນ ແບບຫຼິ້ນທີ່ເດັກໄດ້ຮູ້ມາແລ້ວ.

ສຳລັບເດັກເດັກອາຍຸ 24-36ເດືອນ, ການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນຍັງໄດ້ສືບຕໍ່ປະຕິບັດສຳລັບເດັກທຸກວັນ. ສາມາດໃຫ້ ເດັກຫຼິ້ນພາຍຫຼັງຮັບເດັກແລ້ວ, ໃນເວລາຈັດກິດຈະກຳທີ່ມີການເຄື່ອນໄຫວໜ້ອຍ ແລະ ຫຼັງຈາກຕື່ນນອນໃນຕອນທ່ຽງ (ດັ່ງທີ່ໄດ້ລາຍງານຂ້າງເທິງ), ຫຼື ໃນເວລາທີ່ເດັກຢ່າງຫຼິ້ນນອກເດີນ, ໃນເວລາເດັກຫຼິ້ນອິດສະຫຼະໃນຕອນແລງກ່ອນ ຈະສົ່ງເດັກ.

ເວລາເລືອກແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວສຳລັບເດັກ ຄວນເອົາໃສ່ໃຈໃຫ້ມີທັງລັກສະນະຮູບແບບເຄື່ອນໄຫວ-ແບບ ສະຫງົບ ແລະ ເນື້ອໃນສະເພາະໃນກິດຈະກຳປະຈຳວັນ, ຕ້ອງຄຳນຶງເຖິງສະພາບອາກາດ, ຄຳນຶງເຖິງການປະຕິບັດໃນ ຫຼັກສູດການລ້ຽງດູ, ສຶກສາອົບຮົມເດັກຂອງກະຊວງສຶກສາ ພ້ອມກັນນັ້ນກໍ່ຕ້ອງຄຳນຶງເຖິງຄວາມສາມາດໃນການ ເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກອີກດ້ວຍ. ນອກນັ້ນ, ກໍ່ຕ້ອງໃສ່ໃຈໃນເວລາເດັກຫຼິ້ນ, ສະຖານທີ່, ອຸປະ ກອນຮັບໃຊ້ໃນການຫຼິ້ນ, ຈຳນວນເດັກທີ່ເຂົ້າຮ່ວມ. ຄູຄວນເລືອກແບບຫຼິ້ນທີ່ມີລັກສະນະຊ່ວຍເສີມສ້າງຄວາມຮູ້ທີ່ ເດັກໄດ້ຮຽນມາ. ໃນຕອນເຊົ້າເລືອກແບບຫຼິ້ນທີ່ມີລັກສະນະເຄື່ອນໄຫວ; ໃນຕອນແລງເລືອກແບບຫຼິ້ນທີ່ສະບາຍ ເຄື່ອນໄຫວແບບເບົາບາງ.

ກ່ອນແນະນຳເດັກຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວ, ຄູຄວນກະກຽມບົດສອນ. ບົດສອນແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວກໍ່ແຕ່ງ ຄືກັນກັບບົດສອນໃນກິດຈະກຳເຄື່ອນໄຫວ. ຄູຄວນຂຽນໃຫ້ຊັດເຈນວຽກນຳພາເດັກປະຕິບັດ ແລະ ການຫຼິ້ນທັງ ໝົດດ້ວຍຮູບແບບການນຳໃຊ້ການສົນທະນາທາງກົງ. ເປັນຕົ້ນ ຄູສາມາດລາຍງານຕາມ5ບາດກ້າວໃນການແນະນຳ ການເຄື່ອນໄຫວຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນ.

ເພື່ອພັດທະນາການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກຢ່າງຮອບດ້ານ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ໃນແຕ່ລະວັນຄວນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນດ້ວຍລັກສະນະ ແລະ ເນື້ອໃນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ໃນແຕ່ລະແບບຫຼິ້ນຄວນໃຫ້ເດັກເຝິກແອບ 3-4 ເທື່ອ ແລະ ຫຼັງຈາກເວລາໃດໜຶ່ງກໍ່ໃຫ້ເດັກເຝິກແອບແບບຫຼິ້ນນັ້ນຄືນ.

ເລີ່ມແຕ່ໄວອາຍຸນີ້, ແມ່ນເລີ່ມໃຫ້ເດັກໄດ້ອອກໄປຢ່າງຫຼິ້ນນອກເດີນ. ນີ້ເປັນຮູບແບບທີ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນ ທຸກມື້ຫຼັງຈາກຮຽນໃນຕອນເຊົ້າ, ໂດຍສ່ວນໃຫຍ່ໃຊ້ເວລາ 30ນາທີ. ການໃຫ້ເດັກໄດ້ອອກຢ່າງຫຼິ້ນ ສົ່ງຜົນດີຕໍ່ທັກ ສະການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກໃຫ້ສົມບູນຂຶ້ນ. ເດັກສາມາດນຳໃຊ້ການເຄື່ອນໄຫວທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ມານຳໃຊ້ໃນການດຳລົງ ຊີວິດຕົວຈິງ. ນອກນັ້ນ, ມັກຍັງມີຜົນດີຕໍ່ການປະຕິບັດໜ້າທີ່ໃນການປ້ອງກັນສຸຂະພາບ, ໂພສະນາການ ແລະ ການ ສຶກສາອີກດ້ວຍ.

ເນື້ອໃນຂອງການຢ່າງຫຼິ້ນສາມາດໃຫ້ເດັກຢ່າງ, ແລ່ນ, ກະໂດດໂລດເຕັ້ນ ຫຼື ຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວ. ໃນມື້ ທີ່ອາກາດຮ້ອນ ຄວນເລືອກແບບຫຼິ້ນທີ່ມີການເຄື່ອນໄຫວໜ້ອຍ. ມື້ອາກາດໜາວເລືອກແບບຫຼິ້ນທີ່ມີການເຄື່ອນ ໄຫວຫຼາຍ. ໃນຕອນທຳອິດ ແລະ ຕອນທ້າຍຂອງການຢ່າງຫຼິ້ນແມ່ນໃຫ້ເດັກໄດ້ຫຼິ້ນ ຫຼື ເຄື່ອນໄຫວ ແບບລວມໝູ່ (ທຳ ອິດໃຫ້ເດັກຢ່າງ ແລະ ແລ່ນຊ້າໆ ພ້ອມທັງເຮັດທ່າທາງນົກບິນອ້ອມຮອບຫ້ອງ 1-2ຮອບ, ທ້າຍສຸດສາມາດໃຫ້ເດັກ ຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນທີ່ມີການເຄື່ອນໄຫວແບບເບົາບາງ). ໃນສ່ວນກາງຂອງການເຄື່ອນໄຫວໃຫ້ເດັກເຄື່ອນໄຫວຕາມໃຈມັກ ກັບອຸປະກອນແຕກຕ່າງກັນ. ໃນເວລາປະຕິບັດ ຄູສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເປັນກຸ່ມ ເພື່ອສ້າງຄວາມສະ ດວກໃນການ

ຕິດຕາມ ແລະ ບັບປຸງແກ້ໄຂໃຫ້ແກ່ເດັກ. ນີ້ເປັນເວລາທີ່ຄູສາມາດເຮັດວຽກສະເພາະກັບເດັກທີ່ຍັງບໍ່ທັນເຂົ້າໃຈເນື້ອໃນຂອງການເຝິກແອບ. ຄູຄວນແນະນຳເດັກຫຼິ້ນ ແລະ ຮັກສາຄວາມປອດໄພໃຫ້ແກ່ເດັກດ້ວຍວິທີຄວບຄຸມ ແລະ ດູແລເບິ່ງແຍງເດັກໃນກຸ່ມທັງໝົດ. ຄວບຄຸມປະລິມານການອອກກຳລັງກາຍໂດຍທັນທີສຳລັບເດັກທີ່ສະແດງຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຫຼາຍເກີນໄປ ຫຼື ເດັກອອກກຳລັງກາຍໜ້ອຍເກີນໄປ. ບໍ່ໃຫ້ເດັກແລ່ນຫຼາຍເກີນໄປ ຫຼື ເຕັ້ນຈາກທີ່ສູງລົງມາທີ່ຕ່ຳ. ເດີນຫຼິ້ນຕ້ອງກວ້າງຂວາງ, ລຽບພຽນ, ມີຕົ້ນໄມ້ສຳລັບບັງແສງແດດຮົ່ມເຢັນ ແລະ ມີຕັ່ງນັ່ງສຳລັບເດັກ. ຄວນມີອຸປະກອນໃຫ້ເດັກຫຼິ້ນຄື: ໄມ້ເຄື່ອງດ່າງ, ໂອນຊາ, ຕະລູດ, ມ້າຍາງ,...ກ່ອນຈະໃຫ້ເດັກອອກມາເດີນຫຼິ້ນ, ຄູຄວນກະກຽມເຄື່ອງຫຼິ້ນ, ອຸປະກອນເພື່ອໃຫ້ເດັກຖືອອກມາຫຼິ້ນຄື: ບານ, ລົດນ້ອຍ, ບ້ວງ,... ການນຸ່ງຖືຂອງເດັກຕ້ອງສະດວກສະບາຍ. ອາກາດຮ້ອນຄວນໃຫ້ເດັກນຸ່ງໂສ້ງຂາສັ້ນ, ເສື້ອຖ່າຍເທອາກາດ ແລະ ໃສ່ໝວກ. ບໍ່ຄວນໃຫ້ເດັກອອກມາຫຼິ້ນໃນມື້ທີ່ມີອາກາດຮ້ອນ ຫຼື ໜາວເກີນໄປ, ຫຼື ມື້ທີ່ມີລົມແຮງ, ມີໝອກລົງ.

ໃນເວລາເດັກຫຼິ້ນແບບອິດສະຫຼະ, ຄູກໍ່ຕ້ອງຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ເດັກໄດ້ເຄື່ອນໄຫວ. ເປັນຕົ້ນຄູສາມາດເຮັດວຽກດ້ານການສຶກສາພິເສດ ຫຼື ກະຕຸ້ນເດັກເຄື່ອນໄຫວດ້ວຍຕົນເອງ. ການເຝິກແອບເດັກ 2ຕໍ່2 ຄູນຳໃຊ້ກຳເດັກທີ່ຍັງເຄື່ອນໄຫວເຝິກແອບບໍ່ທັນໄດ້ດີ. ເພື່ອກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກໄດ້ເຄື່ອນໄຫວດ້ວຍຕົນເອງ, ໃນຫ້ອງ ຫຼື ນອກເດີນ. ຄູຄວນຈັດສະຖານທີ່ໃຫ້ກວ້າງຂວາງ ເພື່ອໃຫ້ເດັກໄດ້ເຄື່ອນໄຫວສະດວກສະບາຍ ແລະ ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ເດັກໄດ້ເຝິກ ແອບເຄື່ອນໄຫວໃນກິດຈະກຳນັ້ນ.

ເດັກໃນໄວອາຍຸ 3ປີຄວາມຕ້ອງການໃນການເຄື່ອນໄຫວມີຫຼາຍ ແລະ ເດັກກໍ່ມີປະສົບການໃນການເຄື່ອນໄຫວທີ່ຊັດເຈນ. ສະນັ້ນ, ໃນແຕ່ລະວັນຂອງອາທິດ, ຄູຕ້ອງຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ເດັກໄດ້ເຄື່ອນໄຫວຢ່າງເໝາະສົມ, ຮັບປະກັນໃນການພັດທະນາດ້ານຮ່າງກາຍເປັນຢ່າງດີ, ພ້ອມກັນນັ້ນ ຍັງສົ່ງຜົນດີຕໍ່ການສຶກສາດ້ານຄຸນສົມບັດ, ສະຕິປັນຍາ, ສິລະປະ ແລະ ການກຽມຄວາມພ້ອມດ້ານແຮງງານສຶກສາໃຫ້ແກ່ເດັກອີກດ້ວຍ.

ຄຳຖາມ

1. ຈົ່ງບອກເນື້ອໃນການເຝິກແອບກາຍະກຳສຳລັບແຕ່ລະໄວອາຍຸຂອງຊັ້ນລ້ຽງເດັກ
2. ຈົ່ງອະທິບາຍຮູບແບບການສຶກສາກາຍະກຳສຳລັບແຕ່ລະໄວອາຍຸຂອງຊັ້ນລ້ຽງເດັກ
 - ທັດສະນະສຶກສາ + ສັງເກດການສອນ + ພ້ອມທັງແລກປ່ຽນສິນທະນາກ່ຽວກັບເນື້ອໃນການເຝິກແອບ ແລະ ຮູບແບບການສຶກສາກາຍະກຳສຳລັບຊັ້ນລ້ຽງເດັກ (ໃນ 3ຂັ້ນຮຽນ)
 - ແຕ່ງບົດສອນກ່ຽວກັບຮູບແບບການເຝິກແອບຮ່າງກາຍ ແລະ ເຝິກສອນ (ໃນແຕ່ລະຂັ້ນຮຽນ)

ບົດທີ 2

ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກາຍະສຶກສາສໍາລັບເດັກຊັ້ນອະນຸບານ

ບົດບາດຫນ້າທີ່ຫຼັກຂອງການສຶກສາກາຍະກໍາສໍາລັບເດັກຊັ້ນອະນຸບານແມ່ນການພັດທະນາການເຄື່ອນໄຫວໃນຂັ້ນພື້ນຖານຂອງເດັກໃຫ້ມີຄວາມສົມບູນແບບ (ການຄານ, ການຍ່າງ, ການແລ່ນ, ການໂຕດ, ການແກ້ວງ, ການປີນ, ການໄຕ່) ແລະ ພັດທະນາຄຸນນະສົມບັດຂອງການເຄື່ອນໄຫວ (ຄວາມວ່ອງໄວ, ຄວາມແຂງແຮງ, ຄວາມຄ່ອງແຄ້ວ, ຄວາມທົນທານ) ໂດຍມີຕຸດມຸ້ງໝາຍກຽມຄວາມພ້ອມໃຫ້ແກ່ເດັກກ້າວເຂົ້າສູ່ຊັ້ນປະຖົມ.

ເນື້ອໃນທັງໝົດຂອງການຝຶກແອບ (ການຈັດຮູບແບບແຖວ, ແບບຝຶກແອບພັດທະນາໂດຍລວມ; ການຝຶກແອບເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານ, ການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນ) ແລະ ລວມທັງຮູບແບບກາຍະສຶກສາທັງໝົດ (ກິລາ, ຫັດກາຍະບໍລິຫານ; ການເຄື່ອນໄຫວໃນຊີວິດປະຈຳວັນ,...) ລ້ວນແຕ່ຖືກນໍາໃຊ້ເຂົ້າໃນການສຶກສາກາຍະກໍາໃຫ້ແກ່ເດັກໃນໄວອາຍຸນີ້.

I. ເດັກນັບແຕ່ອາຍຸ 3-4 ປີ

1. ເນື້ອໃນການສຶກສາກາຍະກຳສຳລັບເດັກ

ການເຝິກແອບຮູບແຖວ ໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ສຳລັບເດັກອາຍຸ 18 ເດືອນ, ເຊິ່ງໄດ້ແຊກຊ້ອນເຂົ້າໃນການເຝິກແອບພັດທະນາໂດຍລວມ, ແບບເຝິກແອບພັດທະນາການເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານ ແລະ ການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນ. ເພາະການເຝິກແອບຮູບແຖວມີຜົນຕໍ່ການກຳນົດທິດທາງການເຄື່ອນໄຫວ, ມີສະຕິໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ມີແນວຄິດລວມໝູ່, ເຮັດວຽກຕ່າງໆໄດ້ຢ່າງວ່ອງໄວໃນຈັງຫວະດຽວກັນ ແລະ ໃນການຊ່ວຍເຫຼືອເຊິ່ງກັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງຍັງເຝິກແອບຈັດຮູບແຖວສຳລັບຊັ້ນອະນຸບານ.

ສຳລັບຊັ້ນອະນຸບານນ້ອຍ: ປີທຳອິດຂອງໄວອະນຸບານຍັງນຳໃຊ້ວິທີການຄືກັນກັບຊັ້ນລ້ຽງເດັກ. ສາມາດໃຫ້ເດັກຍືນຕາມໃຈໃນເວລາເຝິກແອບ ແຕ່ຕ້ອງປິ່ນໜ້າມາຫາຄູ ແລະ ຍືນຕ້ອງຮັກສາໄລຍະຫ່າງ ເພື່ອເຄື່ອນໄຫວໄດ້ສະບາຍ. ສືບຕໍ່ໃຫ້ເດັກເຂົ້າແຖວເປັນວົງມົນ, ເປັນແຖວຕັ້ງ, ປ່ຽນຮູບແຖວຈາກແຖວຕັ້ງເປັນແຖວຂວາງ ແລະ ເຄື່ອນຍ້າຍກັບຄືນ. ສອນໃຫ້ເດັກຫັນຊ້າຍ, ຫັນຊວາ ແລະ ກັບຫຼັງຫັນ.

ສອນເດັກຈັດຮູບແຖວເປັນວົງມົນດ້ວຍການຈັບມືກັນແລ້ວຍືນເປັນວົງມົນ (ເປັນຮູບວົງມົນໃຫຍ່) ຫຼື ວາງສິ່ງຂອງໄວ້ທາງກາງ ແລ້ວໃຫ້ເດັກຍືນອ້ອມວັດຖຸນັ້ນ, ຈາກນັ້ນຄູບໍ່ໃຊ້ວັດຖຸແລ້ວໃຫ້ເດັກຈັດເປັນວົງມົນດ້ວຍຕົນເອງ. ສມາດສອນເດັກຈັດເປັນແຖວຕັ້ງໂດຍວາງວັດຖຸທາງໜ້າແລ້ວໃຫ້ເດັກຍືນຕໍ່ແຖວລຽນກັນ ໂດຍວາງມືໃສ່ບ່າໝູ່ທີ່ຢູ່ທາງໜ້າເພື່ອຮັກສາໄລຍະຫ່າງໃຫ້ສະໝໍ່າສະເໝີ. ເຄື່ອນຍ້າຍແຖວຈາກແຖວຕັ້ງເປັນແຖວຂວາງດ້ວຍການເຝິກເດັກຫັນຊວາ ຫຼື ຫັນຊ້າຍ. ຫຼັງຈາກຫັນແລ້ວໃຫ້ເດັກວາງແຂນອອກສະໝໍ່າສະເໝີ. ຄູຄວນໃສ່ໃຈໃນການໃຫ້ສັນຍານໃນເວລາເຂົ້າແຖວ, ຈັດຮູບແຖວ.

ເນື້ອໃນທີ່ສອງຂອງຂະບວນການເຝິກແອບກາຍະກຳສຳລັບຊັ້ນອະນຸບານນ້ອຍນັ້ນແມ່ນການຫັດກາຍະບໍລິຫານ ເຊິ່ງປະກອບດ້ວຍ: ກຸ່ມແບບເຝິກແອບການຫາຍໃຈ, ແຂນ-ບ່າ; ກຸ່ມແບບເຝິກແອບກ້າມຊີ້ນທ້ອງ-ຂາ; ກຸ່ມແບບເຝິກແອບທີ່ສິ່ງເສີມ ແລະ ພັດທະນາກ້າມຊີ້ນຫຼັງ.

ກຸ່ມແບບເຝິກແອບການຫາຍໃຈ, ແຂນ-ບ່າ: ລວມທຳເຝິກແອບທີ່ຊ່ວຍໃນການເສີມສ້າງ ແລະ ພັດທະນາກ້າມຊີ້ນບ່າ. ເປີດກວ້າງ ແລະ ເພີ່ມທະວີການເຄື່ອນໄຫວຂອງໜ້າເອິກທີ່ປະກອບສ່ວນໃນການເຮັດທຳຫາຍໃຈ, ເສີມສ້າງກ້າມກະບັງລົມ, ເຮັດໃຫ້ຫາຍໃຈເລິກ. ສິ່ງເສີມກ້າມຊີ້ນຫຼັງ, ການຫົດຢຶດຂອງກະດູກສັນຫຼັງ.

ກຸ່ມແບບເຝິກແອບກ້າມຊີ້ນທ້ອງ-ຂາ: ມີບົດບາດໃນການປົກປ້ອງອະໄວຍະວະພາຍໃນຈາກການກະທົບຈາກພາຍນອກ, ເສີມສ້າງຄວາມແຂງແຮງຂອງກ້າມເນື້ອຕີນ, ເຮັດໃຫ້ເລືອດບໍ່ສັ່ນໃນເສັ້ນເລືອດ.

ກຸ່ມແບບເຝິກແອບທີ່ສິ່ງເສີມ ແລະ ພັດທະນາກ້າມຊີ້ນຫຼັງ: ມີບົດບາດເພີ່ມຄວາມຍືດຢຸ່ນຂອງກະດູກສັນຫຼັງ ເຮັດໃຫ້ເກີດທຳທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ.

ທຳທາງໃນການກຽມຄວາມພ້ອມການເຝິກແອບຫັດກາຍະບໍລິຫານ ມີບົດບາດສຳຄັນໃນການປະຕິບັດທຳທຳເຝິກແອບ, ມັນຊ່ວຍໃຫ້ການເຝິກປະຕິບັດທຳເຝິກແອບໄດ້ງ່າຍ ແລະ ຊັດເຈນຂຶ້ນ. ສຳລັບທຳເຝິກແອບພັດທະນາການຫາຍໃຈ, ທຳທາງເຝິກແອບທັງໝົດໄດ້ປະຕິບັດພ້ອມກັບທຳກຽມ: ຍືນປົກກະຕິ (ຂາກວ້າງຫຼວມບ່າໄຫຼ່), ແຂນວາງລົງປົກກະຕິ, ສາຍຕາແນມໄປທາງໜ້າ. ທຳເຝິກແອບພັດທະນາກ້າມຊີ້ນແຂນ-ບ່າກໍປະຕິບັດຢູ່ໃນທຳກຽມດັ່ງຂ້າງເທິງ. ສຳລັບທຳເຝິກແອບພັດທະນາກ້າມຊີ້ນຂາ ທຳກຽມກໍປະຕິບັດດັ່ງຂ້າງເທິງ; ຫຼື ຍືນກົງ, ຂາຈຸ່ມເຂົ້າກັນ, ມືຄ້າ

ແອວ; ຫຼື ນັ່ງຢຽດຂາຊີ້, ມີທັງສອງຄໍາທາງຫຼັງ. ສໍາລັບທ່າເຝິກແອບພັດທະນາກ້າມຊີ້ນທ້ອງ, ທ່າກຽມໃນການເຝິກແອບແມ່ນ: ຍືນກົງປົກກະຕິ, (ຂາຫຼວມບ່າໄຫຼ່), ແຂນວາງລົງລຽບກັບລໍາຕົວ, ສາຍຕາແນມໄປທາງໜ້າ. ສໍາລັບທ່າເຝິກແອບໃນການກະໂດດ ທ່າກຽມ: ຍືນກົງ, ມີຄໍາແອວ.

ແຕກຕ່າງຈາກຊັ້ນລ້ຽງເດັກ, ທ່າເຝິກແອບຫັດກາຍະບໍລິຫານປະກອບດ້ວຍ 3-4ທ່າ ແຕ່ໃນໄວອະນຸບານ, ຈະປະກອບດ້ວຍ 5ທ່າ ແລະ ໄດ້ຈັດລຽນຕາມລໍາດັບ: ທ່າຫາຍໃຈ ->ແຂນ-ບ່າ->ຂາ->ທ້ອງ->ເຕັ້ນ. ເວລາເລືອກທ່າຫັດກາຍໃນຊົ່ວໂມງກິລາ, ຄວນເອົາໃຈໃສ່ເຖິງການເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານ ເພື່ອເລືອກກຸ່ມທ່າເຝິກແອບໃຫ້ເໝາະສົມກັນ. ຖ້າສອນ “ການແກ່ວງໄກ” ກໍ່ຄວນເລືອກທ່າເຝິກແອບໃນການຍົກແຂນຂຶ້ນ-ລົງ (ທ່າທາງ “ການເບັດດອກໄມ້”) ແລະ ບັນດາທ່າເຝິກແອບທີ່ສົ່ງເສີມການເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານນັ້ນ ຈໍາເປັນຕ້ອງເພີ່ມຈໍານວນການເຝິກແອບຂຶ້ນ 1-2ຄັ້ງ.

ຍ້ອນຄວາມໃສ່ໃຈຂອງເດັກຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການພັດທະນາ, ຄວາມຈຳຈໍາຍັງໜ້ອຍ. ສະນັ້ນວິທີການຈໍາລອງ, ການຮຽນແບບແມ່ນຍັງຖືກນໍາໃຊ້ເປັນຕົ້ນຕໍ. ຄູສາທິດ, ເດັກເບິ່ງ, ຮຽນແບບເຝິກແອບຕາມ, ແຕ່ຍັງຊັກຊ້າ. ຄວນໃຫ້ເດັກນໍາໃຊ້ອຸປະກອນໃນການເຝິກແອບ (ທຸງ, ໂບ, ງ່າໄມ້...); ໃນເວລາທີ່ຢາຍອຸປະກອນໃຫ້ເດັກ, ຄວນເລືອກວິທີການທີ່ວ່ອງໄວ ແຕ່ມີຄວາມເປັນລະບຽບ, ປະຫຍັດເວລາ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຈໍາເປັນຕ້ອງເຝິກແອບກັບອຸປະກອນ ແລະ ມີເປົ້າສໍາລັບເດັກ ເພື່ອສ້າງພື້ນຖານຄວາມຖືກຕ້ອງໃນເວລາເດັກເຝິກແອບບໍ່ມີອຸປະກອນ. ໃນໄວອາຍຸນີ້, ເດັກບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງເຝິກແອບໃຫ້ລະອຽດຖືກຕ້ອງກໍ່ໄດ້ ພຽງແຕ່ເນັ້ນເດັກສາມາດເຝິກແອບເຄື່ອນໄຫວໄປຕາມທິດທາງຂອງທ່າເຝິກແອບນັ້ນໆ. ລໍາດັບໃນການແນະນໍາດັ່ງນີ້: ຊີ້ແບບເຝິກ (“ໄກ່ຕອດເຂົ້າເປືອກ”) ->ທ່າກຽມ (ພວກຫຼານຍືນຄືຄູເດີ...) ->ປະຕິບັດ (ພວກຫຼານເຮັດຕາມຄືເດີ...). ຈາກນັ້ນຄູນັບເປັນຈັງຫວະ 1-2. ໃນເວລາສາທິດທ່າເຝິກແອບ. ຄູຄວນຍືນຢູ່ຈຸດທີ່ເດັກສາມາດແນມເຫັນທີ່ວ່າເຖິງກັນ ແລະ ເບິ່ງຄູສາທິດໄດ້ຊັດເຈນ.

ການເຝິກແອບຫັດກາຍະບໍລິຫານມີການພົວພັນຕໍ່ການຈັດຮູບແຖວ. ສະນັ້ນກ່ອນຈະໃຫ້ເດັກເຝິກແອບຫັດກາຍະບໍລິຫານ, ຄວນເຝິກແອບການຈັດຮູບແຖວໃຫ້ແກ່ເດັກ. ເປັນຕົ້ນແມ່ນຄູໃຫ້ເດັກຍືນເປັນວົງມົນ ຫຼື ຍືນເປັນແຖວຕາມກຸ່ມ, ແລ້ວຂະຫຍາຍແຖວອອກທາງຂ້າງ.

ເມື່ອໃນຕໍ່ໄປຂອງຂະບວນການເຝິກແອບກາຍະກໍາສໍາລັບເດັກອະນຸບານນ້ອຍແມ່ນການເຝິກແອບເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານ. ນັ້ນແມ່ນບັນດາແບບເຝິກແອບໃນການກໍ່ສ້າງ, ເສີມສ້າງ ແລະ ພັດທະນາການເຄື່ອນໄຫວ: ການຍ່າງ;

ການແລ່ນ; ການຊົງຕົວ; ການກະໂດດ; ແກ່ວງ, ການສິ່ງ, ກັນຈັບ; ການຄານ, ການເລືອ, ການປີນໄຕ່.

ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງໃນການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກອະນຸບານນ້ອຍຄືຕ້ອງຮູ້ຈັງຫວະການປະສານວຽກຂອງແຂນຂາຢ່າງດີ, ບໍ່ແກ່ຕີນ, ບໍ່ກົມໜ້າ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວຖືກທິດທາງ. ການຍ່າງປົກກະຕິ: ຂາໜຶ່ງກ້າວຍ່າງກ່ອນສິ້ນຕີນແປະພື້ນ, ຫຼັງຈາກນັ້ນເລື່ອນລໍາຕົວມາທາງໜ້າ. ເວລາຍ່າງ ຫົວ ແລະ ລໍາຕົວຕ້ອງຊື່ຕົງ, ສາຍຕາແນມໄປທາງໜ້າ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການຫາຍໃຈຖືກຕ້ອງ, ປະສົມປະສານຢ່າງເປັນຈັງຫວະລະຫວ່າງຂາ ແລະ ແຂນ, ບໍ່ຍ່າງລາກຂາ. ການຍ່າງປົກກະຕິ, ຖ້າຍ່າງຖືກວິທີກໍ່ມີຜົນນໍາໃຊ້ຕໍ່ການເສີມສ້າງກ້າມຊີ້ນແຂນ ແລະ ຂາ, ເພີ່ມການເຄື່ອນໄຫວຂອງຫົວໃຈ, ປອດ ແລະ ບໍ່ເກີດຄວາມອົດເມື່ອຍ. ຈັງຫວະຍ່າງຊ້າ, ໄວ ມີຜົນການນໍາໃຊ້ແຕກຕ່າງກັນ: ການຍ່າງໄວເພື່ອສົ່ງເສີມເລືອດໃຫ້ແກ່ກ້າມຊີ້ນໃນການເຮັດວຽກ, ເຮັດໃຫ້ຂະບວນແລກປ່ຽນທາດປະກົດຕົວຢ່າງແຮງ; ການຍ່າງຊ້າມີຜົນຕໍ່ການບໍາບັດຮ່າງກາຍຫຼັງການເຄື່ອນໄຫວຢ່າງເຄັ່ງຕຶງຄືການແລ່ນ, ການກະໂດດ.

ເພື່ອໃຫ້ເຮັດການຍ່າງມີຄວາມສົມບູນຂຶ້ນ ພ້ອມກັນນັ້ນເພື່ອປ້ອງກັນໂລກຕົນແບນ, ຄວນນຳໃຊ້ແບບເຝິກແອບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ໃນຂະບວນການເຝິກແອບຂອງເດັກ: ຍ່າງແປ່ງຕີນ, ຍ່າງດ້ວຍສິ້ນຕີນມີຜົນເຮັດໃຫ້ຫຼຸດຜ່ອນຈຸດກາງເທິງໜ້າພຽງ, ເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍເຄື່ອນໄຫວຫ້າວຫັນຂຶ້ນ. ຍ່າງດ້ວຍປາຍຕີນຝາຕີນເຮັດໃຫ້ກ້າມຊີ້ນຂາ ແລະ ຝາຕີນມີຄວາມຕົງ. ຊ່ວຍໃຫ້ກະດູກສັນຫຼັງຊື່, ເສີມສ້າງກ້າມຊີ້ນຝາຕີນ. ຍ່າງດ້ວຍສິ້ນຕີນຊ່ວຍເສີມສ້າງກະດູກສັນຫຼັງ ແລະ ກ້າມຊີ້ນຝາຕີນ. “ຍ່າງຕາມທາງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ຍ່າງ ແລະ ເຮັດຕາມສັນຍານ” ຊ່ວຍພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການກຳນົດທິດທາງໃນກາງຫາວ, ເຝິກແອບຄວາມເອົາໃຈໃສ່, ພັກໄຫວ,...

ຄວາມຊຶງຕົວໄດ້ສືບຕໍ່ເຝິກແອບໄວອະນຸບານນ້ອຍ. ພ້ອມກັບການພັດທະນາຄວາມຄ່ອງແຄ້ວ ແລະ ຄວາມກ້າຫານ.

ການແລ່ນເປັນການເຄື່ອນໄຫວມີວົງຈອນ, ມີຈຸດພິເສດແມ່ນເປັນໄລຍະທີ່ຂາທັງ 2 ຂຶ້ນຈາກພື້ນ ບໍ່ໄດ້ສຳຜັດກັບດິນ. ຄະນະທີ່ລອຍຕົວ ມັນເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍເຄື່ອນຍ້າຍໄດ້ໄວ, ເພີ່ມຄວາມສາມາດໃນການເຄື່ອນໄຫວໄປຂ້າງໜ້າ. ບົດບາດຕົ້ນຕໍຂອງການແລ່ນແມ່ນເປັນການເຝິກຄວາມວ່ອງໄວ, ຄວາມຄ່ອງແຄ້ວ ແລະ ຄວາມທົນທານ. ໃນເວລາແລ່ນ, ບັນດາກ້າມຊີ້ນດັ່ງກ່າວໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການເຄື່ອນໄຫວ, ນຳໄປສູ່ການເຜົາຜານພະລັງງານ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວມີຜົນໂດຍກົງຕໍ່ການພັດທະນາລະບົບຫາຍໃຈ, ລະບົບໄຫຼວຽນ,... ຫຼັງຈາກໃຫ້ເດັກແລ່ນ, ເວລາໃດກໍ່ຕ້ອງໃຫ້ເດັກໄດ້ຍ່າງຊ້າສະໝໍ່າສະເໝີ ເພື່ອຄ່ອຍໆຫຼຸດປະລິມານການເຄື່ອນໄຫວລົງເທື່ອລະໜ້ອຍ, ເຮັດໃຫ້ເສັ້ນເລືອດໃຫ່ຍກັບໄປສູ່ພາວະປົກກະຕິ.

ຂໍ້ກຳນົດສຳລັບການເຄື່ອນໄຫວໃນການແລ່ນຂອງເດັກອະນຸບານນ້ອຍແມ່ນເວລາແລ່ນ ຫົວ ແລະ ລຳຕົວໄປທາງໜ້າ, ປະສົມປະສານເປັນຈັງຫວະລະຫວ່າງແຂນ ແລະ ຂາ, ແລ່ນເປັນທຳມະຊາດ, ສະບາຍ ແລະ ຮັກສາທິດທາງໃນການແລ່ນໄດ້. ບັນດາການເຝິກແອບແລ່ນຕາມທິດທາງແຕກຕ່າງກັນ ມີຜົນຕໍ່ການພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການກຳນົດທິດທາງໃນກາງຫາວ, ຮູ້ປະສົມປະສານການເຄື່ອນໄຫວລວມໝູ່ໄດ້. ປັບປຸງຈັງຫວະໃນການແລ່ນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ເພີ່ມການເຮັດວຽກຂອງລະບົບໄຫຼວຽນຂອງເລືອດ, ລະບົບຫາຍໃຈ, ລະບົບປະສາດ, ສ້າງເງື່ອນໄຂທີ່ສະດວກໃນການພັດທະນາການຕອບສະໜອງຂອງການເຄື່ອນໄຫວຢ່າງວ່ອງໄວ.

ການກະໂດດເປັນການເຄື່ອນໄຫວທີ່ມີຮອບວຽນ, ການເຄື່ອນໄຫວໄດ້ຖືປະຕິບັດພ້ອມກັນທັງໝົດພ້ອມກັນຕາມ 3 ໄລຍະ:

ໄລຍະກະກຽມ: ຂໍ້ເຂົ້າ, ຫຼຸດຈຸດໂມ້ມຖ່ວງຂອງຮ່າງກາຍ, ພ້ອມກັບການໃຊ້ແຂນແກ່ວຽງໄປທາງຫຼັງເພື່ອເອົາແຮງດັນ ແລະ ແກ່ວຽງແຂນໄປທາງໜ້າໃນເວລາທີ່ຈະເຕັ້ນ.

ໄລຍະປະຕິບັດ: ການເຕັ້ນ ແລະ ການລອຍຕົວ. ການເຕັ້ນມີການພ້ວພັນເຖິງການຫົດພາກສ່ວນກ້າມຊີ້ນລຸ່ມເຂົ້າຢ່າງແຂງແຮງ, ເຮັດໃຫ້ຄວາມໄວຂອງການລອຍຕົວຂຶ້ນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ໄປຕາມທາງໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ການລອຍຕົວເປັນການເຄື່ອນໄຫວຕໍ່ໄປ ແລະ ກະກຽມເຕັ້ນລົງພື້ນ.

ໄລຍະສິ້ນສຸດ: ຫຼັງຈາກເຕັ້ນຂຶ້ນແລ້ວລົງພື້ນ, ສິ້ນສຸດການລອຍຕົວ, ການເຄື່ອນໄຫວປະສານກັນເປັນຈັງຫວະເພື່ອຮັກສາຄວາມຊຶງຕົວ.

ການກະໂດດເຕັ້ນເປັນການເຄື່ອນໄຫວທີ່ຍາກສຳລັບເດັກອາຍຸ 3 ປີ. ຂໍ້ກຳນົດສຳລັບເດັກອະນຸບານນ້ອຍແມ່ນໃຫ້ເດັກຮູ້ຢູ່ຂາເພື່ອກະໂດດໃຫ້ໄດ້ໄກ 30-40 ຊມ ແລະ ເຕັ້ນລົງພື້ນດ້ວຍຂາທັງ 2. ເພື່ອເຝິກການເຄື່ອນໄຫວເຕັ້ນ

ໃຫ້ແກ່ເດັກ, ສາມາດເຝິກແອບເດັກເຕັ້ນຢູ່ກັບທີ່, ເຕັ້ນໄປທາງໜ້າຕໍ່ກັນ, ເຕັ້ນຂ້າມເຊືອກ (ຫຼື ເຕັ້ນຂ້າມໄມ້, ເຕັ້ນຂ້າມເສັ້ນ, ເຕັ້ນຂ້າມບ້ວງ), ເຕັ້ນໄກ.

ການແກ່ວງ, ການສິ່ງ, ການຈັບ ເປັນການເຄື່ອນໄຫວເຊິ່ງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເດັກຕ້ອງຮັກສາການຊົງຕົວ ແລະ ກຳນົດທິດທາງ ຍ້ອນຕ້ອງຮັກສາການຊົງຕົວຫຼັງຈາກການແກ່ວງ ແລະ ກະຕວງ, ປະເມີນໄລຍະຫ່າງດ້ວຍຕາກ່ອນ ຈະແກ່ວງ.

ຂໍ້ກຳນົດສຳລັບເດັກອະນຸບານນ້ອຍໃນເວລາປະຕິບັດແກ່ວງ, ສິ່ງ, ຈັບແມ່ນຕ້ອງກຳນົດທິດທາງ ແລະ ປະຕິບັດໃຫ້ຖືກຕ້ອງ: ໃນເວລາແກ່ວງບານ, ແຂນຍື່ນໃຫ້ສູງ; ໃນເວລາສິ່ງບານບໍ່ຄວນໃຫ້ບານຕົກ...ເພື່ອເຝິກແອບການແກ່ວງ, ສິ່ງ, ການຈັບສຳລັບເດັກ ແມ່ນນຳໃຊ້ແບບເຝິກ: ແກ່ວງໄກດ້ວຍແຂນດຽວ, ແກ່ວງໃສ່ເປົ້າຕັ້ງ, ແກ່ວງໃສ່ເປົ້ານອນ; ສິ່ງ, ຈັບບານເປັນແຖວຕັ້ງ; ໂຍນ-ຮັບບານ, ຕົບບານ-ຮັບບານ. ການປະຕິບັດເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກອະນຸບານນ້ອຍແມ່ນຍັງບໍ່ທັນຄ່ອງແຄ້ວ, ໃນເວລາຕົບຕີບານ ແລະ ໂຍນ-ຮັບບານແມ່ນຍັງມີລັກສະນະກອດອຸ່ມບານ. ການເຄື່ອນໄຫວດັ່ງກ່າວຈະສືບຕໍ່ສົມບູນຂຶ້ນໃນໄວອາຍຸຕໍ່ໄປ.

ການຄານ, ເລືອ, ປີນໄຕ່ເປັນການເຄື່ອນໄຫວແບບມີວົງຈອນ. ໃນຂະບວນການປະຕິບັດການເຄື່ອນໄຫວນີ້ ຕ້ອງໃຊ້ກ້າມຊີ້ນຈຳນວນໜຶ່ງຫຼາຍໃນການເຂົ້າຮ່ວມ, ເພີ່ມຄວາມສາມາດໃນການເຄື່ອນໄຫວຂອງຮ່າງກາຍ ແລະ ຊ່ວຍໃນການສ້າງຮູບແບບ ແລະ ໂຄງສ້າງໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ແບບເຝິກແອບຕ່າງໆໄດ້ນຳໃຊ້ເຂົ້າເພື່ອເຝິກແອບການຄານ, ການເລືອ, ການປີນໄຕ່ ພ້ອມກັນນັ້ນກໍຍັງມີຜົນຕໍ່ການສຶກສາຄຸນນະສົມບັດຂອງການເຄື່ອນໄຫວ: ການວ່ອງໄວ, ຄວາມຄ່ອງແຄ້ວໃຫ້ແກ່ເດັກ ແລະ ຊ່ວຍເພີ່ມຄວາມກ້າຫານໃຫ້ແກ່ເດັກ.

ຄວາມຕ້ອງການຂອງເດັກອະນຸບານນ້ອຍແມ່ນການຄານ, ການເລືອໄວ, ຮູ້ໃຊ້ແຂນຂາຢ່າງປະສານກັນ; ກ້າຫານໃນເວລາປີນໄຕ່, ລົງບັນໄດ. ເຝິກການຄານ, ການເລືອຂອງເດັກດ້ວຍແບບເຝິກ: ຄານດ້ວຍຝາມື, ຂາ, ຄານດ້ວຍຝາມື, ຝາຕີນ, ເລືອ, ຄານລອດບ້ວງ, ປີນບັນໄດ, ຢ່າງຂຶ້ນລົງຕັ້ງ.

ເນື້ອໃນທີ 4 ໃນການເຝິກແອບກາຍະກຳສຳລັບເດັກອະນຸບານນ້ອຍແມ່ນການຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວ. ເດັກອະນຸບານນ້ອຍມັກການຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວຫຼາຍ ແຕ່ເດັກສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຫຼິ້ນດ້ວຍຕົນເອງໄດ້, ຍ້ອນປະສົບການຄວາມຮູ້ຂອງເດັກກ່ຽວກັບໂລກອ້ອມຂ້າງຍັງໜ້ອຍ, ຄວາມໃສ່ໃຈຍັງບໍ່ໄດ້ດີ, ທັກສະການເຄື່ອນໄຫວໄດ້ຮັບການເສີມສ້າງ ແລະ ພັດທະນາ, ເດັກຍັງບໍ່ຮູ້ປະສົມທົບການເຄື່ອນໄຫວຂອງຕົນເອງກັບໝູ່ເພື່ອນ. ສະນັ້ນ, ຄູ່ຕ້ອງເປັນຄົນນຳພາເດັກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ.

ສຳລັບແບບຫຼິ້ນໄໝ້: ໃນເວລາອະທິບາຍແບບຫຼິ້ນ, ຄູ່ຄວນສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ລັກສະນະນິໄສຂອງຕົວລະຄອນນັ້ນໂດຍຜ່ານທາງສຳນຽງ, ສຽງເວົ້າ (ສຽງກະຕ່າຍ: ອ່ອນໂຍນ; ສຽງໝາຈົງຈອກ: ໃຫ້ຍ, ເລລ່ຽມ). ການໃຫ້ສັນຍານໃນການປ່ຽນແປງການເຄື່ອນໄຫວ, ຄູ່ຄວນເນັ້ນດ້ວຍການອ່ານຊ້າລົງ, ອ່ານແຮງຂຶ້ນ ຫຼື ອ່ານແກ່ຄຳເພື່ອໃຫ້ເດັກຮັບຮູ້ໄດ້. ໃນເວລາອະທິບາຍແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວໃນໜ່ວຍການສອນ, ຄູ່ຄວນນຳໃຊ້ເທັກນິກດ້ວຍການເລົ່າເລື່ອງເພື່ອດຶງດູດຄວາມສົນໃຈເດັກ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກຈົນຕະນາການໄດ້ດີກ່ຽວກັບສະຖານະການໃນການຫຼິ້ນ, ປະຕິບັດການເຄື່ອນໄຫວດ້ວຍການຮຽນແບບການເຄື່ອນໄຫວຂອງສັດ. ສຳລັບແບບຫຼິ້ນທີ່ມີຄຳຄ່ອງ, ຄູ່ໃຫ້ເດັກປະສົມປະສານການເຄື່ອນໄຫວທີ່ໃຊ້ຄຳຄ່ອງ ເພື່ອພັດທະນາຈັງຫວະໃນຕົວເດັກ (ຄູພາເດັກອ່ານຄຳຄ່ອງໃນບົດເລື່ອງໃຫ້ຈຳກ່ອນ). ເດັກໃນໄວນີ້ສ່ວນໃຫຍ່ບໍ່ຄ່ອຍຈື່ບົດບາດການຫຼິ້ນຂອງຕົນ. ສະນັ້ນ, ໃນເວລາທີ່ໃຫ້ແມວ

ກຳລັງໄລ່ຈັບນົກກະຈົບ ແຕ່ແມວກໍ່ແລ່ນໝີຄືກັນກັບນົກ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ຄູ່ຕ້ອງເຂົ້າຫຼິ້ນຮ່ວມກັນກັບເດັກ ແລະ ສວມບົດບາດຫຼັກໃນການຫຼິ້ນ. ເມື່ອເດັກຫຼິ້ນໄດ້ຄ່ອງແຄ້ວແລ້ວ ສາມາດເລືອກເດັກທີ່ກ້າຫານ, ປະຕິບັດເຄື່ອນໄຫວ ໄດ້ດີ ເພື່ອສວມບົດບາດຫຼັກໃນການຫຼິ້ນ.

ສຳລັບແບບຫຼິ້ນເກົ່າ: ຄູ່ຄວນທວນຄືນວິທີຫຼິ້ນ, ກະຕິກາໃນການຫຼິ້ນ. ເພື່ອເຮັດໃຫ້ແບບຫຼິ້ນມີຄວາມໜ້າ ສົນໃຈ, ຄູ່ສາມາດປັບປ່ຽນການຫຼິ້ນບາງຈຸດ, ເພີ່ມຂໍ້ກຳນົດສຳລັບການເຄື່ອນໄຫວ, ປ່ຽນແປງກົດລະບຽບໃນການ ຫຼິ້ນ,... ສິ່ງດັ່ງກ່າວກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກເຄື່ອນໄຫວຢ່າງຫ້າວຫັນ ແລະ ສ້າງສັນຂຶ້ນ.

ໃນເວລາຫຼິ້ນ, ຄູ່ຄວນຊຸກຍູ້ໃຫ້ກຳລັງໃຈເດັກ, ຄຽບຄຸມໃຫ້ເດັກຫຼິ້ນໃຫ້ຖືກກະຕິກາ, ສຶກສາເດັກແນວຄິດໃນ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດລະບຽບວິໄນ: ຮູ້ປະຕິບັດຕາມກົດກະຕິກາ, ຕາມສັນຍານຂອງຄູ ແລະ ສຶກສານິໄສການປະພຶດ ດ້ານຄຸນສົມບັດໃຫ້ແກ່ເດັກ: ບໍ່ຊຸກ ຫຼື ຢູ່ໝູ່. ຫຼັງຈາກຫຼິ້ນທຸກຄັ້ງ ຄູ່ຄວນມີການປະເມີນ: “ກະຕ່າຍໂຕໃດກໍ່ແລ່ນໄວ ສະນັ້ນໝາຈິງຈອກຈິ່ງໄລ່ຈັບບໍ່ໄດ້”. ຫຼື “ໂອ, ຕົນຫຼານງາປຽກໝົດ ເທື່ອໜ້າພະຍາຍາມກະໂດດໃຫ້ໄດ້ໂກກວ່ານີ້ ເດີ”.

ບັນດາແບບເຝິກແອບ ແລະ ແບບຫຼິ້ນ

ແບບເຝິກພັດທະນາທົ່ວໄປ

ທ່າເຝິກແອບພັດທະນາການຫາຍໃຈ

ໄກ່ຂັນ

ເປົ່າປຸ່ມເປົ່າ

ສຽງລົດໄຟດັງ ຕູ່....ຕູ່... (ຫຼື ສຽງຍົນ ອູ່...ອູ່....)

ດົມດອກໄມ້

ທ່າເຝິກແອບພັດທະນາກ້າມຊີ້ນແຂນ-ປ່າ:

ເດ່ 2ແຂນອອກທາງໜ້າ

ຍົກ 2ແຂນຂຶ້ນສູງ

ວາ 2ແຂນອອກທາງຂ້າງ

ຍົກແຂນອອກທາງໜ້າ ແລ້ວໝູນຄໍມື ຫຼື ສັ່ນມື

ຍົກແຂນມາທາງໜ້າ-ເອົາໄປທາງຫຼັງ

ຍົກແຂນຂຶ້ນລົງສະຫຼັບກັນ

ທ່າເຝິກແອບພັດທະນາກ້າມທ້ອງ:

ຢືນຂາຫຼວມບ່າໄຫຼ່, ກ້ືມຕົວລົງ ແລ້ວເອົາມືແຕະເຂົ້າ

ຢືນຂາຫຼວມບ່າໄຫຼ່, ຍົກແຂນຂຶ້ນສູງ ແລ້ວຫງ່ຽງຕົວໄປທາງຊ້າຍຂວາ

ຢືນຂາຫຼວມບ່າໄຫຼ່, ມືຄ້ຳແອວ ແລ້ວຫງ່ຽງຕົວໄປຊ້າຍຂວາ

ນັ່ງຢຽດຂາມາທາງໜ້າ, ມືທັງສອງແຕະປາຍຕີນ

ນັ່ງຢຽດຂາມາທາງໜ້າ ແລ້ວສະຫຼັບຂາຍົກຂຶ້ນສູງ

ທ່າເຝິກແອບພັດທະນາກ້າມຊີ້ນຂາ:

ນັ່ງຢ່າງຢື່ ແລ້ວຍືນຂຶ້ນ
ຍືນຢ່າເທົ່າຢູ່ກັບທີ່
ຍືນດ້ວຍປາຍຕີນ ແລະ ສິ້ນຕີນສະຫຼັບກັນ
ນັ່ງຢຽດຂາມາທາງໜ້າ, ແລ້ວພັບຂ່າເຂົ້າອອກສະຫຼັບກັນ
ຍືນເດ່ຂາໄປທາງໜ້າ
ທ່າເຝິກແອບກະໂດດເຕັ້ນ:
ກະໂດດກັບທີ່
ກະໂດດໄປທາງໜ້າ

ແບບເຝິກເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານ:

ການແລ່ນ:

ການຍ່າງ, ແລ່ນຊິງຕົວ
ການຍ່າງ, ແລ່ນຕາມທາງທີ່ກຳນົດ
ການຍ່າງ, ແລ່ນເປັນວົງມົນ
ການຍ່າງ, ແລ່ນ ແລະ ຕາມສັນຍານຄູ
ຍ່າງດ້ວຍປາຍຕີນ, ນ່າງດ້ວຍສິ້ນຕີນ
ການຍ່າງ, ແລ່ນໃນທາງແຄບ ($4\text{m} * 0.2\text{cm}$)
ຍ່າງກ້າວຂາອອກຂ້າງ ($3\text{m} * 0.2\text{cm}$)
ແລ່ນໄວ 12m

ການກະໂດດ:

ກະໂດດໄປທາງໜ້າ 3-4ຄັ້ງ
ກະໂດດຂ້າມເຊືອກ
ກະໂດດໄກ 30-40 cm

ການແກ່ວງ, ສິ່ງ-ຮັບ:

ຕີນບານລົງພື້ນດ້ວຍ 2ມື
ໂຍນບານຂຶ້ນສູງດ້ວຍ 2ມື (ປະມານ 40cm)
ສິ່ງ-ຮັບບານເປັນແຖວ
ແກ່ວງໄກດ້ວຍແຂນດຽວ
ແກ່ວງບານໃສ່ເປ້ານອນ ໄລຍະ 1-1.2 m; ເສັ້ນຜ່າກາງຂອງເປ້າ 0.4 cm
ແກ່ວງບານໃສ່ເປ້າຕັ້ງ ໄລຍະ 0.8-1 m; ສູງ 0.6-0.7 cm; ເສັ້ນຜ່າກາງຂອງເປ້າ 0.4 cm

ການຄານ, ເລືອ, ປີນໄຕ່:

ຄານດ້ວຍມື ແລະ ຂາ
ເລືອ

ປັນຍັນໄດ (7-10ຂັ້ນ)

ໄຕ່ຂຶ້ນລົງຕ່ຽງ ສູງ 0.03 m

ຮູບແບບຖິ້ນແຖວ

ຈັດເປັນວົງມົນ

ຈັດເປັນແຖວຕາມຈຸ

ປ່ຽນຈາກຮູບແຖວເປັນຮູບຖິ້ນ

ປ່ຽນຈາກຮູບຖິ້ນເປັນຮູບແຖວ

ຫັ້ນຊ້າຍ, ຫັ້ນຂວາ, ກັບຫຼັງຫັ້ນ

ແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວ

ໂຍນບານ

ຈັບແມ້ງກະເບື້ອ

ລົດ ແລະ ນົກກະຈົບ

ໝີ ແລະ ເຜິ້ງ

ເຕັ້ນຂ້າມຮ່ອງ

ແລ່ນຕາມໝາກບານ

ແກ່ວງຂ້າມເຊືອກ

ສັນຍານ (ຍົນ)

ໝາກຈົງຈອກນິໄສບໍ່ດີ

2. ຮູບແບບຂອງກາຍະສຶກສາສໍາລັບເດັກ

ໂມງຮຽນກິລາ

ຊົ່ວໂມງກິລາມີ 3 ປະເພດ: ຊົ່ວໂມງຮຽນເນື້ອໃນໃໝ່ ແລະ ເສີມສ້າງການເຄື່ອນໄຫວທີ່ໄດ້ຮຽນມາ, ຊົ່ວໂມງເຝິກທວນຄືນ, ຊົ່ວໂມງຮຽນຮູ້ກວດກາ ແລະ ປະເມີນຜົນການຮຽນຮູ້.

- ຊົ່ວໂມງເຝິກແອບເນື້ອໃນໃໝ່ ແລະ ເສີມສ້າງການເຄື່ອນໄຫວທີ່ໄດ້ຮຽນມາປະກອບດ້ວຍອົງປະກອບດັ່ງນີ້: ເນື້ອໃນໃນເຝິກແອບໄໝ້ໄດ້ຖືກນຳເຂົ້າໃນກິດຈະກຳທີ່ສຳພັນເນື້ອໃນ, ເນື້ອໃນສົ່ງເສີມໄດ້ນຳເຂົ້າໃນສ່ວນການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວ ຫຼື ໃນສ່ວນການເຄື່ອນໄຫວທີ່ສຳພັນກັບເນື້ອໃນທີ2 ຂອງຂັ້ນດຳເນີນການສອນ.
- ຊົ່ວໂມງເຝິກທົບທວນຄືນເນັ້ນຈຸດປະສົງສົ່ງເສີມການເຄື່ອນໄຫວທີ່ເດັກໄດ້ຮຽນມາ, ພັດທະນາຄຸນນະພາບໃນການເຄື່ອນໄຫວ. ເອົາໃຈໃສ່ໃນການເຄື່ອນໄຫວທັກສະໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ແລະ ໄວເພື່ອໃຫ້ກາຍເປັນຄວາມຊື່ນເຄີຍ.
- ຊົ່ວໂມງຮຽນຮູ້ກວດກາ ແລະ ປະເມີນຜົນການຮຽນຮູ້ ເພື່ອປະເມີນລະດັບພັດທະນາການທັກສະການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງການເຄື່ອນໄຫວຜ່ານມາ. ຊົ່ວໂມງຮຽນຂອງປະເພດນີ້ມັກຈະໄດ້

ປະຕິບັດໃນຕົ້ນປີ (ເພື່ອກວດກາກ່ອນການຮຽນຮູ້), ທ້າຍພາກຮຽນ (ເພື່ອປັບປຸງວິທີສອນໃຫ້ສອດຄ່ອງ ແລະ ແກ້ໄຂທ່າວງຫັນ) ແລະ ທ້າຍປີ (ເພື່ອປະເມີນຜົນພາຍຫຼັງໄດ້ຮຽນຮູ້ມາ).

ຊົ່ວໂມງຮຽນກົດລະກຳກະກຳໃນຊັ້ນອະນຸບານນ້ອຍໄດ້ປະຕິບັດ 2ຄັ້ງໃນ 1ອາທິດ, ໂດຍໃຊ້ເວລາໃນການ ປະຕິບັດ 15-20ນາທີ, ເປັນຕົ້ນໃຫ້ເດັກເຝິກແອບນອກສະຖານທີ່.

ໂມງຮຽນກົດລະກຳ

- ອົບອຸ່ນຮ່າງກາຍ (2-3ນາທີ)

ທຳອິດໃຫ້ເດັກຍ່າງຕາມຄູເປັນວົງມົນ ເມື່ອເດັກຍ່າງເປັນວົງມົນໄດ້ແລ້ວຄູຈະເຂົ້າໄປຢູ່ກາງ ແລ້ວຍ່າງເປັນ ວົງມົນໃນທິດກົງກັນຂ້າມກັບເດັກ ເພື່ອກວດກາ ແລະ ຄວບຄຸມເດັກໃນເວລາຈະເຝິກແອບ. ໃຫ້ເດັກໄດ້ຍ່າງໃນ ແບບຕ່າງໆ: ຍ່າງແປງຕີນ (2ມ), ຍ່າງປົກກະຕິ (4-5ມ), ຍ່າງດ້ວຍສິ້ນຕີນ (2ມ), ຍ່າງປົກກະຕິ (2ມ). ຫຼັງຈາກນັ້ນ ໃຫ້ເດັກແລ່ນໃນດ້ວຍຄວາມໄວຫຼາຍລະດັບ (ຊ້າ-ໄວ-ຊ້າ). ສຸດທ້າຍຈັດຮູບແຖວເພື່ອເຝິກແອບອົບອຸ່ນຮ່າງກາຍ. ຕົ້ນປີແມ່ນໃຫ້ເດັກຈັດເປັນວົງມົນ, ຕໍ່ມາຄ່ອຍໆໃຫ້ເຝິກແອບເດັກເຄື່ອນຍ້ານຈາກວົງມົນເປັນຮູບແຖວຕາມຈຸ, ຂະ ຫຍາຍຮູບແຖວຖັນ. ຍ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຄວນເລືອກຮູບແບບແຖວໃຫ້ເໝາະສົມກັບແບບເຝິກແອບການເຄື່ອນໄຫວ ເພື່ອຫຼີກລ້ຽງການປ່ຽນຮູບແຖວຫຼາຍເກີນໄປ ອາດເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເດັກເມື່ອຍໄດ້.

- ເຝິກແອບເນື້ອໃນຫຼັກ (ຂັ້ນດຳເນີນ) (12-15 ນາທີ)

ແບບເຝິກແອບພັດທະນາໂດຍລວມປະກອບມີທ່າ: ແຂນ-ບ່າ, ຂາ-ທ້ອງ, ກະໂດດເຕັ້ນ (ບໍ່ມີທ່າຫາຍໃຈ). ແຕ່ລະທ່າປະຕິບັດ 3-4ເທື່ອ ເທື່ອລະ 2ຄັ້ງ. ສຳລັບທ່າເຝິກແອບທີ່ຊ່ວຍໃນການເສີມສ້າງການເຄື່ອນໄຫວເນື້ອໃນ ຫຼັກຄວນເຝິກ 1-2ເທື່ອ. ຫຼັງຈາກຄູເຝິກແອບພັດທະນາໂດຍລວມແລ້ວ ຄູໃຫ້ດັກເຄື່ອນຍ້າຍຮູບແຖວພື້ນເຝິກແອບ ການເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານຂອງເນື້ອໃນຫຼັກ (ສາມາດຈັດຮູບແຖວແບບຕາມໃຈ, ວົງມົນ, 2ແຖວຂວາງປິ່ນໜ້າເຂົ້າຫາ ກັນ, ແຖວຕັ້ງ)

ແບບເຝິກແອບເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານ: ໃຫ້ເດັກເຝິກແອບ 1-2 ແບບເຝິກ, ຖ້າເຝິກ 2ແບບເຝິກ ແບບເຝິກທີ2 ເປັນການເຝິກທວນຄືນ. ວິທີແນະນຳການເຝິກແອບເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານແມ່ນຄືກັບເດັກອາຍຸ 24-36ເດືອນ. ສ່ວນ ສຳລັບການເຄື່ອນໄຫວເຝິກແອບທີ2, ກ່ອນນຳພາເດັກເຝິກແອບ ຄູສາມາດຕັ້ງຄຳຖາມ, ໃຫ້ເດັກອອກມາເຝິກແອບ ທົດລອງ. ຖ້າຫາກເດັກຍັງປະຕິບັດບໍ່ໄດ້ດີ ຫຼື ລືມ, ຄູກໍ່ຄວນສາທິດ ແລະ ອະທິບາຍຄືນແລ້ວຈຶ່ງໃຫ້ເດັກປະຕິບັດ. ຂຶ້ນກັບລະດັບຄວາມຍາກງ່າຍຂອງແບບເຝິກ ແລະ ເວລາໃນການເຝິກແອບ, ຄູໃຫ້ເດັກໄດ້ປະຕິບັດຕາມຈຸດປະສົງ ຂອງແບບເຝິກໝົດທຸກຄົນ 2-4ເທື່ອ.

ແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວ: ຖ້າຫາກໃນຊົ່ວໂມງເຝິກແອບ1 ຫາກມີ 2ແບບເຝິກແອບ ກໍ່ຈະບໍ່ມີແບບຫຼິ້ນ. ວິທີ ແນະນຳການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນຄືກັບເດັກອາຍຸ 24-36ເດືອນ. ເມື່ອເດັກມີຄວາມຊື່ນເຄີຍ, ສາມາດໃຫ້ເດັກເຮັດໜ້າທີ່ຫຼັກ ໃນການຫຼິ້ນ. ໃນເວລາເລືອກແບບຫຼິ້ນຄວນເອົາໃຈໃສ່: ແບບຫຼິ້ນທີ່ເປັນມາຫຼິ້ນບໍ່ຄວນຄືກັນກັບເນື້ອໃນຫຼັກຂອງ

ການເຝິກແອບ ແລະ ຕ້ອງຮັບປະກັນຄຸນລັກສະນະເຄື່ອນໄຫວ-ສະຫງົບ (ເຊັ່ນດຽວກັນກັບແບບເຝິກທີ2 ຂອງເນື້ອໃນຫຼັກ). ຂຶ້ນກັບເນື້ອໃນຂອງແບບຫຼັກຄູ່ສາມາດໃຫ້ເດັກຫຼິ້ນ 2-3ເທື່ອ.

- ການຜ່ອນຄາຍ (2ນາທີ)

ໃຫ້ເດັກຢ່າງເປັນວົງມົນ 2ຮອບ ຫຼື ເຄື່ອນໄຫວຜ່ອນຄາຍແບບເປົາບາງ.

ຫຼັງຈາກປະຕິບັດຜ່ອນຄາຍແລ້ວ ຄູ່ສາມາດປະເມີນ, ຕີລາຄາ, ຊຸກຍູ້ໃຫ້ກຳລັງໃຈເດັກໄດ້ເຊັ່ນດຽວກັນ.

ຫັດກາຍະບໍລິຫານຕອນເຊົ້າ

ການຫັດກາຍະບໍລິຫານໄດ້ປະຕິບັດທຸກຕອນເຊົ້າເປັນປະຈຳ, ທັນທີທີ່ຮັບເດັກແລ້ວ, ໃຊ້ເວລາປະມານ 6-7 ນາທີ, ຄວນໃຫ້ເດັກເຝິກແອບນອກເດີນ ເພື່ອໃຫ້ເດັກສູບອາກາດທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ຮັບແສງແດດໃນຍາມເຊົ້າ.

ອົງປະກອບຂອງການຫັດກາຍະບໍລິຫານມີ 3ສ່ວນຄື: ອົບອຸ່ນຮ່າງກາຍ, ເຝິກແອບເນື້ອໃນຫຼັກ, ຜ່ອນຄາຍ.

ເນື້ອໃນໃນສ່ວນຂຶ້ນນຳອົບອຸ່ນຮ່າງກາຍ ແລະ ຜ່ອນຄາຍຄືກັບເນື້ອໃນຂອງການຫັດກາຍະບໍລິຫານ. ແຕ່ສ່ວນເນື້ອໃນເຝິກແອບຫຼັກມີພຽງໜຶ່ງດຽວ ນັ້ນແມ່ນການເຝິກພັດທະນາໂດຍລວມ. ແບບເຝິກພັດທະນາໂດຍລວມຂອງການຫັດກາຍະບໍລິຫານແຕກຕ່າງຈາກແບບເຝິກພັດທະນາທີ່ໄປຂອງຊົ່ວໂມງກາຍະກຳເພາະມີການເຝິກແອບຫາຍໃຈເພີ່ມ. ລຳດັບການເຝິກແອບໄດ້ຖືກຈັດດັ່ງນີ້: ທ່າຫາຍໃຈ ->ທ່າແຂນ-ບ່າ->ທ່າຕີນ->ທ່າທ້ອງ-ເອິກ->ທ່າຕັ້ນ. ແຕ່ລະທ່າແມ່ນເຝິກແອບ 3-4ເທື່ອ (ນີ້ແມ່ນທ່າເຝິກແອບທີ່ເດັກໄດ້ເຝິກໃນຊົ່ວໂມງກາຍະກຳ).

ວິທີສອນແບບແນະນຳແມ່ນຄູ່ເປັນຜູ້ເຮັດແບບຢ່າງສາທິດພ້ອມອະທິບາຍ ເພື່ອໃຫ້ເດັກເຄື່ອນໄຫວ, ເດັກເຝິກ ແອບຕາມຄູ. ຈາກນັ້ນຄູນັບໃຫ້ເດັກເຝິກເັນຈັງຫວະ 1-2ຄັ້ງໃຫ້ເດັກປະຕິບັດ. ເພື່ອສ້າງຄວາມສົນໃຈໃຫ້ເດັກເພີ່ມເຕີມ ແລະ ປະຕິບັດທ່າເຝິກແອບໄດ້ຊັດເຈນຂຶ້ນ,ຄູຄວນໃຫ້ເດັກເຝິກແອບປະກອບດົນຕີ, ເພງ, ຄຳຄ່ອງ, ສຽງຕົບມື, ກອງ, ກະແຊັກ ແລະ ໃຫ້ເດັກເຝິກແອບປະກອບອຸປະກອນນ້ອຍໆເຊັ່ນດອກໄມ້, ທຸງ, ຄ້ອນ...ຫຼັງຈາກອາທິກໜຶ່ງ, ຄວນປ່ຽນແປງ 1-2 ທ່າເພື່ອດຶງດູດຄວາມສົນໃຈໃນການເຝິກແອບ ແລະ ເພື່ອປ່ຽນແປງການເຄື່ອນໄຫວຂອງກຸ່ມກ້າມຊີ້ນ. ແຕ່ຖ້າຫາກມີໃດມືຊົ່ວໂມງເຝິກແອບກາຍະກຳແມ່ນຜ່ອນການເຄື່ອນໄຫວຫັດກາຍະບໍລິຫານລົງ, ຈຳນວນຄັ້ງໃນການເຝິກແອບຫຼຸດຜ່ອນລົງ, ການຈັດຮູບແບບແຖວກໍ່ມີຄວາມສະດວກຂຶ້ນ (ສາມາດໃຫ້ເດັກເຝິກແອບປະກອບດົນຕີ). ນຳໃຊ້ວິທີສອນແບບອົງລວມເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການເຝິກແອບໃຫ້ແກ່ເດັກ.

ຫັດກາຍກາງໂມງ

ລວມທັງການເຄື່ອນໄຫວຫຼັງຈາກນອນພັກທ່ຽງ ແລະ ຫັດກາຍ ເພື່ອຜ່ອນຄາຍຄວາມອົດເມື່ອຍໃນຊົ່ວໂມງຮຽນທີ່ສະຫງົບ (ຄະນິດສາດ, ເລົ່າເລື່ອງ, ສ້າງສັນ,...) ເພື່ອສົ່ງເສີມການເຮັດວຽກຂອງລະບົບປະສາດ, ລະບົບກ້າມຊີ້ນ ແລະ ສົ່ງເສີມຂະບວນການໄຫຼວຽນຂອງເລືອດ, ພ້ອມກັນນັ້ນຍັງຫຼຸດຜ່ອນຄວາມອົດເມື່ອຍ, ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກສຸ່ມຈິດໃຈໄດ້ງ່າຍເຂົ້າໃນການເຄື່ອນໄຫວຕໍ່ໄປ.

ເນື້ອໃນ ແລະ ວິທີແນະນຳ “ຫັດກາຍກາງໂມງ”: ຄູສາມາດຢືນຢູ່ກັບທີ່ຂ້າງໂຕະສອນ ເພື່ອເຝິກແອບ ຫຼື ໃຫ້ ເດັກຢ່າງ, ແລ່ນຊ້າໆ 1-2ຮອບອ້ອມຫ້ອງ, ແລ້ວຢຸດເຝິກແອບ 2-3ທ່າເຝິກແອບໃນການເຝິກແອບພັດທະນາທົ່ວໄປ ທີ່ເດັກຮູ້ຈັກ (ການເລືອກທ່າເຝິກແອບແມ່ນອີງໃສ່ຊົ່ວໂມງຮຽນກ່ອນໜ້ານີ້). ຫຼື ໃຫ້ເດັກຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນທີ່ບໍ່ໜັກຄື: “ຮ້ອຍແກ່ນພືດ”, ໃຊ້ເວລາປະມານ 2-3 ນາທີ.

ການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນ

ການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນນອກຈາກຈະນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນຊົ່ວໂມງກາຍະກຳແລ້ວ ຍັງໄດ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນ ເຂົ້າໃນການປະຕິບັດກິດຈະກຳໃນແຕ່ລະມື້ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ຫຼັງຈາກຮັບເດັກແລ້ວ ຄູສາມາດນຳພາເດັກຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນທັນທີ, ກ່ອນຫັດກາຍະບໍລິຫານ. ຄູຄວນເອົາໃຈໃສ່ ກະກຽມອຸປະກອນເຝິກແອບກາຍະກຳ, ເຄື່ອງຫຼິ້ນຕ່າງໆເພື່ອກະຕຸ້ນເດັກເຄື່ອນໄຫວ, ເດັກສາມາດຫຼິ້ນຕາມໃຈເປັນ ກຸ່ມນ້ອຍ ຫຼື ຄູສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ເດັກໄດ້ຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນທີ່ເປົາບາງພ້ອມກັນ.

ໃນລະຫວ່າງຊົ່ວໂມງການຈັດກິດຈະກຳແບບສະຫງົບ, ຄູສາມາດໃຫ້ເດັກໄດ້ຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວແບບ ເປົາບາງ, ເປັນແບບຫຼິ້ນທີ່ເດັກເຄີຍຫຼິ້ນຜ່ານມາ.

ໃນເວລາທີ່ໃຫ້ເດັກຢ່າງຫຼິ້ນນອກເດີ່ນ ໃນມື້ທີ່ບໍ່ໄດ້ພາເດັກເຝິກແອບຮ່າງກາຍ, ມື້ທີ່ອາກາດເຢັນ, ຄູຄວນຈັດ ຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ເດັກໄດ້ຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນທີ່ມີການເຄື່ອນໄຫວຫຼາຍ. ໃນມື້ທີ່ມີຊົ່ວໂມງເຝິກແອບກົລ ຫຼື ເຄື່ອນໄຫວຕາມ ດິນຕີ, ຄູຄວນໃຫ້ເດັກເຄື່ອນໄຫວຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນທີ່ມີການເຄື່ອນໄຫວຮ່າງກາຍໜ້ອຍ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວປານກາງ.

ໃນເວລາຫຼິ້ນຕອນແລງ, ກ່ອນຈະສິ່ງເດັກ, ຄູສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ເດັກຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນເປົາ, ຫຼັງຈາກນີ້ ໜຶ່ງຂອງການເຄື່ອນໄຫວເດັກຈະອິດເມື່ອຍ ແລະ ບໍ່ຄວນໃຫ້ເດັກຢູ່ໃນສະພາບເຄື່ອນໄຫວຫຼາຍເກີນໄປໃນເວລາຜູ້ ປົກ ຄອງມາຮັບ (ເດັກໜ້າແດງ, ເຫືອໄຫຼ, ໂສ້ງເສື້ອບໍ່ເປັນລະບຽບ).

ການຢ່າງຫຼິ້ນ

ການຢ່າງຫຼິ້ນກາງແຈ້ງເປັນຮູບແບບທີ່ດຳເນີນໃນທຸກມື້ຫຼັງເລີກຮຽນໃນຕອນເຊົ້າ (ຖ້າອາກາດເຮື້ອອຳນວຍ). ການຢ່າງຊ່ວຍໃຫ້ເດັກປັບຕົວເຂົ້າກັບການປ່ຽນແປງຂອງສະພາບອາກາດ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ; ຖ້າຫາກເດັກເຄື່ອນ ໄຫວຫຼາຍຈະຊ່ວຍເພີ່ມຂະບວນການແລກປ່ຽນທາດ, ຄຸນນະພາບການເຄື່ອນໄຫວ: ຄວາມໄວ, ຄວາມແຂງແຮງ, ຄວາມຄ່ອງແຄ້ວ, ຄວາມທົນທານມີເງື່ອນໄຂພັດທະນາຂຶ້ນ. ເປັນຕົ້ນແມ່ນເດັກສາມາດນຳເອົາສິ່ງທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ມາເຂົ້າ ໃນການປະຕິບັດຕົວຈິງ, ຜ່ານການເຄື່ອນໄຫວດັ່ງກ່າວ ຈະຊ່ວຍສົ່ງເສີມທັກສະ ແລະ ເກີດເປັນຄວາມຊື່ນເຄີຍໃຫ້ ແກ່ເດັກ. ເວລາທີ່ໃຊ້ໃນການຢ່າງຫຼິ້ນປະມານ 30-40ນາທີ.

ຂໍ້ກຳນົດທົ່ວໄປ, ເນື້ອໃນ ແລະ ລາດັບຂອງຄຳແນະນຳສາລັບການຢ່າງສາລັບເດັກກ່ອນໄວຮຽນມີຄວາມ ຄ້າຍຄືກັບຂໍ້ກຳນົດສາລັບເດັກອາຍຸ 24-36ເດືອນ.

ເພື່ອຮັບໃຊ້ການຍ່າງຫຼິ້ນໃນກາງແຈ້ງຂອງເດັກໃຫ້ດີຂຶ້ນ ຈຳເປັນຕ້ອງສ້າງເດີ່ນສຳລັບການຫຼິ້ນພ້ອມກັບ ອຸປະກອນທີ່ຈຳເປັນທັງໝົດ ເພື່ອຕອບສະໜອງການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກໃຫ້ຫຼາກຫຼາຍໃນເວລາຍ່າງ. ເດີ່ນຫຼິ້ນຕ້ອງ ໄດ້ອອກແບບໃຫ້ມີຄວາມເໝາະສົມກັບຂໍ້ກຳນົດການສ້າງຄູ ແລະ ສຸຂະອະນາໄມ.

ນອກາກຮູບແບບການສຶກສາກາຍະກຳຂ້າງເທິງ, ໃນການເຄື່ອນໄຫວຕາມໃຈສຳລັບອະນຸບານນ້ອຍ ຄູ່ກໍ່ຄວນ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ເດັກໄດ້ເຄື່ອນໄຫວ. ໃນໄວອາຍຸນີ້ ຈຸດປະສົງນອກຈາກຊ່ວຍເຫຼືອເດັກທີ່ຮັບຮູ້ຊ້າ, ບໍ່ສາມາດ ປະຕິບັດຕາມຫຼັກສູດໄດ້, ຄູຍັງຕ້ອງລ້ຽງດູ, ເຝິກອົບຮົມໃຫ້ເດັກເພີ່ມຕື່ມຕາມຄວາມສາມາດພິເສດຂອງເດັກກ່ຽວ ກັບກິລາກາຍະກຳ ເພື່ອໃນຕໍ່ໜ້າເດັກໄດ້ເຂົ້າຮັບໃຊ້ໃນການແຂ່ງຂັນກິລາ “ເດັກເກັ່ງເດັກຄຳຮູ້” ແລະ ໃນໄລຍະຍາວ ແມ່ນການເຝິກອົບຮົມນັກກິລາທີ່ມີຜົນສຳເລັດໃນການແຂ່ງຂັນ.

ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກ, ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ເດັກສາມາດເຝິກແອບດ້ວຍຕົນ ເອງ, ແບບຫຼິ້ນທີ່ເດັກມັກຫຼິ້ນຄວນເອົາໃຈໃສ່ດ້ານມືອຸປະກອນກິລາກາຍະກຳໃຫ້ແກ່ເດັກ (ຕະລູດ, ຊິງຊ້າ, ຂັ້ນໄດ, ບານ), ເດັກສາມາດຫຼິ້ນຄົນດຽວ ຫຼື ຫຼິ້ນເປັນກຸ່ມນ້ອຍ. ໃນເວລາເດັກຫຼິ້ນຕາມໃຈຄູຄວນຕິດຕາມການຈັດ ກິດຈະກຳທັງໝົດຂອງເດັກເພື່ອຄວາມປອດໄພ.

II. ເດັກນັບແຕ່ອາຍຸ 4-5ປີ

1. ເນື້ອໃນຂອງກາຍະສຶກສາສຳລັບເດັກ

ເນື້ອໃນໃນການເຝິກແອບລວມມີ: ການຈັດຮູບແບບແຖວ; ການເຝິກແອບພັດທະນາໂດຍລວມ, ການເຝິກແອບເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານ; ການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນ.

ການຈັດຮູບແຖວ

ຂໍ້ກຳນົດໃນການເຝິກແອບຈັດຮູບແຖວ ແມ່ນເດັກຮູ້ຈັດລະບຽບ ແລະ ເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງຄູ. ສືບຕໍ່ເຝິກແອບ ເດັກຈັດເປັນວົງມົນ, ຈັດເປັນວົງມົນຊ້ອນກັນນອກ-ໃນ; ສິ່ງເສີມວິທີຈັດແຖວຕາມກຸ່ມຕາມຈຸ ແລະ ວິທີປ່ຽນຮູບ ແຖວຈາກແຖວຕັ້ງເປັນແຖວຂວາງ; ເຝິກແອບການປ່ຽນຮູບຖັນຈາກ 1ຖັນເປັນ 2ຖັນ; ສອນໃຫ້ເດັກຮູ້ກຳນົດທິດ ທາງເມື່ອມີສັນຍານຈາກຄູ.

ຕົ້ນປີ, ນຳໃຊ້ອຸປະກອນທີ່ໄດ້ມາດຖານເພື່ອສອນເດັກ, ຈາກນັ້ນຄ່ອຍໆປະວັດຖຸມາດຖານນັ້ນ ເພື່ອໃຫ້ຄວບ ຄຸມແຖວດ້ວຍຕົນເອງຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຄູ. ເວລາເຂົ້າແຖວໃຫ້ເດັກຈັດເປັນກຸ່ມ, ຜູ້ທີ່ນ້ອຍຢືນທາງໜ້າ, ຜູ້ ສູງຢືນທາງຫຼັງ, ຫ່າງກັນຊ່ວງແຂນໜຶ່ງ (ເອົາມືຈັບບ່າກັນເປັນແຖວ). ເຝິກເດັກຍ້າຍຮູບແຖວຈາກ 1ແຖວເປັນ 2 ແຖວດ້ວຍວິທີໃຫ້ເດັກນັບເຄື່ອນຍ້າຍອອກ 1-2; 1-2.... ຈົນໝົດຈານວນພົນ. ບອກເດັກໃຫ້ຈື່ຕົວເລກຂອງຕົນ. ຕົວຢ່າງ: ເດັກທີ່ນັບຕຳແໜ່ງເລກ 1 ຢືນຢູ່ກັບທີ່, ສ່ວນຕຳແໜ່ງເລກ 2 ແມ່ນກ້າວຂ້າງອອກໄປທາງເບື້ອງຂວາ ຫຼື ຊ້າຍ 1-2ກ້າວ, ກ້າວອອກທາງຂ້າງ. ໃນເວລາເຄື່ອນຍ້າຍຈາກ 2 ແຖວເປັນ 1ແຖວຄືນ ແມ່ນຄູໃຫ້ເດັກທີ່ເຄື່ອນຍ້າຍ ອອກຈາກແຖວ ໃຫ້ກ້າວເຂົ້າມາຄືນ. ຄູຄວນໃຫ້ເດັກທັງ 2ກຸ່ມໄດ້ຜັດປ່ຽນກັນເຄື່ອນຍ້າຍ ເພື່ອໃຫ້ເດັກທຸກຄົນໄດ້ ເຝິກແອບໃນການຈັດຮູບແຖວ.

ການເຝິກແອບພັດທະນາໂດຍລວມ

ເດັກອະນຸບານກາງ ສາມາດຈື່ທ່າທາງ ແລະ ສາມາດເຝິກແອບໂດຍບໍ່ຕ້ອງເບິ່ງແບບຈາກຄູ, ສະນັ້ນຄູສາມາດເຝິກພ້ອມກັນກັບເດັກ 2ຄົງ, ຫຼັງຈາກນັ້ນຄູເປັນຜູ້ນັບໃຫ້ເດັກເຝິກແອບ, ເຝິກຕາມຈັງຫວະ 1,2,3,4. ໃນໄວອາຍຸນີ້, ຄູສາມາດໃຫ້ເດັກເຝິກແອບພ້ອມກັບອຸປະກອນ ຫຼື ດ້ວຍມືເປົ່າ. ໃນເວລາສອນເດັກເຝິກແອບທ່າທາງໃຈ, ຄູຕ້ອງໃຫ້ເດັກຫາຍໃຈເຂົ້າເລິກ. ຫາຍໃຈເຂົ້າໃນເວລາຢຶດຕົວຕົວ ຫຼື ຍົກແຂນຂຶ້ນ, ຫາຍໃຈອອກເວລາເອົາແຂນລົງ. ສຳລັບທ່າເຝິກແອບພັດທະນາກ້າມຊີ້ນແຂນ-ບ່າ, ຄູຕ້ອງໃຫ້ເດັກເຮັດແຂນໃຫ້ຊື່ໃນເວລາແຕ່ແຂນມາທາງໜ້າ ຫຼື ວາ ແຂນອອກ, ແຂນຍົກຂຶ້ນກໍ່ຕ້ອງຊື່, ສາຍຕາແນມຕາມມືແຂນ. ສຳລັບທ່າເຝິກແອບພັດທະນາກ້າມຊີ້ນຂາ, ເວລາປະຕິບັດຫຼັງຕ້ອງຊື່, ຮັກສາການຊົງຕົວເວລາຢືນຂາດຽວ. ສຳລັບທ່າເຝິກແອບພັດທະນາທ້ອງ-ເອິກ ໃນເວລາປະຕິບັດແມ່ນກື້ມຕົວລົງ ຂາຕ້ອງຊື່; ໃນເວລາກື້ມຕົວໄປທາງສອງຂ້າງ ຂາກໍ່ບໍ່ໃຫ້ຕິງ, ບ່ຽມໜ້າລົງ. ສຳລັບທ່າເຝິກແອບການເຕັ້ນແມ່ນຕ້ອງໃຫ້ເດັກຮູ້ຢູ່ຕົວກະໂດດດ້ວຍ 2ຂາ, ສຳຜັດພື້ນດ້ວຍປາຍຕີນ.

ການເຝິກແອບການເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານ

ການຍ່າງ, ການແລ່ນ, ການຊົງຕົວ: ໃນເວລາເດັກຍ່າງ, ແລ່ນປະສານແຂນຂາ, ຍົກສະໂພກຂຶ້ນ, ບໍ່ກື້ມຫົວ, ມີການຕອບສະໜອງຕໍ່ຄຳສັ່ງ ແລະ ກຳນົດທິດທາງໄດ້, ຮັກສາການຊົງຕົວໄດ້ ໃນເວລາຍ່າງຢູ່ເທິງແປ້ນມ້າ.

ການກະໂດດເຕັ້ນ: ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເດັກໃຊ້ຄວາມແຮງຂອງຂາ ເພື່ອຢູ່ຕົວກະໂດດ ລົງສູ່ພື້ນດ້ວຍປາຍຕີນ.

ການແກ່ວງ, ການໂຍນ, ການຕີ, ການສົ່ງ, ການກັ່ງ: ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເດັກໂຍນ, ຕີ, ສົ່ງ, ກັ່ງ ແລະ ຮັບບານຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ, ບໍ່ເຮັດບານຕົກ; ກຳນົດທິດທາງໃນການແກ່ວງ ແລະ ຢືນແກ່ວງຖືກວິທີ.

ການຄານ, ການເລືອ, ການປີນໄຕ່: ໃນເວລາຄານ, ເລືອຕ້ອງຮູ້ເຄື່ອນໄຫວປະສານກັບແຂນຂາຢ່າງເປັນຈັງຫວະ. ຄານລອດບ້ວງບໍ່ໃຫ້ຊຸນບ້ວງ. ປີນໄຕ່ຂຶ້ນລົງຕັ້ງບໍ່ຈັບຮາວ.

ການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນ

ຈຸດປະສົງໃນການເຝິກແອບການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນແມ່ນເພື່ອເຝິກແອບ ແລະ ເສີມສ້າງທັກສະ, ພັດທະນາການເຄື່ອນໄຫວພື້ນ ຖານ: ການຄານ, ການຍ່າງ, ການແລ່ນ, ການເຕັ້ນ, ການແກ່ວງ, ການປີນໄຕ່. ພ້ອມກັນນັ້ນຍັງສົ່ງເສີມ ແລະ ພັດທະນາຄຸນນະພາບຂອງການເຄື່ອນໄຫວ: ຄວາມວ່ອງໄວ, ຄວາມແຂງແຮງ, ຄວາມຄ່ອງແຄ້ວຂອງເດັກ. ນອກນັ້ນການເຝິກແອບການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນຍັງມີຜົນຕໍ່ການເຝິກແອບໃຫ້ແກ່ເດັກສາມາດຕອບສະໜອງຢ່າງວ່ອງໄວ ແລະ ຖືກຕ້ອງຕາມສັນຍານ. ສ້າງໃຫ້ເດັກມີແນວຄິດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ມີວິໄນ, ຊື່ສັດ ແລະ ມີນ້ຳໃຈເສຍສະຫຼະ. ໃນໄວອາຍຸນີ້ເດັກໄດ້ມີປະສົບການກ່ຽວກັບການເຄື່ອນໄຫວ, ການດຳລົງຊີວິດ, ສະພາບແວດລ້ອມອ້ອມຂ້າງ. ສະນັ້ນ, ເດັກຈຶ່ງມີສ່ວນຮ່ວມໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດສູງເຂົ້າໃນການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນ. ໃນເວລາແນະນຳການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນໄໝ້ໃຫ້ແກ່ເດັກ ຄູເປັນຜູ້ອະທິບາຍໃຫ້ເດັກຟັງ, ພ້ອມກັບສາທິດທ່າເຝິກແອບທີ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃຫ້ເດັກສັງເກດເພື່ອປະຕິບັດ. ໃນເວລາປະຕິບັດຄູຕ້ອງອະທິບາຍສິ່ງກະທັດຮັດ ປະກອບກັບການໃຊ້ນ້ຳ້ສຽງ ແລະ ການສະແດງທ່າທາງ. ຄູເລືອກເດັກທີ່ມີຄວາມວ່ອງໄວມາຫຼິ້ນບົດບາດຫຼັກ, ພ້ອມທັງຫຼິ້ນກັບເດັກ ແລະ ອະທິບາຍລາຍລະ

ອຽດໃນຂະບວນການຫຼິ້ນ, ຫຼັງຈາກນັ້ນຈຶ່ງໃຫ້ເດັກໝົດທຸກຄົນຫຼິ້ນ. ສຳລັບແບບຫຼິ້ນທີ່ມີຄຳຄ່ອງ, ຄູຄວນໃຫ້ເດັກເລົ່າຄຳຄ່ອງໃຫ້ຈື່ກ່ອນຫຼິ້ນ. ຫຼັງຈາກປະຕິບັດແຕ່ລະຄັ້ງຄູຄວນປະເມີນ, ໃຫ້ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກປະຕິບັດຫຼິ້ນໃຫ້ຖືກຕ້ອງ. ພາຍຫຼັງສິ້ນສຸດການຫຼິ້ນຄູຕ້ອງປະເມີນກ່ຽວກັບເທັກນິກໃນການຫຼິ້ນ ເພາະເດັກໃນໄວນີ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນການຕິດຕາມ, ປະເມີນຂອງຄູ.

ໃນເວລາໃຫ້ເດັກຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນເກົ່າ, ຄູຄວນໃຫ້ເດັກເວົ້າຄືນວິທີຫຼິ້ນ, ກະຕິການໃນການຫຼິ້ນ. ໃຫ້ເດັກປຶກສາຫາລືບົດບາດໜ້າທີ່ໃນການຫຼິ້ນດ້ວຍກັນ. ແນ່ນອນວ່າຄູເປັນຜູ້ຄວບຄຸມການຫຼິ້ນຂອງເດັກ. ຄູສາມາດຄວນເວົ້າຄືນວິທີຫຼິ້ນ, ກະຕິການໃນການຫຼິ້ນໃຫ້ຊັດເຈນຂຶ້ນ. ສາມາດຊ່ວຍແບ່ງປັນໜ້າທີ່ໃຫ້ແກ່ເດັກທີ່ຍັງຂີ້ອາຍໃຫ້ເປັນຜູ້ເຮັດໜ້າທີ່ຫຼັກ. ຍ້ອງຍໍຊົມເຊີຍເດັກທີ່ປະຕິບັດຖືກຕ້ອງ, ມີແນວຄວາມຄິດສ້າງສັນ ແລະ ຕັກເຕືອນເດັກທີ່ລະເມີດກະຕິກາໃນການຫຼິ້ນ.

ບັນດາແບບເຝິກແອບ ແລະ ແບບຫຼິ້ນ

ແບບເຝິກພັດທະນາໂດຍລວມ

ທ່າເຝິກແອບພັດທະນາການຫາຍໃຈ

ໄກ່ຂັນ

ເປົ່າປຸມເປົ່າ

ເປົ່າໂບ

ສຽງລົດໄຟດັງ ຕູ່....ຕູ່...

ສຽງຍິນ ອູ່...ອູ່....

ດົມດອກໄມ້

ທ່າເຝິກແອບພັດທະນາກ້າມຊີ້ນແຂນ-ປ່າ:

ເດ່ 2ແຂນອອກທາງໜ້າ, ຍົກຂີ້ແຂນນສູງ

ຍົກ 2ແຂນອອກທາງຂ້າງ, ຍົກແຂນຂຶ້ນສູງ

ວາ 2ແຂນອອກທາງຂ້າງ, ພັບແຂນເຂົ້າມືທັງສອງຈັບກ້ານຄໍ

ຍົກແຂນຂຶ້ນລົງສະຫຼັບກັນ

ໝູນປ່າໄຫຼ່

ມືໄຂວສະຫຼັບກັນ

ທ່າເຝິກແອບພັດທະນາກ້າມທ້ອງ:

ຢືນຫງ່ຽງໂຕໄປຊ້າຍຂວາສະຫຼັບກັນ 90ອົງສາ

ຢືນຫງ່ຽງໂຕໄປຊ້າຍຂວາ

ຢືນກົ້ມຕົວມາທາງໜ້າມືແຕະປາຍຕີນ

ນັ່ງຢຽດຂາມາທາງໜ້າ, ກົ້ມຕົວມາທາງໜ້າ

ນັ່ງຢຽດຂາມາທາງໜ້າ ຫງ່ຽງຕົວຊ້າຍຂວາໄປ-ມາ 90ອົງສາ

ນັ່ງຢຽດຂາມາທາງໜ້າ, ແຂນຄຳ້ມາທາງຫຼັງ ແລ້ວຍກຂາຂຶ້ນລົງສະຫຼັບກັນ

ທ່າເຝິກແອບພັດທະນາກ້າມຊີ້ນຂາ:

ນັ່ງຢ່າງຢັ້ງ ແລ້ວຢືນຂຶ້ນຕໍ່ເນື່ອງ

ນັ່ງຄູ່ເຂົ້າລົງ

ຢືນກ້ວຂາຂ້າງໜຶ່ງອອກມາທາງໜ້າ

ຢືນພັບຂາຂ້າງໜຶ່ງເຂົ້າ

ກ້ວຂ້າງເບື້ອງໜ້າອອກມາທາງໜ້າ ແລ້ວຄູ່ເຂົ້າລົງ

ທ່າເຝິກແອບການເຕັ້ນ:

ເຕັ້ນຢູ່ກັບທີ່

ເຕັ້ນໄປທາງໜ້າ

ເຕັ້ນຄາບ, ຈຸ້ມຕີນ

ເຕັ້ນເອົາຂາໄປໜ້າຫຼັງສະຫຼັບກັນ

ແບບເຝິກເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານ:

ການຍ່າງ, ແລ່ນ, ຊົງຕົວ

ການຍ່າງ, ແລ່ນຕາມຈັງຫວະກອງ, ກະແຊັກ, ເພງ

ການຍ່າງ, ແລ່ນຕາມສັນຍານ, ການແນະນຳ

ການແຍ່ງຕີນ, ຍ່າງດ້ວຍສິ້ນຕີນ

ການຍ່າງ, ແລ່ນຂ້າມວັດຖຸ 3-4ອັນ, ສູງ 5 cm, ຫ່າງກັນ 35-40 cm

ການຍ່າງເທິງຕັ້ງ ຂ້າມວັດຖຸ 2-3ອັນ, ສູງ 5 cm, ຫ່າງກັນ 30-35 cm

ແລ່ນໄວ 12-14 m

ແລ່ນຊ້າ 80-100 m

ການກະໂດດ:

ກະໂດດໄກ 40-50 cm

ກະໂດດສູງ 25-30 cm

ເຢັກ 5-6 ເທື່ອ

ກະໂດດເຂົ້າບ້ວງຕໍ່ກັນ 35 * 35 cm ຫຼື 40 * 40 cm

ການແກ້ວງ, ສິ່ງ-ຮັບ:

ໂຍນບານ ແລະ ຈັບບານດ້ວຍ 2ມື (ໂຍນສູງປະມານ 40 - 50cm)

ຕີ ແລະ ຮັບບານເວລາບານລອຍຢູ່ເທິງ

ສິ່ງ-ຮັບບານເທິງຫົວ, ລຸ່ມກ້ອງຂາ (ເປັນແຖວຕັ້ງ)

ກັງບານດ້ວຍມື ແລະ ເຄື່ອຍ້າຍໄປຕາມບານ 3.5 - 4 m

ແກ້ວງໄກດ້ວຍມືດຽວ

ແກ້ວງໄກດ້ວຍ 2ມື

ແກ່ວງໃສ່ເປົ້າທາງນອນ: ເປົ້າໄກ 1 m; ເສັ້ນຜ່າໃຈກາງເປົ້າ 0.4 m

ແກ່ວງໃສ່ເປົ້າຕັ້ງ: ເປົ້າໄກ 1.2 - 1.4 cm; ເສັ້ນຜ່າໃຈກາງເປົ້າ 0.4 m

ການຄານ, ເລືອ, ປິນໄຕ່:

ຄານດ້ວຍມື ແລະ ຂາຕາມເສັ້ນຊິກແຊັກ

ຄານລອດບ້ວງ ທີ່ມີເສັ້ນຜ່າກາງ 45-50 cm

ເລືອ 3-4 m ພ້ອມໄຕ່ຂ້າມຕັ້ງ

ປິນໄຕ່ຂຶ້ນລົງຂຶ້ນໄດ 8-10 ຂັ້ນ

ປິນໄຕ່ຂຶ້ນລົງຕັ້ງສູງ 30 cm

ຮູບແບບຖິ້ນແຖວ

ຈັດເປັນ 1-2 ວົງມົນ

ຈັດເປັນແຖວ

ປ່ຽນຈາກຮູບແຖວເປັນຮູບຖິ້ນ ແລະ ກັບຄືນ

ປ່ຽນຈາກ 1 ແຖວ ເປັນ 2 ແຖວ

ການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນ

ກຸ່ມໃດໄວກວ່າກັນ

ການໂຍນ

ຈຶ່ງຈອກກັບກະຕ່າຍ

ໂຍນຂຶ້ນໃຫ້ສູງ

ໃຜແກ່ວງໄກ

ແມວກັບນົກກະຈົບ

ຍ່າງຄືໝີ, ໄປຄືໜູ

ບັນດາແບບເຝິກ ແລະ ແບບຫຼິ້ນຂ້າງເທິງໄດ້ນຳສະເໜີໃຫ້ເດັກໄດ້ປະຕິບັດໂດຍຜ່ານຮູບແບບການເຝິກແອບ
ກາຍະກຳ ໄດ້ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການເຝິກແອບໃນຊັ້ນອະນຸບານກາງ.

2. ຮູບແບບຂອງ ກາຍະສຶກສາສຳລັບເດັກ

ໂມງກິລາ:

ຊົ່ວໂມງກິລາໄດ້ປະຕິບັດໃນຕອນເຊົ້າ, ໂດຍໃຊ້ເວລາປະມານ 20-25ນາທີ. ໃນແຕ່ລະອາທິດຈະມີຊົ່ວໂມງ
ກິລາ 2ຄັ້ງ ແລະ ໄດ້ຖືກແຊກຊ້ອນເຂົ້າໃນກິດຈະກຳທີ່ມີການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ກິດຈະກຳສະຫງົບ. ຂໍ້ກຳນົດ, ອົງ
ປະກອບ, ເນື້ອໃນ ແລະ ວິທີການທີ່ແນະນຳເຂົ້າໃນການສອນກິລາໃຫ້ແກ່ເດັກໄວອາຍຸນີ້ຄ້າຍຄືກັບໃນອະນຸບານ
ນ້ອຍ. ຍ່າງໃດກໍ່ຕາມກໍ່ຍັງມີບາງຈຸດທີ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງເຊິ່ງຄູ່ຕ້ອງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຕື່ມ.

- ອົບອຸ່ນຮ່າງກາຍ (3ນາທີ)

ຄູໃຫ້ເດັກຍ່າງປະສົມປະສານກັບການແລ່ນທີ່ແຕກຕ່າງກັນຄືກັບອະນຸບານນ້ອຍ. ມີພຽງແຕ່ການອົບອຸ່ນຮ່າງກາຍ ທີ່ຄູຈັດເດັກເປັນແຖວຕາມຈຸ, ແລ້ວໃຫ້ເດັກຫັນໄປທາງຊ້າຍ ຫຼື ຂວາຂະຫຍາຍແຖວເພື່ອເຝິກແອບການພັດທະນາໂດຍລວມໃນຂັ້ນສອນ ຫຼື ຈັດເດັກເປັນແຖວຕາມຈຸ, ແບ່ງຕາມການນັບຕາມຕົວເລກ 1-2, 1-2.

- ເຝິກແອບການພັດທະນາໂດຍລວມ (ເນື້ອໃນຫຼັກໃນຂັ້ນສອນ) (15ນາທີ)

ໃຫ້ເດັກເຝິກແອບການພັດທະນາໂດຍລວມຂອງເນື້ອໃນຫຼັກໃນຂັ້ນສອນ. ນອກຈາກຂໍ້ກຳນົດລວມສຳລັບການເຝິກແອບພັດທະນາໂດຍລວມທີ່ມີໃນຊົ່ວໂມງກິລາຄືໃນອະນຸບານນ້ອຍແລ້ວ, ຄູຄວນໃສ່ໃຈການນັບເປັນຈັງຫວະ 1, 2, 3, 4 ເພື່ອໃຫ້ເດັກໄດ້ເຝິກແອບ ເມື່ອເດັກມີຄວາມລັ້ງເຄີຍແລ້ວ ຄູພຽງແຕ່ປະຕິບັດພ້ອມເດັກ 2ຄັ້ງ ຫຼັງຈາກນັ້ນພຽງແຕ່ນັບເປັນຈັງຫວະໃຫ້ເດັກປະຕິບັດດ້ວຍຕົນເອງ. ໃນແຕ່ລະທຳເຝິກແອບແມ່ນປະຕິບັດ 4ຄັ້ງ ສ່ວນທຳເຝິກໃດທີ່ເນັ້ນໜັກກໍໃຫ້ເຝິກຕື່ມອີກ 1-2ຄັ້ງ. ຫຼັງຈາກທີ່ສະເໜີຊື່ທຳເຝິກແອບ ຄູສາມາດໃຊ້ເຄື່ອງສຽງໃນການເວົ້າເພື່ອຄວບຄຸມການເຝິກແອບເດັກ. ໃນເວລາເດັກເຝິກແອບຄູຄວນຕິດຕາມ, ແນະນຳ ແລະ ຊ່ວຍປັບປຸງເດັກທີ່ເຮັດຍັງບໍ່ທັນຖືກ. ພາຍຫຼັງທີ່ເຝິກແອບການພັດທະນາໂດຍລວມເນື້ອໃນຫຼັກແລ້ວ ຄູໃຫ້ເດັກເຄື່ອນຍ້າຍຮູບແບບແຖວເພື່ອເຝິກແອບການເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານ. ສາມາດຈັດເດັກເປັນແຖວຕາມຈຸ, 2ແຖວຂວາງປິ່ນໜ້າເຂົ້າຫາກັນໂດຍອີງໃສ່ເນື້ອເນື້ອຮູບແບບຂອງການເຝິກແອບການເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານ. ຖ້າຫາກນຳໃຊ້ຮູບແບບຈັດເດັກເປັນວົງມົນ ໃນສ່ວນທ້າຍຂອງຂັ້ນນຳເຂົ້າສູ່ບົດຮຽນ ຄູກໍຈັດເດັກເປັນວົງມົນຄືນ ເພື່ອສືບຕໍ່ປະຕິບັດເຝິກແອບເນື້ອໃນຫຼັກ. ຫຼັກລ້ຽງໃຫ້ເດັກເຄື່ອນຍ້າຍຮູບແຖວຫຼາຍເກີນໄປ. ວິທີແນະນຳເດັກປະຕິບັດການເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານແມ່ນຄືກັບຊັ້ນອະນຸບານນ້ອຍ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ທັກສະການເຄື່ອນໄຫວໃນໄວອາຍຸນີ້ໄດ້ຄ່ອຍໆສົມບູນຂຶ້ນ. ສະນັ້ນຄູຕ້ອງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເດັກປະຕິບັດທຳເຝິກແອບໃຫ້ຖືກຕ້ອງກັບເທັກນິກຂອງການເຄື່ອນໄຫວ, ປະຕິບັດໃຫ້ວ່ອງໄວ, ສວຍງາມ; ພາຍຫຼັງທີ່ຕົນເອງປະຕິບັດແລ້ວກໍໃຫ້ເດັກຮູ້ກັບມາຕໍ່ແຖວຂອດຕົນຢູ່ດ້ານຫຼັງ ແລະ ຄ່ອຍໆເຄື່ອນຍ້າຍຂຶ້ນມາ. ຫຼັງຈາກທີ່ຄູສາທິດ ແລະ ໃຫ້ເດັກອາມາປະຕິບັດໃຫ້ໝູ່ເບິ່ງ 2-3ຄົນແລ້ວ. ຄູສາມາດນຳໃຊ້ວິທີຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເປັນລາຍຸກຄືນ ແລະ ແບ່ງກຸ່ມ ໃຫ້ເດັກເຝິກແອບ ເພື່ອເປັນການປະຫຍັດເວລາ, ເພີ່ມປະລິມານໃນການເຄື່ອນໄຫວໃຫ້ແກ່ເດັກ. ຖ້າເປັນແບບເຝິກເພື່ອສົ່ງເສີມການເຄື່ອນໄຫວ ຄູສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແບບລວມໝູ່.

ສຳລັບການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນຄູຄວນແນະນຳຕາມ 5ບາດກ້າວຂອງການແນະນຳໃນການຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວ. ໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ໃນຈຸດທີ່ໜ້າສົນໃຈທີ່ໄດ້ນຳສະເໜີໃນຂັ້ນດຳເນີນຂອງກິລາກາຍະກຳສຳລັບເດັກອະນຸບານກາງດັ່ງຂ້າງເທິງ.

- ຜ່ອນຄາຍ (2ນາທີ)

ປະຕິບັດຄືກັນກັບຊັ້ນອະນຸບານນ້ອຍ.

ຫັດກາຍະບໍລິຫານຕອນເຊົ້າ

ໃນທຸກໆມື້, ກ່ອນປະຕິບັດກິດຈະກຳ 15ນາທີ ຄູຈະໄດ້ນຳພາເດັກຫັດກາຍະບໍລິຫານໂດຍໃຊ້ເວລາ 6-8ນາທີ. ໃນຂໍ້ກຳນົດ, ໂຄງສ້າງ, ເນື້ອໃນ ແລະ ວິທີການແນະນຳຄ້າຍຄືກັນກັບຊັ້ນອະນຸບານນ້ອຍ. ສຳລັບວິທີແນະນຳແມ່ນຄືກັບວິທີແນະນຳການເຝິກແອບພັດທະນາໂດຍລວມຂອງເນື້ອໃນຫຼັກໃນຊົ່ວໂມງກິລາ. ເອົາໃຈໃສ່ເພີ່ມທ່າທາຍໃຈເຂົ້າຕື່ມ.

ໂດຍລວມ, ການແນະນຳເຝິກແອບຫັດກາຍະບໍລິຫານໃນຕອນເຊົ້າແນະນຳຄືກັນກັບຊົ່ວໂມງກິລາ ແຕ່ໃນການຫັດກາຍະບໍລິຫານຈະບໍ່ມີກາເຝິກແອບພື້ນຖານ ແລະ ການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນ.

ຫັດກາຍະບໍລິຫານກາງໂມງ

ນັບແຕ່ໄວອາຍຸນີ້ ໃນຕອນເຊົ້າ ເດັກໄດ້ປະຕິບັດກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ 2 ກິດຈະກຳ. ສະນັ້ນ, ການຫັດກາຍະບໍລິຫານກາງໂມງມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງຕໍ່ການປ່ຽນແປງບັນຍາກາດ ໃນການປະຕິບັດການຮຽນຮູ້ໃນ 2 ກິດຈະກຳທີ່ເປັນກິດຈະກຳສະຫງົບ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຍັງສືບຕໍ່ໃຫ້ເດັກເຄື່ອນໄຫວຮ່າງກາຍເພື່ອໃຫ້ເດັກມີຄວາມສົດຊື່ນຫຼັງຈາກຕົ້ນນອນ.

ເວລາ, ເນື້ອໃນ ແລະ ວິທີການແນະນຳຫັດກາຍະບໍລິຫານກາງໂມງແມ່ນຄືກັນກັບຊັ້ນອະນຸບານນ້ອຍ.

ການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນ

ຊ່ວງເວລາທີ່ຄູ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນໃຫ້ແກ່ເດັກໃນແຕ່ລະວັນແມ່ນຄືກັນກັບຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ແກ່ເດັກຊັ້ນອະນຸບານນ້ອຍ. ໃນສ່ວນທີ່ແນະນຳເດັກຫຼິ້ນ, ຄູສາມາດປະຕິບັດຄືກັນກັບການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວໃນຊົ່ວໂມງກິລາ.

ການຍ່າງຫຼິ້ນ

ນອກຈາກການຍ່າງຫຼິ້ນໃນເດີ່ນໂຮງຮຽນ, ຄູສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ເດັກໄດ້ຍ່າງຫຼິ້ນ - ທັດສະນະນອກສະຖານທີ່ ເພື່ອປ່ຽນແປງສະພາບເງື່ອນໄຂສິ່ງແວດລ້ອມທາງທຳມະຊາດທີ່ເດັກໄດ້ສຳຜັດໃກ້ສືດ. ເວລາຍ່າງຫຼິ້ນທັດສະນະ ເດັກສາມາດນຳໃຊ້ຄວາມຊື່ນເຄີຍຂອງການເຄື່ອນໄຫວຂອງຕົນເຂົ້າໃນການປະຕິບັດຕົວຈິງ (ເຕັ້ນຂ້າມຮ່ອງນ້ຳ, ຍ່າງເທິງຂອນໄມ້ຕ່ຳ). ສະນັ້ນເຮັດໃຫ້ທັກສະໃນການເຄື່ອນໄຫວໄດ້ຮັບການເສີມສ້າງ ແລະ ພັດທະນາ. ຄຸນນະພາບຂອງການເຄື່ອນໄຫວຄື: ຄວາມທົນທານ, ຄວາມອ່ອນນຸ້ມ, ຄວາມຢືດຢູ່ນຕ່າງໆກໍ່ປະກົດຂຶ້ນ; ຄວາມສາມາດໃນການກຳນົດທິດທາງ, ນ້ຳໃຈເສຍສະຫຼະ, ເຝິກແອບການຕັດສິນ. ນອກນັ້ນ, ການຍ່າງຫຼິ້ນ - ການທັດສະນະນອກໂຮງຮຽນຍັງສົ່ງຜົນໃຫ້ເກີດຄວາມປະທັບໃຈຕໍ່ຊີວິດຂອງເດັກ, ສົ່ງຜົນຕໍ່ການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກສຳລັບສິ່ງແວດລ້ອມອ້ອມຂ້າງ.

ຄູຕ້ອງກຽມຄວາມພ້ອມຢ່າງທ້າວຫັນ ແລະ ວາງແຜນໄວ້ກ່ອນຈະນຳພາເດັກໄປທັດສະນະສຶກສາ. ກຽມຄວາມພ້ອມດ້ານຈິດໃຈເພື່ອດຶງດູດຄວາມສົນໃຈໃຫ້ແກ່ເດັກ, ກຽມຄວາມພ້ອມທາງດ້ານຮ່າງກາຍຄື: ເຄື່ອງນຸ່ງ, ເກີບ, ໝວກ (ປະສານສົມທົບກັບຜູ້ປົກຄອງເດັກ), ກະກຽມພາຫະນະທີ່ເອື້ອອານວຍໃນການຫຼິ້ນໃນເດີ່ນໂຮງຮຽນ. ເປັນຕົ້ນແມ່ນຕ້ອງກະກຽມເນື້ອໃນທັງໝົດໃນຂະບວນທັດສະນະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ກິດຈະກຳຂອງເດັກມີຄວາມຕໍ່ເນື່ອງ, ໜ້າສົນໃຈ ແລະ ມີຄວາມເໝາະສົມຕໍ່ເດັກ.

ການວາງແຜນກ່ຽວກັບການທັດສະນະ ຄູສາມາດອອກແບບໃນຮູບແບບຂອງບົດສອນ. ພາກສ່ວນ “ເນື້ອໃນ ແລະ ວິທີການແນະນຳ” ຄູສາມາດແຕ່ງຕາມລຳດັບໃນການນຳພາເດັກທັດສະນະຫຼິ້ນ. ກ່ອນອື່ນໝົດຄູເຕົ້າລວມເດັກເປັນ 1 ແຖວ ຫຼື 2 ແຖວຕາມຈຸ, ສອນໃຫ້ເດັກຮູ້ເຖິງຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈຳເປັນ, ຫຼັງຈາກນັ້ນໃຫ້ເດັກຍ່າງໄປຕາມແຖວ

ໂດຍມີຄູໜຶ່ງຄົນຍ່າງທາງໜ້າ ແລະ ຄູອີກໜຶ່ງຄົນຍ່າງທາງຫຼັງ. ໃນເວລາທີ່ຍ່າງໄປຕາມແຖວຄູອະນຸຍາດໃຫ້ເດັກເດັ່ນ ກະໂດດຂ້າມຮ່ອງນ້ຳ, ຍ່າງເທິງຂ້ອນໄມ້....ຄູຄວນເອົາໃຈໃສ່ຄວາມປອດໄພຂອງເດັກ. ພໍຮອດຈຸດໝາຍຄູໃຫ້ເດັກ ພັກຜ່ອນ ແລ້ວຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ເດັກເຝິກແອບ, ເນື້ອໃນການເຝິກແອບແມ່ນແບບເຝິກແອບ ແລະ ແບບຫຼິ້ນຕ່າງໆ ທີ່ເດັກເຄີນຫຼິ້ນຜ່ານມາ. ຈາກນັ້ນຄູໃຫ້ເດັກຍ່າງຫຼິ້ນຕາມໃຈ. ໂດຍຄູສາມາດແນະເດັກສັງເກດເບິ່ງການເຄື່ອນໄຫວ ຂອງສັດ, ຜູ້ຄົນອອກກຳລັງກາຍ, ສັງເກດເບິ່ງເຮືອນ, ສະຖານທີ່ຕ່າງໆ,... ຮອດຕອນທ້າຍຂອງການທັດສະນະຄູ ສາມາດຈັດກິດຈະກຳການຫຼິ້ນແບບເປົາບາງໃຫ້ແກ່ເດັກ ເພື່ອເຕົ້າໂຮມລວມເດັກຄືນ. ເວລາກັບຄືນສູ່ໂຮງຮຽນ ຄູຈັດ ຕັ້ງປະຕິບັດຄືກັນກັບຕອນໄປ, ເອົາໃຈໃສ່ໃຫ້ເດັກເຄື່ອນໄຫວຍ່າງທຳມະດາ ເພາະຕອນນີ້ໄດ້ເມື່ອຍຈາກ ການເຄື່ອນໄຫວມາແລ້ວ. ໃນການທັດສະນະສຶກສານອກສະຖານທີ່ ຄູສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ 1-2ເດືອນ/1ຄັ້ງ. ໂດຍໃຊ້ເວລາໃນແຕ່ລະຄັ້ງບໍ່ໃຫ້ກາຍ 60ນາທີ. ຄວນໃຫ້ເດັກກັບກ່ອນກິນເຂົ້າທ່ຽງ ເພື່ອໃຫ້ເດັກໄດ້ພັກຜ່ອນ ແລະ ທຳຄວາມສະອາດກ່ອນກິນເຂົ້າ.

ຍ້ອນວ່າເດັກມີປະສົບການໃນການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ເຂົ້າໃນກ່ຽວກັບການດຳລົງຊີວິດຫຼາກຫຼາຍກ່ຽວກັບ ສິ່ງແວດລ້ອມອ້ອມຂ້າງ. ສະນັ້ນ, ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ການເຄື່ອນໄຫວຢ່າງອິດສະຫຼະຂອງເດັກໃນໄວອາຍຸນີ້ມີຄວາມ ຫຼາກຫຼາຍ. ເນື້ອໃນ ແລະ ຮູບແບບໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເຄື່ອນໄຫວແບບອິດສະຫຼະແມ່ນຄືກັບຊື່ອະນຸບານ ນ້ອຍ.

III. ເດັກນັບແຕ່ອາຍຸ 5-6ປີ

1. ເນື້ອໃນຂອງກາຍະກຳສຶກສາສຳລັບເດັກ

ລວມມີ 4ເນື້ອໃນ:

ການຈັດຮູບແຖວ

ໃນໄວອາຍຸນີ້, ບໍ່ຈຳເປັນໃຊ້ວັດຖຸມາດຖານເພື່ອເປັນແບບໃນການຈັດແຖວ. ເດັກສາມາດຈັດ ແລະ ເຄື່ອນ ຍ້າຍແຖວຕາມສຽງສັນຍານຂອງຄູ. ຄວນເຝິກແອບໃຫ້ເດັກຍ່າງ, ແລ່ນເປັນຮູບວົງມົນ, ແລ່ນຊິກແຊັກເພື່ອເຝິກ ຄວາມສາມາດໃນກຳນົດທິດທາງໃນກາງຫາວ. ເດັກອະນຸບານໃຫຍ່ສາມາດຊອກຕຳແໜ່ງຂອງຕົນໃນເວລາຈັດແຖວ ໄດ້. ສະນັ້ນເຝິກແອບໃຫ້ເດັກເຂົ້າແຖວຕາມຈຸ ດ້ວຍການຍ່າງ, ການແລ່ນຊ້າໆ ໂດຍຄູເປັນຜູ້ອອກຄຳສັ່ງເພື່ອຄວບ ຄຸມເດັກ: “ເຕົ້າລວມແຖວ” ພ້ອມກັນນັ້ນຄູຊີ້ມືໄປທາງໜ້າ, ແລ້ວເດັກກໍຈັດເປັນແຖວຕາມຈຸຕໍ່ໜ້າຄູ. ຈາກນັ້ນຄູກໍ ໃຫ້ເດັກກວດກາຄວາມເປັນລະບຽບຂອງແຖວເອງ. ເຝິກແອບເດັກເຂົ້າແຖວດ້ວຍການຍ່າງ, ການແລ່ນຊ້າໆ ຈາກ ນັ້ນຄູເປັນຜູ້ອອກຄຳສັ່ງ “ເຕົ້າລວມແຖວ”, ” ພ້ອມກັນນັ້ນຄູຊີ້ມືໄປທາງໜ້າ, ແລ້ວເດັກກໍຈັດເປັນແຖວຂວາງ. ຈາກ ນັ້ນຄູກໍໃຫ້ເດັກກວດກາຄວາມເປັນລະບຽບຂອງຖັນເອງ. ເຝິກແອບເດັກເຄື່ອນຍ້າຍແຖວ ຈາກ 1ແຖວເປັນ 2ແຖວ ດ້ວຍວິທີ: ໃຫ້ເດັກຈັດແຖວຕາມຈຸ, ຕາມຕຳແໜ່ງຕົວເລກ ສ່ວນຄູເປັນຜູ້ໃຫ້ສັນຍານ “ເຄື່ອນຍ້າຍເປັນ 2ແຖວ ກ້າວ!” ເດັກທີ່ໄດ້ຕຳແໜ່ງເລກ 2ກ້າວຂາອອກທາງຂ້າງ 1-2 ກ້າວຂຶ້ນກັບຄູເປັນຜູ້ສັ່ງ. ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັນເມື່ອຄູ ໃຫ້ລວມແຖວ ຈາກ 2ແຖວເຂົ້າມາເປັນແຖວດຽວ. ເດັກທີ່ເຄື່ອນຍ້າຍອອກຈະກ້າວເຂົ້າແຖວເກົ່າຕຳແໜ່ງເດີມ. ເຝິກແອບເດັກເຄື່ອນຍ້າຍແຖວຂວາງ ຈາກ 1ແຖວຂວາງເປັນ 2ແຖວຂວາງດ້ວຍວິທີ: ຈັດເດັກຍືນເປັນແຖວຂວາງ ຕາມຈຸ, ຫຼັງຈາກເດັກນັບຕາມແໜ່ງ 1-2ແລ້ວ ຄູອອກຄຳສັ່ງ “ເຄື່ອນຍ້າຍເປັນ 2ຖັນ ກ້າວ!” ເດັກທີ່ໄດ້ຕຳແໜ່ງ 2

ຈະກ້າວອອກມາທາງຫຼັງ 1-2ກ້າວຂຶ້ນກັບຄູ່ເປັນຜູ້ສັ່ງ. ແລະ ປະຕິບັດເຊັ່ນດຽວກັນເມື່ອຄູ່ສັ່ງໃຫ້ກັບເຂົ້າຖິ້ມ ເດັກທີ່ມີຕຳແໜ່ງ 2 ຍືນທາງຫຼັງຕ້ອງກ້າວຂຶ້ນມາຢູ່ຕຳແໜ່ງເດີມ. ເຝິກແອບເດັກເຄື່ອນຍ້າຍການຈັດເດັກຈາກ 1ວົງມົນ ເປັນ 2ຮູບວົງມົນກໍ່ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການເຝິກແອບເດັກເຄື່ອນຍ້າຍຖິ້ມແຖວ.

ແບບເຝິກພັດທະນາໂດຍລວມ

ເດັກຊັ້ນອະນຸບານໃຫ່ຍເຄື່ອນໄຫວຂ້ອນຂ້າງຊັດເຈນຂຶ້ນ, ເປັນຈັງຫວະ, ມີຄວາມຄ່ອງແຄ້ວ...ຄວາມຈິຈຳຂອງເດັກຈະພັດທະນາຂຶ້ນ, ເດັກມີຄວາມສາມາດໃນການສັງເກດໄດ້ດີ ແລະ ຈິຈຳທຳເຝິກແອບທີ່ໄດ້ຮຽນມາ. ສະນັ້ນ, ຄູພຽງແຕ່ເຝິກແອບພ້ອມເດັກ 1-2ເທື່ອ ຈາກນັ້ນນັບໃຫ້ເດັກເຝິກແອບດ້ວຍຕົນເອງ. ໃນເວລາເຝິກແອບຄວນໃຫ້ເດັກເຝິກແອບດ້ວຍມືເປົ່າ, ເຝິກແອບປະກອບອຸປະກອນ ແລະ ເຝິກແອບປະກອບເພງຕາມຈັງຫວະ. ທ່າຫາຍໃຈໃຫ້ເດັກເຝິກແອບ 4-5ຄັ້ງ, ສ່ວນທ່າເຝິກແອບອື່ນໆໃຫ້ເດັກປະຕິບັດ 2ຄັ້ງນັບ 8ຈັງຫວະ, ສ່ວນແບບເຝິກແອບເຝິກແອບທີ່ເສີມສ້າງຕໍ່ການປະຕິບັດເນື້ອໃນຫຼັກແມ່ນໃຫ້ເຝິກແອບຕື່ມອີກ 1ຄັ້ງ. ເວລາເຝິກແອບທ່າຫາຍໃຈ, ແນະນຳໃຫ້ເດັກຫາຍໃຈເລິກໆ, ເປັນຈັງຫວະ, ເວລາຍົກແຂນຂຶ້ນ ຫຼື ວາແຂນອອກໃຫ້ຫາຍໃຈເຂົ້າ, ເວລາເອົາແຂນລົງ ຫຼື ກົມຕົວລົງໃຫ້ຫາຍໃຈອອກ. ສຳລັບທ່າເຝິກແອບພັດທະນາກ້າມຊີ້ນແຂນ-ປ່າ ແນະນຳເດັກເວລາຍົກແຂນມາທາງໜ້າໃຫ້ຊິລະດັບບ່າໄຫຼ, ພັບແຂນເຂົ້າໃຫ້ຂ້ອນສູງລະດັບບ່າໄຫຼ ແລ້ວຍົກແຂນຂຶ້ນເທິງສາຍຕາແນມໄປຕາມແຂນ. ສຳລັບທ່າເຝິກແອບພັດທະນາກ້າມຊີ້ນຂາ, ແນະນຳໃຫ້ເດັກປະຕິບັດທ່ານັ່ງຢ່ອງຢ້, ຫຼັງຕ້ອງຊີ້; ເວລາຍືນໃຫ້ແຕ່ຂາເບື້ອງໜຶ່ງອອກມາທາງໜ້າ, ອອກທາງຂ້າງໂດຍຂາຕ້ອງຊີ້ ພ້ອມທັງຮັກສາການຊົງຕົວ. ສຳລັບທ່າເຝິກແອບພັດທະນາກ້າມຊີ້ນທ້ອງ-ເອິກ, ແນະນຳເວລາກົມຕົວລົງຂາຕ້ອງຍືນໃຫ້ຊີ້; ຫ່ຽງລຳຕົວເປັນທາງຂ້າງໂດຍບໍ່ໃຫ້ຂາເໜັງຕີງ. ສຳລັບທ່າເຕັ້ນ, ແນະນຳເດັກເວລາກະໂດດເຕັ້ນຂາຕ້ອງຊີ້, ບ່ຽງເຂົາ ແລະ ລົງສຳຜັດພື້ນດ້ວຍຫົວນິ້ວຕີນ.

ແບບເຝິກເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານ

ສຳລັບເດັກຊັ້ນອະນຸບານ, ບັນດາແບບເຝິກໃນການເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານ ສ່ວນໃຫ່ຍນຳໃຊ້ເພື່ອຈັດຄວາມເປັນລະບົບ, ເສີມສ້າງທັກສະໃນການເຄື່ອນໄຫວຊ່ວຍໃຫ້ເດັກປະຕິບັດການເຄື່ອນໄຫວຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ, ຊັດເຈນຂຶ້ນ. ພ້ອມກັນນັ້ນຍັງສອນໃຫ້ເດັກຮູ້ຈັກປະສານສົມທົບການເຄື່ອນໄຫວຢ່າງເປັນຈັງຫວະ. ສຳລັບແບບເຝິກທີ່ງ່າຍຄຸພຽງແຕ່ບອກຂໍ້ກຳນົດຂອງແບບເຝິກ ແລະ ສາທິດໃຫ້ເດັກເບິ່ງ 1ຄັ້ງ. ເພາະວ່າເດັກໃນໄວນີ້ມີຄວາມສາມາດໃນການສັງເກດ ແລະ ຈິຈຳທຳເຝິກແອບໄດ້, ເຮັດໃຫ້ເດັກສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມຕ້ອງການຫຼັກຂອງການເຄື່ອນໄຫວ, ສະນັ້ນສຳລັບທ່າເຝິກແອບທີ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ຄູພຽງແຕ່ສາທິດພ້ອມທັງອະທິບາຍວິທີເຝິກແອບ 1-2ຄັ້ງ. ເປັນຕົ້ນຈັດຕັ້ງການເຝິກແອບເຄື່ອນໄຫວສຳລັບເດັກດ້ວຍວິທີຈັດກຸ່ມ, ເປັນຕົ້ນແບບເຝິກແອບທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງນຳໃຊ້ເຄື່ອງມືເຝິກແອບໃຫ່ຍໆຄືຂັ້ນໄດປິນໄຕ່, ຕັ່ງ ຄູ່ໃຫ້ເດັກເຝິກແອບຕາມວິທີເຝິກແອບເປັນລາມບຸກຄົນ. ຄູຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເດັກປະຕິບັດທ່າເຝິກແອບທັກສະການເຄື່ອນໄຫວໃຫ້ຖືກຕ້ອງ. ເພາະການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກຄ່ອຍໆມີຄວາມສົມບູນຂຶ້ນ. ສະນັ້ນ, ຄູຄວນນຳໃຊ້ເທັກນິກດ້ວຍການຫຼິ້ນ, ການແຂ່ງຂັນເຂົ້າໃນຂະບວນການເຝິກແອບ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເດັກມີຄວາມຕື່ນເຕັ້ນ ແລະ ຫ້າວຫັນ. ສຳລັບການເຝິກແອບການຍ່າງ, ການແລ່ນ, ການຊົງຕົວ ແນະນຳໃຫ້ເດັກໃນເວລາຍ່າງ, ແລ່ນຄວນຍົກຕີນຂາຂຶ້ນໃຫ້ເປັນທຳມະຊາດ, ປະສົມປະສານກັບແຂນຂາໃຫ້ເປັນຈັງຫວະ, ບໍ່ກົມຫົວ. ເດັກຮູ້ກຳນົດທິດທາງຊ້າຍ-ຂວາ, ໜ້າຫຼັງ, ມີການຕອບສະໜອງຢ່າງວ່ອງໄວຕໍ່ສຽງສັນຍານ. ສຳລັບ

ການເຄື່ອນໄຫວເດີມ ແນະນຳໃຫ້ເດັກຮູ້ຈັກຍ້ຕົວເພື່ອກະໂດດຂຶ້ນດ້ວຍຂາທັງ 2, ປະສານກັບແຂນເພື່ອສ້າງເປັນແຮງ
ດັນ, ສຳຜັດກັບພື້ນດ້ວຍປາຍນິ້ວຕີນ. ເວລາເດີມ ຫຼື ກະໂດດເຂົ້າບ້ວງຕ່າງໆບໍ່ໃຫ້ຕີນຖືກກັບບ້ວງ. ສຳລັບ
ການເຄື່ອນໄຫວການແກ່ວງ, ການສິ່ງ, ການໂຍນ, ການຕີ, ການກັ້ງ, ແນະນຳໃຫ້ເດັກປະຕິບັດໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມ
ເທັກນິກ, ຮັບບານດ້ວຍ 2ມື, ບໍ່ເຮັດບານຕົກເຮ່ຍ. ສຳລັບການຄານ, ການເລືອ, ການປິ່ນໄຕ່ ແນະນຳໃຫ້ເດັກໃນ
ເວລາເຄື່ອນໄຫວຕ້ອງຮູ້ປະສານການເຄື່ອນໄຫວລະຫ່ວາງແຂນຂາໃຫ້ເປັນຈັງຫວະ ແລະ ປະຕິບັດໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມ
ທ່າເຝິກແອບ.

ການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນ

ບັນດາແບບຫຼິ້ນສຳລັບເດັກໃນໄວອາຍຸນີ້ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນເພື່ອສົ່ງເສີມ ແລະ ເຮັດໃຫ້ການເຄື່ອນໄຫວມີຄວາມ
ສົມບູນຂຶ້ນ; ເຝິກແອບການຕອບສະໜອງຕໍ່ການຕຸ້ນຢ່າງວ່ອງໄວ; ພ້ອມກັນນັ້ນຍັງສຶກສາໃຫ້ເດັກມີຄວາມກ້າຫານ,
ມີນ້ຳໃຈເສຍສະຫຼະ, ໃຫ້ເດັກຮູ້ເຖິງຄວາມອົດທົນ.

ບັນດາແບບເຝິກ ແລະ ແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວ

ແບບເຝິກພັດທະນາໂດຍລວມ

ທ່າເຝິກແອບພັດທະນາການຫາຍໃຈ

ໄກ່ຂັນ

ເປົ່າບຸມເປົ່າ

ເປົ່າໂບ

ສຽງລົດໄຟດັງ ຕູ່...ຕູ່...

ສຽງຍືນ ອູ່...ອູ່...

ຍົກແຂນຂຶ້ນແລ້ວຫາຍໃຈເຂົ້າ, ເອົາແຂນລົງແລ້ວຫາຍໃຈ

ທ່າເຝິກແອບພັດທະນາກ້າມຊີ້ນແຂນ-ປ່າ:

ເຕ່ 2ແຂນອອກທາງໜ້າ, ພັບແຂນໄຂ່ວກັນຢູ່ໜ້າເອິກ

ເຕ່ 2ແຂນມາທາງໜ້າ, ຍົກແຂນຂຶ້ນ

ວາ 2ແຂນອອກທາງຂ້າງ (ຫຼື ຍົກຂຶ້ນ), ພັບແຂນເຂົ້າມືທັງສອງຈັບບ່າ

ໄຂ່ວແຂນຢູ່ໜ້າເອິກ, ເຕ່ແຂນມາທາງໜ້າແລ້ວຄ່ອຍວາແຂນອອກ

ພັບແຂນເຂົ້າອອກມາທາງໜ້າ ຫຼື ຍົກຂຶ້ນສູງ

ທ່າເຝິກແອບພັດທະນາກ້າມຊີ້ນທ້ອງ-ເອິກ

ຍືນກົ້ມຕົວມາທາງໜ້າມືແຕະປາຍຕີນ

ຍືນຫຸ່ງຽງໂຕໄປທາງຂ້າງສະຫຼັບກັນໄປມາ 90ອົງສາ

ຍືນຫຸ່ງຽງໂຕໄປ 2ຂ້າງ

ເຕ່ມືໄປທາງຫຼັງແລ້ວກົ້ມຕົວມາທາງໜ້າ

ນັ່ງຢຽດຂາມາທາງໜ້າ, ແຂນຄ້າມາທາງຫຼັງ ແລ້ວຍົກຂາຂຶ້ນແລ້ວເອົາລົງ

ນັ່ງຢຽດຂາມາທາງໜ້າ ຫງຽງຕົວໄປທາງ 2 ຂ້າງ

ທ່າເຝິກແອບພັດທະນາກ້າມຊີ້ນຂາ:

ນັ່ງຢ່ອງຢັ້ ແລ້ວຢືນຂຶ້ນຕໍ່ເນື່ອງ

ນັ່ງຄູເຂົ້າລົງ

ຢືນເດ່ຂາມາທາງໜ້າ (ຫຼື ເດ່ຂາອອກທາງຂ້າງ)

ກ້າວຢັ້ເຂົ້າໜຶ່ງອອກທາງໜ້າ ສ່ວນອີກຂ້າງເດ່ຂາຊື່ອອກມາທາງຫຼັງ

ກ້າວຢັ້ຂາຊ້າຍອອກທາງຊ້າຍ ສ່ວນຂາຂວາຢຽດຊື່ຂ້າງຂວາ

ທ່າເຝິກແອບການເຕັ້ນ:

ເຕັ້ນໄປທາງໜ້າ (ເຕັ້ນຂ້າມໄມ້, ຂ້າມວົງມົນ)

ເຕັ້ນຄາບ, ຈຸ່ມຕີນ

ເຕັ້ນຂາດຽວແລ້ວສະຫຼັບຂາ

ເຕັ້ນສະຫຼັບຂາໜ້າຫຼັງ

ແບບເຝິກແອບເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານ:

ການຍ່າງ, ແລ່ນ, ຊົງຕົວ

ການຍ່າງ, ແລ່ນຕາມຈັງຫວະກອງ, ກະແຊັກ, ເພງ

ການຍ່າງ, ແລ່ນຕາມສັນຍານ, ການແນະນຳ

ການແຢ່ງຕີນ, ຍ່າງດ້ວຍສິ້ນຕີນ

ການຍ່າງຂຶ້ນຕັ້ງໄປທາງໜ້າ, ກ້າວຂຶ້ນຕັ້ງໄປທາງຂ້າງ

ຍ່າງຄົງຖົງຊ້າຍເທິງຫົວຊົງຕົວເທິງຕັ້ງ

ແລ່ນຍົກຂາຂຶ້ນສູງ 4-4,5 m

ແລ່ນໄວ 15-17 m

ແລ່ນຊ້າ 100-120 m

ການກະໂດດ:

ກະໂດດໄກ 50-60 cm

ເຕັ້ນຈຸ່ມຂາ ຈ່າງຂາ

ກະໂດດສູງ 25-30 cm

ເຕັ້ນຂ້າມວັດຖຸຕໍ່ກັນ 4-5ອັນ, ຫ່າງກັນ 35-40 cm

ເຢັກ (ປະມານ 10ຄັ້ງ)

ການແກ່ວງ, ສິ່ງ-ຮັບ:

ຕົບບານລົງພື້ນ ແລະ ຮັບບານດ້ວຍ 2ມື

ໂຍນບານຂຶ້ນສູງ 40 - 50cm, ຮັບບານດ້ວຍ 2ມື

ແກ່ວງບານດ້ວຍມືດຽວ

ແກ່ວງບານດ້ວຍ 2ມີ

ແກ່ວງໃສ່ເປົ້າທາງນອນ: ເປົ້າໄກ 1,4-1,6 m; ເສັ້ນຜ່າໃຈກາງເປົ້າ 0.4 m

ແກ່ວງໃສ່ເປົ້າຕັ້ງ: ເປົ້າໄກ 1.0 - 1.2 m; ສູງ 1 m; ເສັ້ນຜ່າໃຈກາງເປົ້າ 0.4 m

ລິ້ງ, ຮັບບານຕາມທິດທາງຊ້າຍ, ຂວາ, ຂ້າມຫົວ, ລອດຫວ່າງຂາ

ກັງບານໄປຕາມທິດທາງດ້ວຍ 2ມີ 4-5 m

ກັງບານແບບຊີກແຊັກດ້ວຍ 2ມີ

ການຄານ, ເລືອ, ປີນໄຕ່:

ຄານດ້ວຍມື ແລະ ຂາຕາມເສັ້ນຊີກແຊັກ

ປີນໄຕ່ຂຶ້ນລົງຂັ້ນໄດ

ເລືອ 3,5 m ພ້ອມທັງຍ່າງຂຶ້ນຕັ້ງເຝິກແອບ

ຮູບແບບຖັນແຖວ

ຈັດເປັນແຖວຕັ້ງ, ແຖວງຂວາງຕາມຈຸ

ເຄື່ອນຍ້າຍຈາກ 1ແຖວຕັ້ງ ເປັນ 2ແຖວຕັ້ງ ແລະ ກັບຄືນ

ເຄື່ອນຍ້າຍຈາກ 1ແຖວຂວາງ ເປັນ 2ແຖວຂວາງ ແລະ ກັບຄືນ

ເຄື່ອນຍ້າຍຈາກ 1ວົງມົນ ເປັນ 2ວົງມົນ

ການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນ

ເຕັ້ນຕໍ່ກັນ

ດົງເຊືອກ

ແຂ່ງມ້າ

ຫຼິ້ນເຢັກ

ໃຜໄວກວ່າກັນ

ໂຍນບານໃສ່ກະຕ່າ

ຈຶ້ງຈອກ ກັບ ກະຕ່າຍ

ໃຜໂຍນໄດ້ໄກ

2. ຮູບແບບການສຶກສາກາຍະກຳສຳລັບເດັກ

ໄວນີ້ເປັນໄວອາຍຸກຽມຄວາມພ້ອມຂຶ້ນສູ່ຂັ້ນປະຖົມ. ສະນັ້ນ, ນອກຈາກການກຽມຄວາມພ້ອມທາງດ້ານຮ່າງກາຍໃຫ້ແກ່ເດັກແລ້ວ, ບັນດາຮູບແບບການສອນກາຍະກຳສຳລັບເດັກໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນເພື່ອພັດທະນາຄວາມເປັນອິດສະຫຼະທາງສະຕິປັນຍາໃນການປະຕິບັດກິດຈະກຳ, ນຳເດັກໄປສູ່ການເຝິກແອບເດັກປະເມີນການເຄື່ອນໄຫວຂອງຕົນ ແລະ ຂອງໝູ່ເພື່ອນ, ພ້ອມກັນນັ້ນຍັງເປັນການພັດທະນາກົນໄກແນວຄວາມຄິດທີ່ຈຳເປັນໃນຂະບວນການຮຽນຮູ້ (ວິເຄາະ, ປຽບທຽບ, ສະຫຼຸບ, ສັງເກດ).

ໂມງກິລາ

ຊົ່ວໂມງເຝິກແອບກິລາກາຍະກຳສຳລັບຊັ້ນອະນຸບານໃຫ່ຍໃຊ້ເວລາປະມານ 25-30ນທີ. ຂໍ້ກົດລວມ, ອົງປະກອບ, ເນື້ອໃນ, ວິທີການໃນການແນະນຳ ແລະ ບາງຈຸດທີ່ຄວນເອົາໃຈໃສ່ກໍ່ຄ້າຍຄືກັນກັບການສອນໃນຊັ້ນອະນຸບານກາງ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຄູ່ຕ້ອງໃຫ້ຄວາມສົນໃຈຕໍ່ຈຸດອື່ນໆທີ່ຍົກລະດັບສຳລັບຄວາມຕ້ອງການຂອງເດັກໃນໄວນີ້.

- ອົບອຸ່ນຮ່າງກາຍ (2-3ນາທີ)

ເນື້ອໃນ ແລະ ວິທີປະຕິບັດຄືກັນກັບຊັ້ນອະນຸບານກາງ. ມີພຽງແຕ່ວິທີຈັດຮູບແຖວ ແມ່ນເບິ່ງຈາກເນື້ອໃນຂອງແບບເຝິກ (ເຊິ່ງໄດ້ກ່າວໄວ້ຂ້າງເທິງ). ການຈັດຮູບແຖວຕ່າງໆ ແມ່ນຂຶ້ນກັບເນື້ອໃນການເຝິກແອບພື້ນຖານ (ເນື້ອໃນຫຼັກໃນຂັ້ນສອນ) ເພື່ອເລືອກຮູບແບບການຈັດແຖວໃຫ້ເໝາະສົມ. ສ່ວນໃຫ່ຍມັກຈັດເດັກເປັນແຖວຕັ້ງຕາມຈຸ, ຈາກນັ້ນແບ່ງເດັກຈາກ 1ແຖວເປັນ 2ແຖວ (ປະຕິບັດນັບຕາມຕຳແໜ່ງ 1-2,1-2 ເຊິ່ງຜູ້ທີ່ໄດ້ຕາແໜ່ງເລກ 2 ແມ່ນຕ້ອງກ້າວຂ້າອອກທາງຂ້າງ 1-2 ກ້າວຕາມຄາສັ່ງຂອງຄູ).

- ຂັ້ນສອນ (20 ນາທີ)

ເຊິ່ງລວມມີ: ການເຝິກແອບພັດທະນາໂດຍລວມ, ການເຝິກແອບເນື້ອໃນພື້ນຖານ ແລະ ການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນ.

ການເຝິກແອບພັດທະນາໂດຍລວມປະກອບມີທ່າເຝິກແອບ: ແຂນ-ປ່າ, ຂາ, ທ້ອງ-ເອິກ, ເຕັ້ນ (ຂໍ້ກຳນົດຕ່າງໆຂອງແບບເຝິກພັດທະນາໂດຍລວມແມ່ນໃຫ້ເບິ່ງເນື້ອໃນດ້ານເທິງ).

ເຝິກແອບເດັກ 1-2ການເຄື່ອນໄຫວເນື້ອໃນພື້ນຖານ, ຖ້າເຝິກແອບ 2ແບບເຝິກ, ແບບເຝິກທີສອງຄວນເປັນແບບເຝິກເກົ່ານຳມາທົບທວນຄືນ (ຂໍ້ກຳນົດຕ່າງໆຂອງແບບເຝິກພັດທະນາໂດຍລວມແມ່ນໃຫ້ເບິ່ງເນື້ອໃນດ້ານເທິງ).

ການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນ: ແນະນຳວິທີການຄືກັນຊັ້ນອະນຸບານກາງ (ຖ້າເຝິກແອບການເຄື່ອນໄຫວເນື້ອໃນພື້ນຖານ 2ແບບເຝິກ ແມ່ນຈະບໍ່ມີແບບຫຼິ້ນ).

- ຜ່ອນຄາຍ

ປະຕິບັດຄືກັບຊັ້ນອະນຸບານກາງ

ການແຕ່ງບົດສອນຊົ່ວໂມງກິລາກາຍະກຳຊັ້ນອະນຸບານໃຫ່ຍແມ່ນແຕ່ງຄືກັນກັບຊັ້ນອະນຸບານກາງ (ໃນເວລາແຕ່ງບົດສອນໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ບັນຫາເນື້ອໃນທີ່ຍົກໃຫ້ເຫັນຢູ່ຂ້າງເທິງ).

ເນື້ອໃນ ແລະ ວິທີແນະນຳການປະຕິບັດ: ຫັດກາຍະບໍລິຫານ, ຊົ່ວໂມງກິລາກາຍະກຳ, ການຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນ, ການຢ່າງຫຼິ້ນ-ຫັດສະນະ ແລະ ການຈັດກິດຈະກຳເຄື່ອນໄຫວໃນເວລາທີ່ເດັກປະຕິບັດດ້ວຍຕົນເອງແມ່ນຄືກັນກັບຊັ້ນອະນຸບານກາງ.

ການທ່ຽວຊົມສະຖານທີ່

ນອກຈາກການທ່ຽວຊົມໂດຍມີຈຸດປະສົງເພື່ອເຝິກແອບຮ່າງກາຍສໍາລັບຊັ້ນອະນຸບານກາງ ແລະ ອະນຸບານໃຫຍ່ແລ້ວ, ໃນໄວອາຍຸນີ້ຄູສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ເດັກທ່ຽວຊົມສະຖານທີ່ຕ່າງໆພາກຮຽນ/ຄັ້ງ. ສະຖານທີ່ທ່ຽວຊົມຕ່າງໆຄູສາມາດເລືອກເປັນສວນສັດ, ສວນອອກກໍາລັງກາຍ, ສະໂມສອນເຝິກແອບຮ່າງກາຍ ຫຼື ໂຮງຮຽນປະຖົມ. ຄູຕ້ອງຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບສະຖານທີ່ທີ່ຈະພາເດັກໄປທ່ຽວຊົມກ່ອນນໍາພາເດັກໄປ, ກໍານົດພາຫະນະຂົນສົ່ງເດັກ, ຖ້າສະຖານທີ່ທ່ຽວຊົມມີໄລຍະໃກ້ ແລະ ທາງສະດວກສະບາຍ ກໍຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ເດັກຢ່າງໄປ ເພື່ອໃຫ້ເດັກນໍາໃຊ້ການເຄື່ອນໄຫວຂອງຕົນເຂົ້າໃນການປະຕິບັດຕົວຈິງ ແລະ ສ້າງເງື່ອນໄຂໃນການສັງເກດສິ່ງຕ່າງໆ, ປະກົດການຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງທາງ. ຄູຄວນມີການວາງແຜນຕົວຈິງ, ມີຄວາມຮອບຄອບກ່ຽວກັບການກະກຽມກໍ່ຕີຂະບວນການພໍາພາເດັກທ່ຽວຊົມ, ການວາງແຜນດັ່ງກ່າວນີ້ສາມາດອອກແບບໃນຮູບແບບບົດສອນ.

ກ່ອນຈະໃຫ້ເດັກໄປທ່ຽວຊົມ, ຄູຄວນນໍາສະເໜີໂດຍລວມກ່ຽວກັບປະກົດການທີ່ເດັກຈະໄດ້ສັງເກດ. ຖ້າຫາກຄູຕ້ອງການຢາກໃຫ້ເດັກທໍາຄວາມຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບການດໍາລົງຊີວິດຂອງສັດບາງຊະນິດທີ່ຢູ່ໃນສວນສັດຄູສາມາດໃຫ້ເດັກເບິ່ງຮູບພາບ, ວິດີໂອກ່ຽວກັບສັດດັ່ງກ່າວ, ຫຼື ຄູສາມາດສົນທະນາກັບເດັກ, ເພື່ອກະຕຸ້ນຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນຂອງເດັກ. ໃນເວລາໄປທ່ຽວຊົມທັດສະນະ, ຄູຄວນກໍານົດ, ແນະນໍາເດັກວິທີສັງເກດເປົ້າໝາຍດັ່ງກ່າວ, ສາມາດນໍາໃຊ້ລະບົບຄໍາຖາມເພື່ອແນະນໍາໃຫ້ເດັກ (ຖ້າຢາກເປັນນັກກິລາ ຕ້ອງເຝິກຊ້ອມແນວໃດ?). ຫຼັງຈາກທັດສະນະທ່ຽວຊົມແລ້ວ, ຄູຄວນຕັ້ງຄໍາຖາມສົນທະນາກັບເດັກເພື່ອສົ່ງເສີມຮູບພາບທີ່ເດັກໄດ້ເຫັນມາ.

ງານກິລາ-ກາຍະກຳ (ເທດສະການເພື່ອສຸຂະພາບ)

ງານກິລາ-ກາຍະກຳເປັນຮູບແບບທີ່ໄດ້ນໍາໃຊ້ສໍາລັບຊັ້ນອະນຸບານ (ຖ້າຫາກໃຫ້ເດັກຊັ້ນລ້ຽງເດັກເຂົ້າຮ່ວມແມ່ນພຽງແຕ່ໃຫ້ນັ່ງສັງເກດເບິ່ງ ແລະ ຊຸກຍູ້, ໃຫ້ກໍາລັງໃຈອ້າຍເອື້ອຍ). ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ “ງານມະຫາກໍາກິລາ-ກາຍະກຳ” ເພື່ອສະເຫຼີມສະຫຼອງຄວາມສໍາເລັດທາງກິລາ ແລະ ສຸຂະພາບຂອງເດັກ, ກໍານົດໄດ້ຜົນຂອງການເຝິກອົບຮົມ ແລະ ສຶກສາຂອງຄູ, ສ້າງຄວາມຕື່ນເຕັ້ນ, ສົ່ງເສີມກາຍະສຶກສາຢ່າງຟົດຟືນ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວກິລາຢ່າງແຂ່ງຂັນ ແລະ ສົ່ງເສີມໃຫ້ເດັກຮັກກິລາ ແລະ ການອອກກໍາລັງກາຍ, ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກອາລົມດີ, ມີຄວາມສົດຊື່ນຍ້ອນໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມ “ການສະແດງ”, “ແຂ່ງຂັນພອນສະຫວັນດ້ານກິລາ”. ຈຸດປະສົງ “ຂອງງານມະຫາກໍາກິລາ” ດັ່ງທີ່ກ່າວມາ, ສະນັ້ນ, ຄວນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນທ້າຍປີ, ເພາະເດັກນ້ອຍໄດ້ຜ່ານຂະບວນການເຝິກແອບມາໝົດແລ້ວ.

ຄວນກໍານົດວັນເວລາທີ່ແນ່ນອນເພື່ອກຽມຄວາມພ້ອມໃນມື້ງານກິລາ. ແຈ້ງໃຫ້ຄູຮັບຊາບກ່ຽວກັບເນື້ອໃນທີ່ຕ້ອງກະກຽມ. ໃນພາກສ່ວນແຕ່ລະຫ້ອງຕ້ອງກະກຽມຮັບຜິດຊອບໜ້າທີ່ຫຍັງແດ່ (ອຸປະກອນ, ເຄື່ອງດົນຕີ, ເຄື່ອງນຸ່ງ, ສະຖານທີ່, ການປະດັບປະດາ,...). ຍ້ອນແນວນັ້ນຈຶ່ງຕ້ອງແບ່ງປັນໜ້າວຽກໃຫ້ແຕ່ລະພາກສ່ວນຢ່າງຊັດເຈນ; ຄວນຈັດຕັ້ງຄະນະຮັບຜິດຊອບ, ຄະນະກໍາມະການ, ແບ່ງປັນວຽກມອບໝາຍໃຫ້ແຕ່ລະພາກສ່ວນດູແລການແຂ່ງຂັນ.

ອົງປະກອບຂອງງານປະກອບດ້ວຍ 3ພາກສ່ວນ:

ພາກສ່ວນທີ1: ການສະແດງຄວາມເຂັ້ມແຂງ

ພາກສ່ວນທີ2: ການແຂ່ງຂັນ

ພາກສ່ວນທີ3: ມອບລາງວັນ

ເນື້ອໃນ ແລະ ລຳດັບການປະຕິບັດ “ການແຂ່ງຂັນກິລາ-ກາຍະກຳ” ສະແດງອອກດັ່ງນີ້:

ພາກສ່ວນທີ1, ກ່ອນອື່ນໝົດ,ໃຫ້ເດັກໄດ້ສະແດງຄວາມເຂັ້ມແຂງໂດຍການຈັດແຖວເປັນກຸ່ມ, ເປັນຫ້ອງ. ເຄື່ອນຍ້າຍແຖວ, ຮັກສາຄວາມເປັນລະບຽບຂອງແຖວ (ສາມາດໃຫ້ເດັກຍ່າງ ພ້ອມທັງແກ້ວທຸງໄປພ້ອມ). ຈາກນັ້ນໃຫ້ເດັກເຝິກແອບໜຶ່ງແບບເຝິກການພັດທະນາໂດຍລວມປະກອບດິນຕີ ໂດຍນຳໃຊ້ບ້ວງ ແລະ ຄ້ອນໃນການເຝິກແອບ.

ພາກສ່ວນທີ2, ແມ່ນໃຫ້ເດັກໄດ້ຫຼິ້ນແບບຫຼິ້ນທີ່ມີລັກສະນະແຂ່ງຂັນ. ເປັນຕົ້ນແມ່ນແບບຫຼິ້ນດຶງເຊືອກ, ແລ່ນຕໍ່ກັນ, ການກະໂດດເຕັ້ນ, ການແກ້ວ, ... ຈາກນັ້ນແມ່ນບັນດາແບບຫຼິ້ນປະກອບດິນຕີ, ບິດເພງ, ແບບຫຼິ້ນເຄື່ອນໄຫວທີ່ປະດິດຂຶ້ນ.

ພາກສ່ວນທີ3, ໃນຕອນທ້າຍຂອງງານແມ່ນເປັນການປະເມີນຜົນທີ່ໄດ້ຮັບ ແລະ ມອບລາງວັນ.

ງານກິລາ ສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສະເພາະຫ້ອງຂອງຕົນ, ຫຼື ເດັກໃນຊັ້ນອະນຸບານທັງໝົດສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຄວາມສາມັກຄີພາຍໃນໂຮງຮຽນ. ລາຍການກິລາຕ້ອງໄດ້ອອກແບບໃຫ້ສົມສ່ວນລະຫວ່າງກິດຈະກຳເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ກິດຈະກຳສະຫງົບ. ແລະ ບໍ່ຄວນໃຊ້ເວລາເກີນ 60ນາທີ. ການນຸ່ງຖືຂອງຄູ ແລະ ເດັກຕ້ອງສວຍງາມ, ເປັນລະບຽບ, ດີທີ່ສຸດຄວນນຸ່ງຊຸດສຳລັບຫຼິ້ນກິລາ. ສະຖານທີ່ທີ່ດີທີ່ສຸດໃນການຈັດງານກິລານັ້ນແມ່ນຫ້ອງເຝິກແອບກິລາສະເພາະ (ຫ້ອງຕ້ອງກ້ວາງຂວາງ), ນອກເດີ່ນໂຮງຮຽນ ຫຼື ສ່ວນສາທາລະນະທີ່ມີອາກາດປອດໂປ່ງ ແລະ ເຢັນສະບາຍ.

ງານກິລາ-ກາຍະກຳເຮັດໃຫ້ເດັກມີຄວາມເບີກບານມ່ວນຊື່ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນສະພາບເງື່ອນໄຂທີ່ຈາກກ້ວງກັບຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງໂຮງຮຽນໃນປັດຈຸບັນ ໂຮງຮຽນຈຶ່ງມີຄວາມຈຳເປັນ ແລະ ພະຍາຍາມປະສານສົມທົບກັບພໍ່ແມ່, ຜູ້ປົກຄອງເດັກ ເພື່ອຈັດຕັ້ງງານກິລາ-ກາຍະກຳໃຫ້ແກ່ເດັກໃນແຕ່ລະປີ.

ຄໍາຖາມ

3. ຈົ່ງບອກເນື້ອໃນການເຝິກແອບກາຍະກຳສຳລັບແຕ່ລະໄວອາຍຸສຳລັບຊັ້ນອະນຸບານ. ຍົກໃຫ້ເຫັນອົງປະກອບໃນການປັບປຸງກາຍະກຳໃນແຕ່ລະໄວອາຍຸ
4. ຈົ່ງອະທິບາຍຮູບແບບການສຶກສາກາຍະກຳສຳລັບແຕ່ລະໄວອາຍຸຂອງຊັ້ນສຳລັບຊັ້ນອະນຸບານ. ຈົ່ງຍົກໃຫ້ເຫັນວິທີການຂອງແຕ່ລະຮູບແບບຂອງແຕ່ລະໄວອາຍຸ
- ທັດສະນະສຶກສາ + ສັງເກດການສອນ + ພ້ອມທັງແລກປ່ຽນສິນທະນາກ່ຽວກັບເນື້ອໃນການເຝິກແອບ ແລະ ຮູບແບບການສຶກສາກາຍະກຳສຳລັບຊັ້ນອະນຸບານ (ໃນ 3ຂັ້ນຮຽນ)
- ແຕ່ງບົດສອນກ່ຽວກັບຮູບແບບການເຝິກແອບຮ່າງກາຍ ແລະ ເຝິກສອນ (ໃນແຕ່ລະຂັ້ນຮຽນ)

ບົດທີ 3

ເງື່ອນໄຂພື້ນຖານໂຄງລ່າງໃນການສຶກສາກາຍະກຳສຳລັບເດັກໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານ

ຜົນກະທົບທາງກົງຕໍ່ການຍົກສູງຄຸນນະພາບໃນຂະບວນການສຶກສາກາຍະກຳສຳລັບເດັກນັ້ນແມ່ນເງື່ອນໄຂພື້ນຖານອຸປະກອນຮັບໃຊ້ເຂົ້າໃນວຽກງານສຶກສາກາຍະກຳຂອງສະຖານການສຶກສາ. ເປັນຕົ້ນແມ່ນເງື່ອນໄຂດ້ານສະຖານທີ່; ການແຕ່ງກາຍ; ອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມື

I. ການກະກຽມດ້ານສະຖານທີ່

ສະຖານທີ່ໃນການເຝິກແອບຮ່າງກາຍສຳລັບເດັກສາມາດເຝິກແອບໃນຫ້ອງຮຽນ, ເດີ່ນໂຮງຮຽນ ແລະ ຫ້ອງເຝິກແອບຮ່າງກາຍ (ສຳລັບໂຮງຮຽນທີ່ມີເງື່ອນໄຂ)

ສຳລັບສະຖານທີ່ໃນການເຝິກແອບແມ່ນຕ້ອງໄດ້ກະກຽມກ່ອນການເຝິກແອບເດັກ. ຫ້ອງເຝິກແອບຕ້ອງສະດວກຈົບງາມ, ປອດໂປ່ງ. ໃນຄະນະເຝິກແອບຮ່າງກາຍໃຫ້ແກ່ເດັກຕ້ອງເປີດປະຕູເພື່ອໃຫ້ລົມລ່ວງຜ່ານໄດ້, ເປັນຫ້ອງທີ່ມີເດີ່ນພຽງ, ປອດໂປ່ງ, ຫຼັກລ້ຽງປ່ອນທີ່ມີແດດກ້າ, ລົມພັດແຮງ. ສຳລັບເດັກອາຍຸ 1 ປີ 6 ເດືອນຂຶ້ນເມື່ອສາມາດອອກມາເຝິກແອບນອກຫ້ອງຮຽນໄດ້ ເພື່ອໃຫ້ເດັກສາມາດສຳຜັດກັບແດດ ແລະ ອາກາດທີ່ປອດໂປ່ງໃນຕອນເຊົ້າ, ໃຫ້ເດັກເຝິກແອບໃນຫ້ອງສະເພາະມື້ທີ່ຝົນຕົກ, ລົມແຮງ... ຫຼື ເຝິກໃນຫ້ອງເຝິກແອບທີ່ເຄື່ອງມືບໍ່ສາມາດເຄື່ອນຍ້າຍໄດ້.

ເນື້ອທີ່ໃນການເຝິກແອບນັ້ນແມ່ນຂຶ້ນກັບໄວອາຍຸ, ເນື້ອໃນໃນການເຝິກແອບ ແລະ ຈຳນວນເດັກໃນເວລາເຝິກແອບ. ເດັກໃຫຍ່ເທົ່າໃດການເຄື່ອນໄຫວຮ່າງກາຍຍິ່ງຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ແປກໄໝ. ສະນັ້ນ, ການເຝິກແອບຕ້ອງມີເນື້ອທີ່ເໝາະສົມໃນການເຝິກແອບໄດ້ຢ່າງສະດວກສະບາຍ.

II. ກະກຽມແຕ່ງກາຍ (ການນຸ່ງຖື)

ໃນການເຄື່ອນໄຫວເຝິກແອບຕ່າງໆແມ່ນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເດັກແຕ່ງກາຍເປັນລະບຽບ, ນຸ່ງເຄື່ອງສະບາຍ, ບໍ່ຂັດຂວາງໃນການເຄື່ອນໄຫວ. ໃນການແຕ່ງກາຍຂອງເດັກແມ່ນອີງໃສ່ສະພາບອາກາດ. ລະດູຮ້ອນຄວນແຕ່ງກາຍນຸ່ງໂສ້ງເສື້ອແຂນສັ້ນ, ບໍ່ໜາ, ແພທີ່ຊົມຊັບເທື່ອໄດ້ດີ. ໃນລະດູໜາວ ເວລາເຝິກແອບກໍ່ໃຫ້ເດັກປິດໝວກ ແລະ ເສື້ອແຂນຍາວອອກ ໃຫ້ເດັກນຸ່ງເສື້ອປະເພດແພໜາ, ນຸ່ມເບົາຮັກສາອຸນຫະພູມນຳກາຍໄດ້ດີ. ເກີບຂອງເດັກກໍ່ຕ້ອງພໍດີກັບຕົນເດັກ, ສະບາຍ, ສິ້ນຕຳ່ ແລະ ບໍ່ອ່ອນເກີນໄປ.

ເພື່ອໃຫ້ເດັກສາມາດປະຕິບັດທຳທາງຕ່າງໆຕາມຄູໄດ້ດີ, ຄູກໍ່ຕ້ອງນຸ່ງຖືກເປັນລະບຽບ (ບໍ່ຄວນນຸ່ງກະໂປ່ງ). ບໍ່ຄວນປະດັບປະດາແຕ່ງກາຍໂດດເດັ່ນເກີນໄປເພາະຈະເຮັດໃຫ້ເດັກຫັນຄວາມສົນໃຈໄປທາງອື່ນຫລາຍກວ່າ. ຄູຄວນໃສ່ເກີບກິລາ ຫຼື ເກີບແພ, ບໍ່ຄວນໃສ່ເກີບສິ້ນສູງ ຫຼື ເກີບແຕະ. ສຳລັບໂຮງຮຽນທີ່ມີເງື່ອນໄຂຄວນສະໜອງຊຸດກິລາໃຫ້ເດັກທັງຊຸດກິລານຸ່ງໃນລະດູຮ້ອນ ແລະ ຊຸດກິລານຸ່ງໃນລະດູໜາວເພື່ອໃຫ້ເດັກສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້ໃນເວລາເຝິກແອບຮ່າງກາຍ, ໄປທັດສະນະນອກສະຖານທີ່.

III. ການກະກຽມອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມື

1. ຄວາມໝາຍຂອງອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືໃນການເຝິກແອບຮ່າງກາຍສຳລັບເດັກ

ໃນຂະບວນການເຝິກແອບຮ່າງກາຍສຳລັບເດັກໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານຈະບໍ່ສາມາດຮັບຜິດຊອບໄດ້ຖ້າຫາກຂາດອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືໃນການເຝິກແອບ. ອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືທີ່ໃຊ້ເຂົ້າການເຝິກແອບຈະສົ່ງຜົນຕໍ່ການເຝິກແອບຮ່າງກາຍໃຫ້ແກ່ເດັກ, ມັນຈະຊ່ວຍເພີ່ມພູນໜາກຜົນຂອງການເຝິກແອບ. ການນຳໃຊ້ເຄື່ອງມືເຝິກແອບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ຈະສົ່ງຜົນຕໍ່ທຸກພາກສ່ວນຂອງຮ່າງກາຍເດັກ.

ອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືຕ່າງໆແມ່ນໄດ້ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການເຝິກທັກສະການຄານ, ຍ່າງ, ແລ່ນ, ເຕັ້ນ, ກະໂດດ, ແກ້ວ, ປີນ, ໄຕ່ ໃນເຝິກແອບຮ່າງກາຍໃຫ້ແກ່ເດັກ. ໃນຂະບວນການເຝິກແອບທັກສະການເຄື່ອນໄຫວໃຫ້ກາຍເປັນຄວາມຊື່ນເຄີຍຈະສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນໄດ້ວ່າໄວ ຖ້າຫາກມີການນຳໃຊ້ອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືຕ່າງໆຄວບຄູ່ກັນໄປເຊັ່ນ: ໃຫ້ເດັກຍ່າງເທິງແປ້ນມ້າ ຫຼື ຕັ້ງ. ອຸປະກອນດັ່ງກ່າວຈະເພີ່ມລະດັບຄວາມຍາກໃນການຍ່າງ, ຜ່ານການເຝິກແອບດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍໃຫ້ທັກສະການຍ່າງຂອງເດັກມີການພັດທະນາດີຂຶ້ນ.

ການນຳໃຊ້ອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືໃນການເຝິກແອບຈະຊ່ວຍພັດທະນາປັດໄຈທາງກາຍຍະພາບ: ຄວາມວ່ອງໄວ, ຄວາມແຂງແຮງ, ຄວາມຄ່ອງແຄ້ວ, ຄວາມທົນທານ. ການນຳໃຊ້ໜາກບານເຂົ້າໃນການເຝິກແອບການແກ້ວ ຫຼື ໂຍນບານຈະຊ່ວຍເຝິກທັກສະຄວາມຄ່ອງແຄ້ວ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວປະສານສຳພັນລະຫວ່າງມືກັບຕາ (ແກ້ວ ຫຼື ໂຍນບານໃສ່ເປົ້າ), ຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ເດັກເຄື່ອນໄຫວຮ່າງກາຍໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ກ້າມຊີ້ນມີຄວາມແຂງແຮງ (ແກ້ວໄກ)

ອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືໃນການເຝິກແອບສົ່ງຜົນໃຫ້ເດັກເກີດມີຄວາມສົນໃຈໃນການເຄື່ອນໄຫວ. ມັນຊ່ວຍເພີ່ມພູນເວລາໃນການເຄື່ອນໄຫວຮ່າງກາຍໄດ້ດີຂຶ້ນ, ເຮັດໃຫ້ການເຝິກແອບມີຄວາມໜ້າສົນໃຈ, ບໍ່ປ່າວປ່ຽວ, ເຮັດໃຫ້ເດັກບໍ່ເບື້ອໜ້າ, ບໍ່ຮູ້ສຶກອົດເມື່ອຍ ແລະ ຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ບຸກຄະລິກການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກມີຄວາມຖືກ ຕ້ອງ. ຖ້າ

ແບບເຝິກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເດັກຕ້ອງຢືນຢົງ, ມີທັງສອງຍົກສູງຂຶ້ນ,ປ່າທັງ 2ຂ້າງເປີດອອກ ກໍ່ສາມາດໃຫ້ເດັກຖືກບານເຝິກແອບໄດ້.

ເຄື່ອງມືຍັງຊ່ວຍໃຫ້ເດັກເຄື່ອນໄຫວທ່າຕ່າງໆໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງໄດ້: ເຝິກແອບໃຫ້ເດັກຄານຕ່າ ເຮົາສາມາດໃຫ້ເດັກເຝິກແອບຄານລອດບ້ວງ ແລະ ວາງກະຕິກາບໍ່ໃຫ້ເດັກຄານຊຸນຖືກບ້ວງ.ໃນຂະນະທີ່ເດັກເຝິກແອບຄານລອດບ້ວງ ເດັກສາມາດກວດສອບເບິ່ງການເຄື່ອນໄຫວຂອງຕົນເອງໄດ້ ຖ້າຮ່າງກາຍສ່ວນໃດໜຶ່ງຕະ້ອງບ້ວງ ກໍ່ຖືວ່າປະຕິບັດເຄື່ອນໄຫວຍັງບໍ່ຖືກຕ້ອງ.

ການນຳໃຊ້ເຄື່ອງມືເຂົ້າໃນການເຝິກແອບມີຜົນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຕໍ່ກ້າມຊີ້ນ ເປັນຕົ້ນແມ່ນກ້າມຊີ້ນແຂນຂາ. ນອກຈາກນັ້ນຖ້າຫາກຮ່າງກາຍໄດ້ເຝິກແອບເປັນປະຈຳຈະຊ່ວຍໃຫ້ກ້າມຊີ້ນເຄື່ອນໄຫວຢ່າງເປັນລະບົບຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ປະຕິບັດຖືກຕ້ອງຕາມເທັກນິກທ່າທາງໃນການເຄື່ອນໄຫວ ເຊິ່ງມັນຈະສົ່ງຜົນດີຕໍ່ການເຄື່ອນໄຫວໂດຍບໍ່ໃຊ້ອຸປະກອນໃນຕໍ່ໜ້າໄດ້.

ຈັງຫວະໃນການເຄື່ອນໄຫວໄດ້ມີການພັດທະນາຂຶ້ນໃນເວລາເຝິກແອບຄວບຄູ່ອຸປະກອນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນຊັດເຈນໃນເນື້ອໃນການເຝິກແອບຫຼັກຂອງຮ່າງກາຍເຊັ່ນ: ໃນເວລາເດັກຈັບທຸງ, ຈັບບ້ວງ, ຈັບໄມ້ ເພື່ອເຝິກແອບປະກອບຈັງຫວະເພງຕ່າງໆ...

ນອກຈາກນັ້ນ, ໃນເວລາເດັກປະຕິບັດກິດຈະກຳ ຄູ່ສາມາດແນະນຳຊີ້ເອີ້ນ ແລະ ວິທີນຳໃຊ້ອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືເຝິກແອບ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຊ່ວຍເປີດກ້ວາງຄວາມຮູ້, ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເດັກ. ພ້ອມກັນຊ່ວຍອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືທີ່ມີຮູບຮ່າງ, ສີສັນສວຍສົດງົດງາມຈະຊ່ວຍພັດທະນາການດ້ານສິລະປະ, ຮັບຮູ້ໄດ້ເຖິງຄວາມສວຍງາມຂອງເຄື່ອງມືອີກດ້ວຍ.

2. ຂໍ້ຄວນເອົາໃຈໃສ່ໃນການເລືອກອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືໃນການເຝິກແອບຮ່າງກາຍ

ອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືໃນການເຝິກແອບໃຫ້ແກ່ເດັກໃນໂຮງຮຽນລ້ຽງເດັກ-ອະນຸບານ ຈຳເປັນຕ້ອງຮັບປະກັນ ແລະ ຕອບສະໜອງຕໍ່ການຮຽນຮູ້, ຫຼັກອະນາໄມ, ຄວາມປອດໄພ ແລະ ສິລະປະຄວາມງາມ.

- ຕອບສະໜອງຕໍ່ການຮຽນຮູ້

ການເລືອກອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືໃນການເຝິກແອບຕ້ອງໃຫ້ສອດຄ່ອງ, ເໝາະສົມກັບລັກສະນະທາງຈິດໃຈ, ຮ່າງກາຍຂອງເດັກໃນແຕ່ລະໄວອາຍຸ. ມັນຕ້ອງສົ່ງຜົນສະທ້ອນອັນດີໃຫ້ແກ່ຮ່າງກາຍເດັກ ແລະ ຕ້ອງສະໜອງຕາມຈຸດປະສົງຫຼັກຂອງການພັດທະນາຮ່າງກາຍເດັກ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນຄູ່ຈຳເປັນຕ້ອງຄັດເລືອກອຸປະກອນເໝາະສົມເພື່ອນຳມາເຝິກທັກສະການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ຄຸນນະພາບໃນການເຄື່ອນໄຫວໃຫ້ສອດຄ່ອງກັນ ເປັນຕົ້ນການນຳໃຊ້ບານ, ຖົງຊາຍເພື່ອເຝິກແອບທັກສະການແກ່ວງ; ນຳໃຊ້ບ້ວງເພື່ອເຝິກທັກສະຄວາມຄ່ອງແຄ້ວໃຫ້ແກ່ເດັກ.

ອົງປະກອບ, ຮູບຮ່າງ, ນ້ຳໜັກຂອງອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືໃນການເຝິກແອບຕ້ອງເໝາະສົມກັບໄວອາຍຸຂອງເດັກເພື່ອສ້າງຄວາມສະດວກສະບາຍໃນການເຄື່ອນໄຫວປະກອບເຄື່ອງມືໃຫ້ແກ່ເດັກ ພ້ອມທັງນຳໃຊ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບອີກດ້ວຍ.

ການນຳໃຊ້ອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືເຂົ້າໃນການເຝິກແອບບໍ່ມີຈຸດປະສົງໃນການພັດທະນາຮ່າງກາຍຢ່າງດຽວ ແຕ່ມັນຍັງຊ່ວຍພັດທະນາການດ້ານຕ່າງດ້ວຍ: ດ້ານອາລົມຈິດໃຈ, ດ້ານສະຕິປັນຍາອີກດ້ວຍ

- ຕອບສະໜອງຫຼັກອະນາໄມ, ຄວາມປອດໄພ

ເຄື່ອງມືໃນການເຝິກແອບຕ້ອງສະອາດຈົບງາມ ແລະ ເຮັດຈາກວັດສະດຸທີ່ທົນທານ, ທຳຄວາມສະອາດເປັນປະຈຳ. ສະຖານທີ່ເຝິກແອບຕ້ອງສະອາດຈົບງາມ. ຫ້ອງເຝິກແອບຕ້ອງມີອາກາດທີ່ປອດໂປ່ງ ແລະ ມີແສງສະຫວ່າງພຽງພໍ.

ເຄື່ອງມືຕ້ອງເຮັດຈາກວັດສະດຸທີ່ບໍ່ສົ່ງຮ້າຍ ຫຼື ແພ້ຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງເດັກ ແລະ ສຳຄັນຕ້ອງຮັກປະກັນຄວາມປອດໄພ. ບັນໄດ, ແປ້ນມ້າໃນການເຝິກແອບຕ້ອງໄດ້ຝັງຕິນຂັ້ນໄດໄວ້ຕິດກັບດິນ ຫຼື ຈອດຕິດຈັບກັບຝາຫ້ອງເຝິກແອບຢ່າງແໜ້ນໜາ.

ກ່ອນຈະເຝິກແອບໃຫ້ແກ່ເດັກ ຄູ່ຕ້ອງໄດ້ກວດກາເບິ່ງອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືທີ່ຈະນຳໃຊ້ທັງໝົດ. ເປັນຕົ້ນແມ່ນຄວາມແໜ້ນໜາຂອງອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືທີ່ມີຂະໜາດໃຫຍ່: ຂັນໄດປິນໄຕ່, ຕັ່ງເຝິກແອບ.

- ຕອບສະໜອງດ້ານສິລະປະຄວາມງາມ

ການອອກແບບ, ຕົກແຕ່ງຫ້ອງເຝິກແອບຕ້ອງງາມຕາ, ສົມດຸນ. ບັນດາເຄື່ອງມືຕ່າງໆບໍ່ພຽງແຕ່ງາມແຕ່ຕ້ອງມີຂະໜາດ ແລະ ນ້ຳໜັກຢ່າງສົມສ່ວນ.

ສິ່ງທີ່ຈຳເປັນອີກຢ່າງໜຶ່ງໃນການເລືອກອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືໃນການເຝິກແອບ ນັ້ນແມ່ນສີສັນ, ຄວາມສວຍງາມຂອງອຸປະກອນ. ສີສັນຂອງອຸປະກອນຕ້ອງສົດໃສແຕ່ກົມກືນ, ບໍ່ແຈດຕາ ແລະ ມີສີສັນເໝາະສົມກັບເຄື່ອງມືແຕ່ລະປະເພດ. ປະເພດເຄື່ອງຫຼິ້ນເປັນຕົ້ນແມ່ນຂັນໄດໄຕ່, ແປ້ນມ້າບໍ່ຄວນໃສ່ສີສັນລວດລາຍ. ສ່ວນປະເພດເຄື່ອງຫຼິ້ນນ້ອຍນ້ອຍເຊັ່ນ: ໝາກບານ, ກະແຊັກ, ບ້ວງເປັນຕົ້ນອາດຈະເປັນສີສັນສົດໃສລວດລາຍເລັກນ້ອຍເພື່ອເຮັດໃຫ້ເດັກເກີດມີຄວາມມ່ວນຊື່ນ ແລະ ດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກທ້າວທັນໃນການຫຼິ້ນ. ປະເພດເຄື່ອງຫຼິ້ນທີ່ເປັນໄມ້ຄວນທາສີເຄືອບເງົາ, ປະເພດເຄື່ອງຫຼິ້ນທີ່ເປັນເຫຼັກ ຫຼື ໂປມຄວນທາສີເທົາອ່ອນ ຫຼື ສີຟ້າອ່ອນ.

ຄວນຮັບປະກັນ ແລະ ສົ່ງເສີມອະນາໄມເປັນປະຈຳ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືເຝິກແອບມີສີສັນສວຍງາມຄືເກົ່າ, ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກສາມາດກຳນົດ ແລະ ພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການຈຳແນກສີໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນ.

3. ອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືທີ່ຈຳເປັນໃນການເຝິກແອບຮ່າງກາຍໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານ

ເພື່ອພັດທະນາການເຝິກແອບຮ່າງກາຍໃຫ້ແກ່ເດັກ ເຄື່ອງມື, ອຸປະກອນຮັບໃຊ້ເຂົ້າໃນການເຝິກແອບຮ່າງກາຍຕ້ອງບໍ່ສັບສົນ, ໄດ້ມາດຖານ ແລະ ເໝາະສົມກັບໄວອາຍຸ. ອຸປະກອນໃນການເຝິກແອບສາມາດຊື້ໃນທ້ອງຕະຫຼາດ ຫຼື ຄຸ້ວມກັນກັບຜູ້ປົກຄອງເດັກ ແລະ ສັງຄົມເພື່ອອອກແບບຜະລິດອຸປະກອນໃນການເຝິກແອບໃຫ້ແກ່ເດັກ.

ໂຮງຮຽນແຕ່ລະແຫ່ງລ້ວນແລ້ວແຕ່ຕ້ອງການເດີນໃນການຫຼິ້ນ ແລະ ການເຝິກແອບທີ່ກວ້າງຂວາງ. ໃນລະຫວ່າງການຂອງເດີນໂຮງຮຽນຕ້ອງມີເນື້ອໃນທີ່ກວ້າງຂວາງພໍທີ່ຈະເຝິກແອບລວມໝູ່ໄດ້. ມຸມແຈຂອງເດີນສາມາດອອກແບບເປັນຄ້ອຍລົງຢູ່ໃນລະດັບຄວາມຊື່ນພໍດີ. ຂອບຂອງເດີນສາມາດອອກແບບເປັນຂອບໂນນຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ເດັກສາມາດເຝິກແອບໃນການຍ່າງຊົງຕົວ; ຕັ້ງຍາວ ສູງປະມານ 30 ຊມ ເພື່ອໃຫ້ເດັກສາມາດໃຊ້ໃນເຝິກແອບປີນ, ເຝິກແອບຊົງຕົວ, ເຝິກແອບເຕັ້ນ; ບ່ວງເຫຼັກໃຊ້ໃນການເຝິກແອບເດັກລອດບ້ວງ ແລະ ເຝິກການບ້ວງບານເຂົ້າ. ເຄື່ອງມືທີ່ໃຊ້ໃນການເຝິກແອບເດັກປີນໄດ້ດີທີ່ສຸດແມ່ນ ການນຳໃຊ້ທໍ່ເປັນຮູບກ່ອງລ່ຽມມາຕໍ່ກັບທໍ່ເຫຼັກກົມຫຼາກຫຼາຍຂະໜາດເພື່ອໃຊ້ໃນການເຝິກແອບເດັກໃນໄວອາຍຸແຕກຕ່າງກັນ. ບັນດາເຄື່ອງມືໃນການເຝິກແອບນີ້ມີຜົນຕໍ່ຄວາມສົມບູນແບບໃນການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດັກຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ, ການຮຽນຮູ້ປະສົບການໃນການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ເສີມສ້າງຄວາມກ້າຫານໃຫ້ແກ່ເດັກ. ເຄື່ອງມືໃນການເຝິກແອບຕ້ອງມີຄວາມໜ້າຮັກ, ມີຊີວິດຊີວາເພື່ອດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກ. ຄູສາມາດນຳໃຊ້ທ່ອນໄມ້ໃຫຍ່ຝັງຢູ່ມຸມໃດໜຶ່ງຂອງເດີນເພື່ອເຝິກເດັກປີນ, ໄຕ່. ພ້ອມກັບຈົນຕະນາການອັນແປກໄໝຂອງເດັກ, ຄູສາມາດປ່ຽນທ່ອນໄມ້ໃຫມ່ເປັນ “ເຮືອບິນ” ໃຫ້ເດັກໄດ້ຂີ່ ຫຼື ໃຊ້ແພ້ຫ້ອຍໃສ່ໄມ້ແລ້ວຕອກໃສ່ກັບທ່ອນໄມ້ໃຫຍ່ເພື່ອປ່ຽນທ່ອນໄມ້ເປັນ “ເຮືອໃບ”, ຫຼື ເຮັດພວງມະໄລເພີ່ມ ເພື່ອປ່ຽນທ່ອນໄມ້ເປັນ “ລົດໃຫຍ່”. ຖ້າຫາກຫາວັດສະດຸທຳມະຊາດບໍ່ໄດ້ ກໍ່ສາມາດໃຊ້ຊີ້ມັງເທບເຕີງ ແລະ ເພີ່ມສີສັນສວຍງາມດ້ວຍການທາສີທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຖ້າຫາກມີເດີນກວ້າງກໍ່ສາມາດຕົບແຕ່ງອອກແບບອ່າງຊາຍເພື່ອໃຫ້ເດັກໄດ້ເຝິກກະໂດດຂຸມຊາຍ ແລະ ຫຼິ້ນກັບດິນຊາຍ. ຖ້າຫາກເດີນເດັກຫຼິ້ນເປັນເດີນພຽງ ກໍ່ເອົາດິນກອງຂຶ້ນໃຫ້ແໜ້ນພໍເປັນເນີນຂຶ້ນພໍດີ ເພື່ອໃຫ້ເດັກເຝິກຍ່າງຂຶ້ນລົງຄ້ອຍ. ໃນເດີນເຝິກແອບຄູສາມາດອອກແບບຈັດເປັນບ່ອນເຝິກການກະໂດດຂ້າມວັດຖຸຂວາງໜ້າ (ຕຸກນ້ຳ, ກະບ່ອງເບຍເປົ່າ, ທ່ອນໄມ້ນ້ອຍ...) ເພື່ອເຝິກແອບເດັກກະໂດດຂ້າມວັດຖຸ. ຄູຄວນຕົບແຈກຢາຍຕັ້ງນັ່ງເພື່ອໃຫ້ເດັກໄດ້ນັ່ງພັກຜ່ອນ. ແຄມທາງຂອງຂອບເດີນກໍ່ສາມາດອອກແບບຕົບແຕ່ງເປັນເສັ້ນທາງສຳລັບໃຫ້ເດັກແລ່ນ. ຄູສາມາດອອກແບບຕົບແຕ່ງເສັ້ນທາງອ້ອມຮອບໃນເດີນໂຮງຮຽນ ເພື່ອໃຫ້ເດັກໄດ້ມີບ່ອນເຝິກແອບຂີ່ລົດຖີບ, ຂັບລົດນ້ອຍທີ່ໃຊ້ຕີນຖີບ, ລົດນ້ອຍໄຟ້າ... ນອກນັ້ນ, ກໍ່ຕ້ອງປຸກດອກໄມ້, ປຸກຫຍ້າໃນເດີນໂຮງຮຽນ. ໃນເດີນໂຮງຮຽນຕ້ອງມີຕົ້ນໄມ້ໃຫຍ່ເພື່ອໃຫ້ຄວາມຮົ່ມເຢັນ. ໃນມື້ທີ່ມີແດດກ້າກໍ່ສາມາດໃຫ້ເດັກໄດ້ຫຼິ້ນໃນຮົ່ມໄມ້ຢ່າງສະບາຍ. ສຳລັບໂຮງຮຽນທີ່ສ້າງໄໝ້ ຍັງບໍ່ມີຕົ້ນໄມ້ໃຫຍ່ໃຫ້ຮົ່ມເຢັນ ກໍ່ສາມາດແກ້ໄຂບັນຫາດ້ວຍການໃຊ້ຄັນຮົ່ມໃຫຍ່, ຜ້າກັນແສງ ຫຼື ປຸກຕົ້ນໄມ້ທີ່ຂະຫຍາຍຕົວໄວເພື່ອໃຊ້ເປັນບ່ອນບັງແສງແດດແຕ່ຕ້ອງເປັນພື້ນທີ່ກວ້າງ ເດັກສາມາດເຄື່ອນໄຫວໄດ້ຢ່າງສະບາຍໂດຍບໍ່ປະເຊີນໜ້າກັບແສງແດດໂດຍກົງ. ເດີນຫຍ້າກໍ່ຕ້ອງອະນາໄມ ບົວລະບັດເປັນປະຈຳ, ຈຳພວກພູມໄມ້ໃນເດີນໂຮງຮຽນກໍ່ຄວນຮອນລົງບໍ່ໃຫ້ມີງາຫັກຢ່ອນລົງມາເພື່ອບໍ່ເປັນອັນຕະລາຍ, ອອກແບບຕົບແຕ່ງໃຫ້ເປັນທັງຕົ້ນໄມ້ປະດັບ ແລະ ເປັນທັງເປັນບ່ອນກັ້ນກອງຝຸ່ນ.

ຖ້າສະພາບເງື່ອນໄຂເດີນໂຮງຮຽນມີຄວາມເໝາະສົມ, ຄວນອອກແບບຕົບແຕ່ງໃຫ້ແຕ່ລະຫ້ອງມີເດີນເຝິກແອບຫັດກາຍໃນຕອນເຊົ້າ ແລະ ເດີນເຝິກແອບກາຍະກຳສຳລັບຫ້ອງຮຽນໃຜລາວ.

ການອອກແບບ, ຕົບແຕ່ງເດີນໂຮງຮຽນຕ້ອງມີຄວາມປະສົມປະສານ, ສວຍງາມ, ເປັນລະບຽບ ແລະ ສະດວກສະບາຍໃນເວລາເຝິກແອບ.

ສໍາລັບໂຮງຮຽນທີ່ມີເງື່ອນໄຂ ກໍ່ຄວນອອກແບບໃຫ້ມີຫ້ອງສໍາລັບເຝິກແອບຮ່ຽກກາຍສະເພາະ ເພື່ອໃຫ້ເດັກໄດ້ເຝິກແອບ. ສາມາດສ້າງເປັນຫ້ອງຄ້າຍຄືກັບສະໂມສອນ ເພື່ອໃຊ້ເປັນບ່ອນສະແດງສິລະປະຕ່າງໆກໍ່ໄດ້. ບັນດາອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືເຝິກແອບໃຫຍ່ລ້ວນແລ້ວແຕ່ໄດ້ຖືກຕົບແຕ່ງບັນຈຸເຂົ້າໃນຫ້ອງເຝິກແອບ. ບັນດາເຄື່ອງມືເຝິກແອບປະເພດຂຶ້ນໄດ້ ກໍ່ຕິດໄວ້ກັບຂ້າງຝາຫ້ອງ. ຈາພວກຕັ້ງເຝິກແອບທີ່ມີຄວາມສູງ, ຄວາມກວ້າງ ແລະ ມີຂະໜາດຍາວແຕກຕ່າງກັນ ນໍາໃຊ້ເຂົ້າເພື່ອຮັບໃຊ້ໃນຫຼາຍຈຸດປະສົງ ແລະ ຫຼາກຫຼາຍອາຍຸແຕກຕ່າງກັນ. ຈໍາພວກບ້ວງທີ່ມີຫຼາຍຂະໜາດແຕກຕ່າງກັນ, ຫຼັກເສົາທີ່ເປັນບ້ວງ ໃຊ້ເພື່ອເຝິກການແກ່ວງເຂົ້າບ້ວງ. ໝາກບານຢາງຢຶດໃຊ້ເພື່ອກຶ້ງຫຼິ້ນ, ແກ່ວງ, ໂຍນສິ່ງໃຫ້ກັນ.... ຖືງຊາຍທີ່ມີນໍ້າໜັກແຕກຕ່າງກັນ, ຂອນໄມ້ປະກອບການຫັດກາຍະບໍລິຫານ, ຂາຕັ້ງໃຊ້ເພື່ອຢັງຢາງຢຶດເພື່ອເຝິກການຄານ, ລອດ, ແກ່ວງຂາມເຊືອກ, ຢ່າງຕາມເຊືອກ... ເດີ່ນຫຍ້າໃຊ້ເພື່ອປູສາດໃນເວລາເຝິກແອບເລືອ, ຄານ ຊ່ວງໄລຍະຍາມໜາວ. ບັນດາເຄື່ອງມືເຝິກແອບປະເພດທຸງ, ໂບ້ມັດແຂນ, ກະແຊັກ, ຜ້າແພ, ດອກໄມ້...ໃຊ້ເຂົ້າໃນເວລາເຝິກແອບລວມ. ນອກນັ້ນຄວນມີເຄື່ອງມືວັດແທກ: ໂມງຕັ້ງເວລານາທີ, ບັນທັດແທກ....ລົດຖີບນ້ອຍ, ກິຕ້າ, ເປຍໂນ, ກະແຊັກ, ຫມາກຫວິດ ແລະ ເຄື່ອງຫຼິ້ນທີ່ມີສີສັນສວຍງາມບາງປະເພດທີ່ມີຂະໜາດນ້ອຍ ສາມາດເກັບໄວ້ໃນຕູ້, ໃນກ່ອງ ຫຼື ໃນກະຕ່າຢາງ.

ຫ້ອງເຝິກແອບຄວນຕ້ອງອອກແບບໃຫ້ໃນແຕ່ລະຫ້ອງ, ອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືຕ້ອງເໝາະສົມກັບເດັກແຕ່ລະໄວ. ເປັນຕົ້ນແມ່ນເຄື່ອງມືເຝິກແອບກິລາກາຍະກຳ. ຍົກເວັ້ນເຄື່ອງມືເຝິກແອບທີ່ໃຫຍ່ໆທີ່ບໍ່ມີບ່ອນໄວ້ໃນຫ້ອງເວລາຈະເຝິກແອບກໍ່ສາມາດໄປຢືມເຄື່ອງມືໃນຫ້ອງເຝິກແອບກິລາກາຍະກຳ. ຈຳນວນເຄື່ອງມືໃນການເຝິກແອບນ້ອຍຫຼາຍພຽງໃດນັ້ນແມ່ນຂຶ້ນກັບຈຳນວນເດັກໃນຫ້ອງ. ເຄື່ອງມືດັ່ງກ່າວຕອບສະໜອງຄົບຖ້ວນໃນເວລາເຝິກແອບ.

ການນໍາໃຊ້ອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືໃນການເຝິກແອບແມ່ນຂຶ້ນກັບຄວາມຄິດສ້າງສັນຂອງຄູ. ແຕ່ສິ່ງສໍາຄັນແມ່ນຕ້ອງຕອບສະໜອງການນໍາໃຊ້ຂອງອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືໃນການເຝິກແອບຢ່າງທົ່ວເຖິງ

ຄໍາຖາມ ແລະ ວຽກບ້ານ

1. ຈົ່ງອະທິບາຍເງື່ອນໄຂພື້ນຖານໂຄງລ່າງວັດຖຸໃນການເຝິກແອບກາຍະກຳສໍາລັບເດັກ
2. ຈົ່ງຍົກໃຫ້ເຫັນອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືທີ່ຈໍາເປັນເຂົ້າຮັບໃຊ້ໃນການເຝິກແອບກາຍະກຳສໍາລັບເດັກໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານ

ທັດສະນະສັງເກດ + ສົນທະນາແປງປັນຄວາມຄິດເຫັນກ່ຽວກັບເງື່ອນໄຂພື້ນຖານໂຄງລ່າງວັດຖຸ ເພື່ອເຝິກແອບກາຍະກຳສໍາລັບເດັກ ໃນໂຮງຮຽນລ້ຽງເດັກ-ອະນຸບານ (ສະຖານທີ່, ອຸປະກອນ, ເຄື່ອງມືເຝິກແອບ).

ເອກະສານອ້າງອີງ

1. ດ່າວແທ້ງເອີມ. ການສຶກສາເດັກກ່ອນໄວຮຽນ. ເຫຼັ້ມ I, II. ມະຫາວິທະຍາໄລສ້າງຄຸຣ່າໂນ້ຍ I, 1989.
2. ວຸ້ທຶ້ຈິ້ນ, ດັດສະນີພັດທະນາການດ້ານຮ່າງກາຍ-ຈິດໃຈເດັກກອາຍຸ 0-3 ປີ. ໂຮງພິມ ແພດສາດ, ຮ່າໂນ້ຍ, 1989.
3. ຫຼັກສູດການລ້ຽງດູ ແລະ ສຶກສາອົບຮົມເດັກກອາຍຸ 3-6ເດືອນໃນຊັ້ນລ້ຽງເດັກ. ກະຊວງສຶກສາ ແລະ ກໍ່ສ້າງ. ຮ່າໂນ້ຍ, 1994.
4. ຫຼັກສູດການລ້ຽງດູ ແລະ ສຶກສາອົບຮົມເດັກກອາຍຸ 3-4ປີ. ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກໍ່ສ້າງ. ຮ່າໂນ້ຍ, 1994.
5. ຫຼັກສູດການລ້ຽງດູ ແລະ ສຶກສາອົບຮົມເດັກກອາຍຸ 4-5ປີ. ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກໍ່ສ້າງ. ຮ່າໂນ້ຍ, 1994.
6. ຫຼັກສູດການລ້ຽງດູ ແລະ ສຶກສາອົບຮົມເດັກກອາຍຸ 5-6ປີ. ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກໍ່ສ້າງ. ຮ່າໂນ້ຍ, 1994.
7. ໂງ້ກົງຫວ່ານ - ງວ້ຽນມາຍຮ່າ. ຈິດຕະສາດການສຶກສາ, ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກໍ່ສ້າງ. ສູນຄົ້ນຄວ້າ ກໍ່ສ້າງ ແລະ ສົ່ງເສີມຄູ. ຮ່າໂນ້ຍ. 1994.
8. ເຈຣິນທຶ້ຍຸງ, ພື້ນຖານວິທະຍາສາດການລ້ຽງດູ ແລະ ສຶກສາອົບຮົມເດັກ. ເຫຼັ້ມ I. ຮ່າໂນ້ຍ, 1994.
9. ເຈຣິອງກິມແອ້ວງ-ໄດ້ມົ່ງລຽນ. ແບບຫຼີ້ນທີ່ໜ້າສົນໃຈ ແລະ ມີປະໂຫຍດ. ໂຮງພິມການສຶກສາ. ຮ່າໂນ້ຍ, 1986.
10. ຫງຽນເຮີບຟາ່ບ. ແບບຫຼີ້ນເຄື່ອນໄຫວສຳລັບເດັກຊັ້ນອະນຸບານ. ໂຮງພິມ TDDT. ຮ່າໂນ້ຍ, 1986.
11. ດັ່ງຮິ່ງເຟືອງ - ຫວ່າງທໍ່ເປື້ອຍ. ວິທີສອນກາຍະກາສຳລັບເດັກ. ວິທະຍາໄລຄູ ລ້ຽງເດັກ-ອະນຸບານສູນກາງ I, 1995.
12. ດັ່ງດຶກທ້າວ. ການສອນກິລາກາຍະກຳສຳລັບເດັກອະນຸບານ. ໂຮງພິມການສຶກສາ, ຮ່າໂນ້ຍ, 1990.
13. ຫງຽນແອ້ງຕວ່ຽດ. ຈິດຕະສາດເດັກກ່ອນໄວຮຽນ. ມະຫາວິທະຍາໄລສ້າງຄຸຣ່າໂນ້ຍ I. ຮ່າໂນ້ຍ, 1994.
14. ບຸ່ຍກິມຕ່ວຽນ - ເຈິຣນເຕີນຕ່ຽນ - ຫງຽນທຶ້ທູ. ວິທີສອນກາຍະກາ. ສູນຄົ້ນຄວ້າຄູ. ຮ່າໂນ້ຍ, 1995.
15. Khúc-kho-lai-ép-va-ke-nhi-man. ທິດສະດີ ແລະ ວິທີສອນກາຍະກຳສຳລັບເດັກກ່ອນໄວຮຽນ. ໂຮງພິມ TDDT, ຮ່າໂນ້ຍ, 1976.
16. A.N. Ka-Ba-nóp-A.P. Tra-bóp-xkaia. ກາຍະວິພາກສາດທາງຮ່າງກາຍສຳລັບເດັກກ່ອນໄວຮຽນ. ເຫຼັ້ມ I. ໂຮງພິມການສຶກສາ, Matxcova, 1991.
17. H.Tra-Trô-va-M.Mê-xia. ກິລາ ແລະ ແບບຫຼີ້ນສຳລັບຊັ້ນລ້ຽງເດັກ. ໂຮງພິມ TDDT. ຮ່າໂນ້ຍ, 1985.